

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.,
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத்
தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் 1936—1946.

நவ பாரதி பிரசுராலயம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை

முதற்பதிப்பு செப்டம்பர், 1947

Printed at KABEER PRINTING WORKS, Madras. Ms. 524
Published by Kamala Prachuralayam P. I. C. No. MS. 197

உள்ளுறை

1	தமிழின் மறுமலர்ச்சி	...	9
2	விடுதலை வேண்டும்!	...	26
3	தமிழும் சுதந்திரமும்	...	32
4	பாரதி யுகம்	...	45
5	பாரதியும் தமிழும்	...	49
6	நவீன கீதை	...	64
7	தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி	...	68
8	தமிழிற் சொல் வளர்ச்சி	...	82
9	தமிழில் வசன நடை	...	99
10	தமிழ்ப் பாட்டும் இசையும்	...	118
11	மறுமலர்ச்சியும் கவிமணியும்	...	127
12	நூல்நிலயப் பிரசாரம்	...	141
13	சொல் வரலாற்று நியதி	...	153
14	மொழி-நூல் வினோதங்கள்	...	170

இந்நூற் கட்டுரைகள்
வெளிவந்த பத்திரிகைகள் முதலியன

தமிழின் மறுமலர்ச்சி
பாரதியும் தமிழும்
விடுதலை வேண்டும் -
தமிழும் சுதந்திரமும்
பாரதி யுகம்
நவீன கிதை
தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி
தமிழில் வசன நடை
தமிழ்ப் பாட்டும் இசையும்
நூல்நிலயப் பிரசாரம்

சொல் வரலாற்று நியதி
மொழி-நூல் வினோதங்கள்

குமரி மலர்
" "
சந்திரா
தினமணி சுதந்திர மலர்
பாரதி மலர் (ஆக்கூர்)
பாரத தேவி
கலைமகள்
"
லோகோபகாரி
நூல்நிலயப் பிரசார
சங்கம், சென்னை
ஆனந்த விகடன்
சுதேசமித்திரன்

முன்னுரை

இந் நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் தமிழின் மறுமலர்ச்சியைப் பற்றியன. எனவே இந்தப் பெயராலேயே இவை இப்போது வெளியாகின்றன.

குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு பெயரைச் சூட்டி ஒவ்வோர் இயக்கம் இப்போது தொடங்குவதை நாம் பார்க்கிறோம். இது போன்றதன்று மறுமலர்ச்சி. வெகுகாலமாக வெளியிற் புலப்படாதேயிருந்து அமைதியாய்ப் பரவி, சமுதாயத்தை உள்ளூர இயக்கிவரும் பல சக்திகள், சிற்சில காரணங்களால் திடீரென்று வேகங்கொண்டு எழுந்து, முழு வன்மையோடு சிலர் வாயிலாக வெளிப்பட்டு, சமுதாய முழுவதும் அதிர்ந்து எதிரொலிக்கச் செய்து, மேற்கதியில் விரைந்து பாயும் நிலைமையே மறுமலர்ச்சி.

தமிழுலகில் இந்த மறுமலர்ச்சி சென்றுள்ள நெறிகவனித்தற்குரியது. வெகுகாலமாக, பல தூற்றாண்டுகளாக, ஜீவந்தியாய் ஓடிக்கொண்டிருந்த தமிழ் கம்பன் காலத்தில் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து தனது பூரண எல்லையை அடைந்தது. பின்னர் சிற்றூறுகளும், வாய்க்நால்களாகவும் ஓடி ஒருவாறு உயிர் வாழ்ந்து வந்தது. இதன் பின்னர் சேற்று நிலங்களில் இறங்கித் தேங்கி அங்கங்கே கட்டுக்கிடையாய் நின்றது. பெளராணிக சமயமே நான் இங்கே கருதிய சேற்று நிலம். இச் சமயமும், பிற்காலச் சமய நெறி நூல்களும், இவைபற்றி எழுந்த வாதப் பிரதிவாதங்களும், இலக்கணங்களும், உரைகளும், கண்டனங்களும், இவற்றிற்கு இடங்கொடுத்து வந்த மனப்பான்மையும் தமிழை நசித்துக்கொண்டிருந்தன. வடமொழியும் இந்நாசத்துக்குத் துணைபுரிந்தது. அறிவு சுதந்திரமாக இயங்க இடமில்லை. சுமார் 100 வருஷங்களுக்கு முன்வரை, கட்டுக்கிடை வரழ்வில் நமது தமிழுலகு பிணிப்புண்டிருந்தது. இவ்வாறு அசைவின்றிக் கட்டுக்கிடையாய் நின்ற தமிழும் அறிவும் புத்தியிர் பெற்று, புதிய நெறிகளில் செல்வதற்கு நமது கலைப் பண்பாடுகளினின்றும் முற்றும் வேறுபட்ட ஒரு கலைப் பண்பாட்டின் தூண்டுதல் அவசியமாயிருந்தது. ஆங்கிலேயரது கூட்டுறவினால், இத் தூண்டுதல் நமக்குக்கிடைத்தது. புதிய விஞ்ஞான அறிவு சிறிது சிறிதாகப் புகுந்து, தமிழுலகை உள்ளும் புறமும் புதைத்திருந்த

இருட்படலத்தைக் கீறி நீக்குவதாயிற்று. புதிய இலக்கிய முயற்சியும் தலைக்காட்டத் தொடங்கிற்று. ஆனால் பழைய எமன் போய், புதிய எமன் வந்து தோன்றிய கதையாய் முடிந்தது. ஆங்கிலேயரது கூட்டுறவு வரவர நெருங்கி, முடிவில் அவர்கள் நமக்கு எஜமானராகவும், நாம் அவர்களுடைய அடிமைகளாகவும் ஆகிவிட்டோம். இந்த அடிமைத்தனம் எல்லாவகையிலும் நம்மைக் கீழ்நிலையில் தள்ளி நமக்குக் கேடுதருவதாயிற்று. கல்வி போலிக் கல்வியாயிற்று; அறிவு போலியான பகட்டு அறிவாயிற்று; கலைப்பண்பாடு போலிக் கலைப்பண்பாடு ஆயிற்று; தமிழும் போலியாயிற்று; நமது வாழ்வே போலியாழ் முடிந்தது! அடிமைத்தனம் ஒழிந்தாலன்றி நமக்கு உய்தியில்லை என்பது தெளிவாயிற்று. இவ் உணர்ச்சியின் விளைவாகத் தேசியக் கிளர்ச்சி தோன்றிற்று. ராஜபக்தி, தெய்வபக்தி, குருபக்தி முதலியன எல்லாம் தேசபக்தியில் அடங்கிவிட்டன. 'வந்தேமாதரம்' என்பதே நமது தாரக மந்திரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இத் தேசிய மறுமலர்ச்சியில் ஈடுபட்டு, தேசிய ஸேவையில் பேரார்வம் கொண்டு பெரு முயற்சி செய்து வந்தவர்களுள் ஒருவர் பாரதி. ஆனால் வாய்ப்புட்டு, கைப்பூட்டு முதலியன பூட்டி, அடக்குமுறை அமுலினால் நம் அடிமைத்தனத்தை நமக்கு அடிக்கடி உணர்த்தி, ஆங்கில அரசு நிகழ்ந்துவந்த காலம் அது. பாரதியின் முயற்சி தடைப்பட்டது; ஆனால் ஆர்வம் சிறிதும் தளரவில்லை. இந்த ஆர்வம் அவருடைய ஆத்மசக்தி முழுவதும் பெற்றுத் தமிழின்மீது சென்றது. தமிழ் புத்தியூர் பெற்றது. சங்க காலத்திற்குப் பின் இதுவரை யில்லாத தன்மதிப்போடும், ஆண்மையோடும், ஊக்கத்தோடும் தலைநிமிர்ந்து பெருமிதத்துடன் செல்வதாயிற்று. இப்பெருமிதம் அகங்காரத்தால் வந்ததன்று: நீண்டகாலமாய் 'எமப் பெருந்துயில் மந்திர'த்திற் பட்டுக் கிடந்த தமிழ் விழித்துக்கொண்டது; தன்னை உணர்ந்தது. விஞ்ஞானப் புத்தறிவினால்தான் உரம்பெறுதல் வேண்டும் என்ற கடமையையும் உணர்ந்தது. தமிழின் மறுமலர்ச்சி வெளிப்படையாகத் தோன்றிற்று. தேசம் உதய சூரியனைக்கண்டு ஏற்றெழுந்த சமயத்தே, தமிழும் புதிதாக மலர்ந்து இனிய மணம் கமழ்வதாயிற்று.

இம் மறுமலர்ச்சியை விகசிக்கச் செய்த பாரதியைப் பற்றியவை இந்நூலில் மூன்று (4, 5, 6) கட்டுரைகள்.

ஆனால் பூர்வ வாசனை எளிதில் நீங்குவதில்லை என்று கூறுவர் நமது தேசத்து ஞானியார்கள். இதற்கு ஓர் உவமானமும் கூறுவார்கள் :

இங்குளி வாங்கும் கலம்போல ஞானிபால்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்

என்று சிவஞானபோத வெண்பாக் கூறும். இங்கே 'இங்குளி' என்ற வட சொல்லுக்குக் காயம் என்று பொருள். காயம் வைத்திருந்த பாண்டத்தில், அக் காயத்தை எடுத்துவிட்டபோதிலும், அதன் மணம் இருப்பதுபோல் பூர்வ வாசனையும் ஞானியரிடத்தும் நிற்பதாகுமாம். இதுபோல, தமிழின் பூர்வ வாசனை அதன் முற்போக்கிற்கு இடையூறாய் அமைந்து மறுமலர்ச்சியின் மணத்தைத் தடைப்படுத்திவந்தது. இப் பூர்வவாசனை, இரண்டுவகை : ஒன்று கொள்கை ; பிறிதொன்று செயல். பழந்தமிழ் வாதம், இலக்கண வாதம், வடமொழி வாதம் முதலாகிய பல கொள்கைகள் தமிழுலகில் புகுந்து தமிழுக்குப் பிணியாயுள்ளன. இவ்வகைக் கொள்கைகள் ஒழிந்து நல்லறிவு உதயமாய்த் தமிழ்மக்கள் தங்கள் தாய் மொழியைப் போற்றவேண்டும் என்பதுதான் முதற்கட்டுரையின் பொருள். இனி, கொள்கையளவில் நில்லாது, செயலிலும் புகுந்து தமிழுக்குக் கேடுபயக்கும் சில முறைகளைக்கூறி, அவற்றினின்றும் தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டும் என்று இரண்டாவது கட்டுரையில் வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். பாரதியும் ஏனைய தேசபக்தர்களும் கனவு கண்டுகொண்டிருந்த சுதந்திரம் கிடைத்துள்ள நிலைமையில் தமிழுக்கு வேண்டும் சுதந்திரத்தைப் பற்றியது மூன்றாவது கட்டுரை. இவை மூன்று கட்டுரைகளும், பாரதியின் மறுமலர்ச்சிக்குப் பூர்வாங்கமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இனி மறுமலர்ச்சியிலே உடனே செய்யவேண்டும் சில சீர்திருத்த முறைகளை மூன்று கட்டுரைகளில் (7, 8, 9) விவரித்திருக்கிறேன். ஏழாவது கட்டுரை எழுத்துப் பற்றியது ; எட்டாவது கட்டுரை சொல்பற்றியது ; ஒன்ப

தாவது கட்டுரை வசனம் பற்றியது. இவற்றை அடுத்து மறுமலர்ச்சியின் ஒரு கூறுகக் கொள்ளத்தக்க இசைக்கலை வளர்ச்சி தமிழ்ப் பாடலுக்கு உதவியுள்ள முறையை விளக்கியிருக்கிறேன்.

மறுமலர்ச்சியின் ஒரு பகுதி புத்தறிவும், சுதந்திர உணர்ச்சியும், அயல்நாடுகளுடன் தொடர்புகொண்டு உலகெங்கும் சமாதானம் நிலவவேண்டும் என்ற பேரவாவுமாம்; காலம், இடம் முதலிய தொடர்பு யாதுமின்றி மனிதனை மனிதன் என்ற நிலையிற்கொண்டு, அவனது கலத்தைப் பேணுதல் மறுமலர்ச்சியின் மற்றொரு பகுதி யாம். மக்கள் - நலம் பேணும் இக்கொள்கையைப் புத்த சரித்திர வாயிலாகவும், பிற நூல்களாலும் தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுறுத்து, அதில் ஈடுபட்டுக் கனியும் படி கவிகள் இயற்றியவர் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை. இவரைப் பற்றியது இந்நூலின் பதினென்றாவது கட்டுரை.

புத்தறிவின் வளர்ச்சிக்குக் கல்வி பரவுதல்வேண்டும். கல்வியைப் பரக்க விதைப்பதற்குச் சிறந்த கருவி நூல் விலயங்கள். இந் நூல்நிலயப் பிரசாரத்தைப் பற்றியதே பன்னிரண்டாவது கட்டுரை. பதினமூன்றாவது கட்டுரை மறுமலர்ச்சியிலே சொல் - ஆராய்ச்சி நிகழவேண்டும் முறையைச் சம்பாஷணை வாயிலாகக் காட்டியிருக்கிறேன். மொழி நூல் ஆராய்ச்சியைச் சிலர் இப்போது செய்துவரும் முறையை இறுதிக்கட்டுரை தெரிவிக்கிறது.

இக்கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் ஏற்கெனவே வெளி வந்தவை. இப்பத்திரிகைகள் முதலியவற்றின் விவரம் தனியிடத்தில் தந்துள்ளேன். இவற்றின் தலைவர்களுக்கு எனது நன்றி.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளில் பிரதி செய்தல் ஒப்பு நோக்குதல் முதலிய பல உதவிகள் செய்துவரும் வித்வான் திரு. மு. ஷண்முகம்பிள்ளை இக் கட்டுரைகளைப் பதிப்பித் தலிலும் ஒத்துழைத்தனர். அவருக்கு என் அன்புநிறைந்த ஆசி.

இந்நூலை வெகு விரைவில் நன்றாக அச்சிட்டுத் தவிய கபீர் பிரஸ் அதிபருக்கு எனது நன்றி.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

ஒவ்வொருவனும் தன் தாய்மொழியின் மீது பேரன்பு கொண்டிருத்தல் முற்றும் இயற்கையே. பேரன்பு கொள்ளுதல் என்பது மொழியின் பெருமையை மட்டும் கூறி அதனோடு அமைந்துவிடுவதல்ல. உலகத்தில் வழங்கும் மொழிகளெல்லாம் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டும் வளர்ந்து கொண்டும் வரும் இயல்புடையன. இவ்வளர்ச்சிக்குத் தடையாக மேற்குறித்த அன்பு இருக்குமானால், அவ்வகை அன்பு நெறிதவறிய அன்பு என்று தான் சொல்லவேண்டும். குழந்தையை அதன் தாய் மிகவும் அன்போடுதான் போற்றிவருவாள். ஆனால் அவளுக்குத் தன் குழந்தை மேன்மேலும் விருத்தியாக வேண்டும் என்ற ஆசை யிருத்தல் இயல்பல்லவா?

என்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்

என்ற திருக்குறள் இத் தாயன்பை உட்கொண்டதாகும். தனது குழந்தையைக் கெடுக்கவேண்டும் என்ற நோக்கமுள்ள தாய் அதனை அதன் முன்னிலையிலேயே அதற்கு மிஞ்சிய அழகும் அறிவுமுள்ள குழந்தை கிடையாது என்று புகழ்ந்து பாராட்டினால் போதும்; வேறு வினை வேண்டாம். இதுபோன்றதுதான் தாய்மொழி மீதுள்ள அன்பு காரணமாக, தமிழுக்கு முழுமுதல்-

தன்மை கற்பித்து அதைப்போன்ற சிறந்த மொழி உலகத்திலேயே இல்லையென்று சொல்வதும். எல்லா வகையான அம்சங்களிலும் அது பரிபூரண நிலையை அடைந்து விட்டது என்று சொல்வது நமது அருமைத் தாய்மொழிக்குக் கேடு விளைப்பதேயாகும்.

குழந்தைக்கு உணவு கொடுக்காமல், அதன் அழகைப் புகழ்ந்துகொண்டுமட்டும் இருந்தால், அதன் உடலும் அறிவும் வலிவுற்று வளர்ந்துவிடமாட்டா. இங்ஙனமே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு உதவுவன வற்றைச் செய்யாது, அதன் தொன்மையையும் பெருமையையும் பற்றியே நம்மவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அது முன்னேற்றம் அடைந்துவிடமாட்டாது. அதன் வளர்ச்சியைப் பேணுவதே நமது முதற் கடமையாகும்.

எல்லாப் பொருளும் இதன்பா லுள : இதன்பால்

இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்

என்று வள்ளுவர் நூலுக்கு ஒருவர் சிறப்புப்பாயிரம் கொடுத்துள்ளார். இதுபோன்ற சிறப்புப்பாயிரம் இக்காலத்து நகையினையே விளைக்கவல்லது; வள்ளுவருடைய நூலின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுவதாகாது. இவ்வகை மனப்பாங்கே தமிழ் மக்களுக்கு இருத்தலாகாது என்பதே நான் முதன் முதலாகச் சொல்லவேண்டுவது. இம் மனப்பான்மையால் எழுங் கொள்கைக்கு முழுமுதல் - தன்மை வாதம் என்று பெயரிடலாம். இதனால் விளையும் தீங்குகள் பல. இக் கட்சியோடு போர்புரிந்து உண்மையானதமிழ் நிலையைத் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்துதல் அவசியம்.

இம் முழுமுதல் - தன்மை வாதத்தோடு மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையது தூய - தமிழ் வாதம். தமிழ்ப் பேச்சிலே, தமிழ் நூல்களிலே, தூய தமிழ்ச் சொற்களையே வழங்குதல் வேண்டும் என்று இவ் வாதம் கூறும். ஒருவன் எழுதும்போது தன் கருத்துக் கும் தான் எழுத முற்பட்ட நூலின் தன்மைக்கும் ஏற்ற சொற்களை எடுத்தாளுதல்தான் முறையாகுமே யன்றி, 'இச் சொற்கள் தூய தமிழ்ச் சொற்களா? பிற மொழிச் சொற்களா?' என்ற ஆராய்ச்சியில் தலையிடு தல் எழுத்தாளனுக்குரிய முக்கிய கடமை என்று சொல்லுதல் தகாது. இவ் ஆராய்ச்சி மொழிநூற் புல வன் (philologist) மேற்கொள்ள வேண்டுவது. தூய தமிழ்ச் சொற்களை ஆளும் இடமும் உண்டு; பிற மொழிச் சொற்களை ஆளும் இடமும் உண்டு; தகுதி யறிந்து சொற்களை ஆளுவதுதான் சிறந்த முறை யாகும். தூய - தமிழ் வாதம் பெரும்பாலும் வட மொழியை நோக்கி எழுந்தது. இதனை மேற்கொண்ட வர்கள் வடமொழிச் சொற்கள் தவிர ஏனைய எல்லாம் தமிழ்ச் சொற்களே என்று கருதுகிறார்கள். மொழி யாராய்ச்சியில் பயின்றவர்கள் அவ்வாறு சொல்லத் துணியமாட்டார்கள். தமிழ்மக்கள் வடநாட்டாரோடு மட்டுந்தான் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. பிறநாட்டாரோடும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வகைத் தொடர்பின் அறி குறியாக அப் பிறநாட்டுச் சொற்களும் தமிழில் புகுந்து தான் இருக்கவேண்டும். ஓர் உதாரணம் தருகிறேன் : தமிழிலுள்ள 'ஓரை' என்ற சொல் கிரேக்கச் சொல். இது தொல்காப்பியத்திலேயே காணப்படுகிறது.

மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
தறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற்கு இல்லை

என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். இதுபோன்ற
பிறநாட்டுச் சொற்கள் பண்டைத் தமிழில் எத்
தனையோ இருத்தல் வேண்டும். அவற்றை வரையறுத்
தற்கு இப்பொழுது இயலவில்லை. ஆராய்ச்சி மிக மிக,
அவைகள் கால அடைவில் வெளியாகலாம். இவைக
ளெல்லாம் போக, எஞ்சியுள்ள சொற்களைத்தான் தூய
தமிழ்ச்சொற்கள் என்று கூறுதல் வேண்டும். அளவில்
மிகச் சுருங்கினவாகவே இவைகள் இருத்தல் கூடும்.
இத் தூய சொற்களைக்கொண்டு எவ்வகையான கருத்
துக்களை வெளியிடமுடியும்? இதனை நாம் ஊன்றி
நோக்குமிடத்து, நாகரிகம் அடைந்த ஒருவன் மிருகப்
பிராயமான நிலைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று கூறி
யதாகவே முடியும். இக் கூற்றிற்கும் தூய தமிழ்க் கட்
சிக்கும் வேறுபாடு இல்லை. இக் கட்சியினர் கையாளும்
வாத முறைகளில் ஒன்று மிகவும் வியப்புக்கிடமாக
உள்ளது. சில சமயங்களில் வட்மொழிச் சொற்களை
யும் தமிழ்ச்சொல் என்று ஆவேசங்கொண்டு கூறுவர்.
இதற்கு அனுகூலமாக விநோதமான மொழியாராய்ச்சி
முறைகளையும் கற்பித்துக்கொள்ளுகின்றனர். காப்பி
யம் என்ற சொல்லைக் காப்பு - இயம் எனப் பிரித்தும்,
நாடகம் என்பதனை நாடு - அகம் எனப் பிரித்தும்
சொற்பொருள் கண்டு மகிழ்ந்து இவற்றைத் தமிழ்ச்
சொற்களாக்கும் முயற்சிபோன்றனவே நான் இங்குக்
கருதுபவை. இம் முறைகளை ஆதரித்து வருகிற தமிழ்க்
கழகங்கள் சிலவற்றை நோக்கும்போது, மொழி -
ஆராய்ச்சி உலகில் இக் கழகங்கள் எட்டிப் பார்த்தற்கும்

உரிமையற்றவைகள் என்பது புலனும். இத் தூய தமிழ்க் கட்சியோடும் போர் புரிந்து எப்பொழுதும் வளர்ச்சியே குறித்து நிற்கும் தமிழின் பெருநலத்தைப் பேணுமாறு தமிழ் மக்கள் முயலுதல் வேண்டும்.

ஒரு சாரார், 'தூய தமிழ் என்பது வேண்டுவ தன்று. ஆனால், பிற்காலத்திலே சேர்ந்துள்ள வட மொழிச் சொற்களும் பிறமொழிச் சொற்களும் தமிழைக் கெடுத்துவிட்டன; இச் சொற்கள் வைகிரி நோயால் தோன்றிய வடுக்கள் போலத் தமிழின் மேனியழகைக் குலைத்துவிட்டன; தமிழ் நடையும் தளர்ந்து வலிகுன்றிப் போய்விட்டது; தமிழ் மொழியும் தன்னை மிக எளிமையாக்கிக்கொண்டது. ஆதலால் பழந்தமிழ் நடையிலேயே பழந்தமிழ்ச் சொற்களையே வழங்கி, அதன் பெருமையையும், செறிவு முதலிய நலன்களையும் காட்டுதல் வேண்டும்' என்று கூறுவர். இவர்கள் கூறுவனவற்றைப் பழந்தமிழ் வாதம் என்று அழைக்கலாம். இவ்வாதத்தை ஒத்துக்கொள்வதானால், முதலில் பழந்தமிழ் என்று சொல்வது எது என்று தெரிதல் வேண்டும். சங்கநூல்கள் என்று சொல்லப்படும் நூல்களில் வழங்கும் தமிழ்மட்டுந்தானா? அல்லது நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்கள் முதலியோர்களது அருளிச் செயல்களையும் பழந்தமிழ் என்பதில் உட்கொள்ளலாமா? பின்னர்த் தோன்றிய காவியங்கள், பிரபந்தங்கள் முதலானவற்றையும் பழந்தமிழ் என்று கொள்ளலாமா? இவை முதலாகிய பல கேள்விகள் தோன்றும். இக் கேள்விகளுக்குத் தக்க விடையளிப்பது அரிய செயலாகும். தற்காலத்திற்கு உரிய யாதேனும் ஒரு பொருள்பற்றி இறையனார் களவியல் உரையின் நடை

யில் எழுதுவது அருமையாயிருக்கும் ; ஆனால், விநோதமாகவும் இருக்கும் ! சிறு குழந்தையாயிருக்கிற காலத்தில் தைத்த உடுப்பு ஒன்றனை வளர்ந்து பெரியவனாகிய காலத்தில் அணிந்தால் அது அளிக்கும் நகைச் சுவையைத்தான் களவியல் உரைநடை இக்காலத்து வினைக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அன்றியும் ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்கள் அம் மொழியைப் பேசும் மக்களுடைய அனுபவத்திற்கு அறிகுறியாக உள்ளன என்பதை மறந்துவிடலாகாது. ஏதேனும் ஒரு பழங்காலத் தமிழைக் குறித்தால், அதற்குப், பின் நிகழ்ந்த அனுபவங்களை உணர்த்தும் சொற்களை நாம் புறக்கணித்து விடுதல் கூடுமா ? கூடாது. தமிழ்மொழியில் நிலைத்த வழக்காறுகப் புகுந்த பிறமொழிச் சொற்களெல்லாம் எக்காலத்தனவாயினும் தமிழ்ச் சொற்கள் என்றே கொண்டு வழங்குதல்தான் தகுதியாகும். பழந்தமிழ்க் கட்சியினரது கொள்கை பரவுமாயின், தமிழ்மொழியும் வடமொழியைப்போல வழக்கொழிந்து போவதற்கும் இடமுண்டு. பழஞ் சொற்களில் வழக்கொழிந்தனவற்றை நீக்கிவிட்டு, உயிருள்ள சொற்களோடு காலத்துக்கேற்ற புதுச் சொற்களும் கலந்து தமிழ் வளம் பெற்று விளங்கவேண்டும் என்பதுதான் நமது முன்னோர்களுடைய கருத்து. 'கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினை' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதனையே வற்புறுத்துகிறது. சொற்களைப் போன்றே மொழி - நடையும் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டு வரும். இதனையும் அறிந்து தற்காலத்திற்கு உரிய நடையைக் கையாளுதலே தக்கதாகும். ஆகவே இப் பழந்தமிழ்க் கட்சியோடு போர்புரிந்து தமிழ்மொழி என்

றும் தனது புதுநலத்தோடு விளங்குமாறு தமிழ் மக்கள் பணிபுரிந்து வரல் வேண்டும்.

இப் பழந்தமிழ் வாதத்தோடு சேர்த்து ஒன்றாகக் கவனித்தற்குரியது இலக்கண வாதம். இவ் வாதத்தை மேற்கொண்டவர்கள் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பு அமைந்த இலக்கண வரம்பை இன்றும் நாம் கைவிடுதல் கூடாது என்று மிக வற்புறுத்துவர். சொல்லின் புணர்ச்சி - இலக்கணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். 'கடல்தாவு படலம்' என்பது 'கடறாவு படலம்' என்று புணர்ந்துவரும். இங்குக் காட்டிய சந்தி இலக்கணத்திற்கும் பொருளுணர்ச்சிக்கும் அவசியம் என்று முற்காலத்துக் கருதப்பட்டது. 'சொல்லுதல் தவறு' என்பது 'சொல்லுதறவறு' என்று ஒரு சிலரால் எழுதப்பட்டுவருகிறது. 'கெடுத்தறிண்ணம்' முதலியன இப்பகுதியைச் சார்ந்தவையே. இவைகள் வேண்டா இடத்துச் சந்தியாம். இவைகளை, அதாவது வேண்டா இடத்துச் சந்திகளையும், கடறாவு என்ற இடத்துள்ளது போன்ற கடின சந்திகளையும் கைவிடுதல் தகாது என்றுதான் இலக்கணவாதம் கூறும். அன்றியும், ஒவ்வொரு வாக்கியமும் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்ற உறுப்புக்கள் நிரம்பிச் செவ்வனே அமையவேண்டும் என்றும், அவ்வமைதியும் முற்காலத்து இலக்கணத்தோடு பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் இவ்வாதம் வற்புறுத்தும். தொல்காப்பியரது பேரிலக்கணம் தோன்றி ஏறத்தாழ 1,700 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன; நன்னூல் தோன்றி ஏறத்தாழ 600 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. தொல்காப்பியர்காலத்துக்குப் பின்பு புகுந்த வழக்குகளில் பல நன்

ஹாலில் இடம் பெறவில்லை. இங்ஙனமே நன்னூலுக்குப் பிற்பட்டெழுந்த வழக்குகளும் பலவாதல் வேண்டும். அவற்றை ஆராய்ந்து தெளிந்து எழுதிய இலக்கண நூலே இல்லை. நாம் நன்னூலைத் தான் இப்போதும் கற்று வருகிறோம். உரையிற்கோடல் முதலிய உத்திவகையாலும் மிகை முதலிய அர்த்தமற்ற காரணங்களாலும் காட்டப்பட்ட வழக்குகளையும் கடந்து எத்தனையோ வழக்குகள் உள்ளன.

இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும் வழக்குகளும் உள்ளன. உதாரணமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்குகிற வழக்குகளில் பல இந்நாட்டினருக்கு விளங்கமாட்டா. தமிழ் நாட்டிலேயும் தஞ்சாவூர்ப் பிரதேசங்களில் வழங்கும் வழக்குகளில் சில தென்பாண்டி நாட்டாருக்கு விளங்கமாட்டா. உதாரணமாக 'என்பழத் தொன்று' என்பதனைக் கூறலாம். உலக வழக்கையும் நூல்வழக்கையும் புலப்படுத்தி அமைத்துக் கொள்வதல்லவா இலக்கணம்? 'முன்னையோர்கள் ஆண்ட வழக்குகள்தாம் வழக்குகள், பின்னர்த் தோன்றியன வழக்குகள் ஆகா' என்று கூறல் தகுதியாகுமா? ஆதலால் தற்காலத் தமிழுக்குரிய இலக்கணம் செம்மையாக விளக்கி நன்கு எழுதப்படல்வேண்டும். இங்கே நுனித்து நோக்குதற்குரிய முக்கியமான பொருள் ஒன்று உள்ளது. எவ்வளவு சிறந்த இலக்கண நூலே யாயினும் பிற்காலம் முழுமைக்கும் பொருந்துமாறு இலக்கணம் அமைத்துவிட்டதென்பது இயலாததாகும். மேற் கூறியவற்றை ஊன்றி நாம் கவனிப்போமானால், இக்கட்சி வலியற்றது என்பதைக் காணலாம். முற்காலத்து இலக்கணப்படி வாக்கியங்களைச் செவ்வை

யாக அமைத்து எழுதுவது ஒருவகையில் திருப்தி யாகவே இருக்கும். ஆனால், அதற்கு உயிர்த்தத்துவம் வேண்டுமானால், உலக வழக்கையும் பேச்சு வழக் கையும் ஒட்டி அமைக்கப் பெற்ற வாச்சியங்களிலே தான் அது காணலாகும். இலக்கணத் தத்துவம் வேறு; உயிர்த் தத்துவம் வேறு. இலக்கணம் எலும்புச் சட்ட கமேயாம். உயிரிருந்தாலன்றி அதற்கு இயக்கமில்லை. இவ்வாறு கூறுவதனால் இலக்கண நியதியே இன்றி வாக்கியங்களை எழுதலாம் என்று கூறும் கொள்கைக்கு உடம்பட்டதாகாது. இலக்கண நியதியும் வேண்டும்; உயிர்த்தத்துவமும் வேண்டும். இலக்கண நியதியின் அளவு எல்லை முதலியன அவ்வக்காலத்துள்ள வழக் கினைப் பொறுத்தன. ஆனால் வழக்குச் சொற்களும் பேச்சு நடையும் தமிழ் மொழியின் நடைக்கு இன்றி யமையாதனவாம். தமிழ் ஓர் உயிருடைய மொழியாக நின்று நிலவுவது இவ் இரண்டின் வலியினாலும்தான். இவ் வழக்குகளினால் உரம் பெற்று இலக்கணக் கட்சி யோடு போராடி, அதனையும் தனக்கு அனுகூல சக்தி யாக மாற்றிக்கொள்ளத் தமிழ் முயலுதல் வேண்டும். எப்பொழுதும் காலத்தோடு ஒத்தியைந்து செல்லுமாறு தமிழ்மக்கள் தங்கள் தமிழ்மொழியை நன்கு பேணு தல் வேண்டும்.

இதுவரை, தமிழ்மொழி ஒன்றினையே பற்றித் தோன்றிய வாதங்களை நோக்கினோம். இனி, பிற மொழிகளின் சார்புபற்றித் தோன்றியுள்ள சில வாதங் களை நோக்குவோம்.

வடமொழி வாதம் இவ்வகையில் முதலாவதாகக் கூறத்தக்கது. தமிழைத் தாய்மொழியாக உடையவர்,

கள் இரண்டு பிரிவாக அமைந்துள்ளார்கள். ஒரு பிரிவினர் வடமொழிச் சொற்களை அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்றே, அல்லது மிகச் சுருங்கிய அளவில்—தமிழ்ச் சொல் இல்லாத இடத்து—வழங்க வேண்டுமென்றே கூறுவர். பிறிதொரு சாரார் வடமொழிச் சொற்களை வழங்குவதில் யாதொரு கட்டுப்பாடும் கூடாது என்பர். இவ் இரு பிரிவினர்களும் தத்தம் சார்பாகக் கூறுவனவற்றை வடமொழி வாதம் என்ற பெயரால் அழைக்கலாம். இவ்வாதம் இரண்டு காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியுள்ளது. ஒன்று வகுப்புத் துவேஷம்; மற்றொன்று அரசியல் - கட்சித் துவேஷம். இந்தத் துவேஷங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, தமிழ் மொழியின் நலத்தை மட்டும் கருதி, இவ்வாதத்தைச் சீர்தூக்குதல் வேண்டும். வடமொழியை முற்றும் ஒழித்தல் என்பது இயலாத காரியம்; வேண்டற்பாலதும் அன்று. வேண்டுமளவு, தகுதியறிந்து, தமிழில் புகுந்துள்ள வடமொழிச் சொற்களை நாம் ஆளுவதில் எவ்விதமான தடையும் இருத்தல்கூடாது. வடமொழி அந்தணகுலத்தார்களுக்கு மட்டும் உரியதென்று கருதுதற்குச் சிறிதும் நியாயமே யில்லை. அந்தண சகோதரர்களும் அவ்வாறு கருதுதல் கூடாது; அந்தணரல்லாதாரும் அவ்வாறு கொள்ளுதல் கூடாது. இந்தியமக்களாய்ப் பிறந்துள்ள அனைவருக்கும் பொது உடைமையாக உள்ளது வடமொழி. வைதிக சமயத்தாரே யன்றி வேறு சமயத்தினரும் அம்மொழியைப் போற்றி வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். அந்தணர்களே யன்றி ஏனைய வகுப்பினரும் அம்மொழியை வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் லத்தின்

மொழியைப் போல வடமொழியை நாம் கருதிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அது பரந்துபட்ட வழக்கு உடையது; நமது சமய முழுமுதல் நூலாகக் கொள்ளப்படும் வேதத்தைத் தன்பாற் கொண்டது; சமய சாஸ்திரங்களையும் பிற சாஸ்திரங்களையும் தன்கண் உடையது. இதனைத் 'தெய்வமொழி' என்று நம்மவருள் ஒரு சாரார் சொல்லி வருகிறார்கள். லத்தீன் மொழியை ஆங்கில மொழி பயன்படுத்திக் கொண்டது போல, இம் மொழியையும் பிறமொழிகளையும் தமிழ் மொழி பயன்படுத்திக்கொண்டு, உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் என்றும் நின்று நிலவிச் சிறந்தொளிர வேண்டு மென்பதே நம் அனைவரது நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும்.

மேற்குறித்த இரண்டு வகையான பிரிவினர்களையும் தவிர, மூன்றாவது ஒரு பிரிவினர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தமிழ் மக்களாய்ப் பிறந்தும், தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாக உடையவர்களாய் இருந்தும், தமிழை இகழ்ந்து, வடமொழி ஒன்றினையுமே கற்று, தமது தாய்மொழிக்குக் கேடு தேடுகின்றனர். இவர்களால் வடமொழிக்குச் சிறிதும் பெருமை அதிகரிக்கப் போவதில்லை. அதற்கும் கேடு சூழ்கின்றார்கள் என்று தான் இவர்களைச் சொல்ல வேண்டும். பாரத மக்கள் அனைவர்க்கும் உரிய பொதுமொழியைத் தம் குலத்தினர்க்கு மட்டும் உரிய பிதிரார்ஜிதமாக இப்பிரிவினர்கருதுகிறார்கள்.

இவ்வகையான நினைப்பு இருக்கும்வரை தமிழகத்திற்கே—நமது பாரத தேசத்திற்கே—இவர்கள் கேடு விளைப்பவர்கள் என்று தடையின்றிச் சொல்லலாம்.

எத்தனையோ வகைகளில் நம் முன்னோர்களது கருத்துத் துறைகளினின்று நாம் வேறுபட்டு விட்டோம். எத்தனையோ அறிவுத் துறைகளில் நாம் அபிவிருத்தியடைந்து விட்டோம். சுருங்கிய அளவில் இருந்த கல்வி பாரத தேச மெங்கும் பரவத் தொடங்கி யிருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் நாம் ஒதுக்கிவிட்டு, நமது வடமொழி நூல்களின் கருத்துலகினும் அறிவுலகினும் மட்டும் சஞ்சரித்துக் கொண்டு வருவோமானால், நமது பாரத தேசத்திற்கு இனிமேல் உய்தியே யில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இவ்வாறான கேட்டிற்கு இன்னோர்கள் காரணமாய் இருக்கக் கூடாது என்பதை இவர்கள் நன்கு உணர வேண்டும். சிற்சில இடங்களில் தாய்மொழியைக் காட்டிலும் வடமொழிக்குச் சிறப்புக் கொடுத்து வடமொழி யாட்சியின்கீழ் தமிழ் முதலிய தாய்மொழிகள் அடங்கி யமைந்திருக்க வேண்டும் நிலை நேர்ந்திருக்கிறது. இது போன்ற நிலைகளே வடமொழி வாதத்திற்கு இடங்கொடுத்து நாட்டிற்கும் நமது மொழிக்கும் பலவகையான தீங்குகளை விளைத்து வருகின்றன. தமிழ்மொழி இக்கட்சியை நேர்முகமாக எதிர்த்து நின்று தாய் மொழி என்ற நிலையில் தனக்குரிய கௌரவத்தைப் போற்றிக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது.

இவ்வடமொழி வாதம் நமது நாட்டுப் புராதன சரித்திரத்தின் விளைவு. நவீன சரித்திரத்தின் விளைவாக உள்ளது ஆங்கில வாதம். இவ்வாதத்தை மேற்கொண்டுள்ளவர்கள் இந்திய மக்கள் அனைவரும் தம் தாய்மொழிகளின் வளர்ச்சியைப் பேணாதபடி ஆங்கிலத்தையே பயின்று அதன் மூலமாகவே அறிவு வளர்ச்சி

பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். இவருள் ஒரு சாரார் தங்களை ஆங்கிலேயராகவே பாவித்து அம் மொழியையே தங்கள் வீட்டிலுங்கூடப் புகுத்தி வருகிறார்கள். ஒருவனுக்கு இரண்டு ஆங்கில வார்த்தை தெரிந்துவிட்டால், அவன் நாகரிகத்தின் எல்லையையும் அறிவின் சிகரத்தையும் அடைந்துவிட்டதுபோல் நடிக்கிறான். ஆங்கில நடையுடை பாவனைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறான். தான் ஒரு இந்தியன் என்பதை முற்றும் மறந்துவிடுகிறான். தாய் மொழியை வழங்குபவர்களையும் ஏளனத்துடன் நோக்குகிறான்.

ஆனால் ஆங்கிலங் கற்றவர்கள் எல்லாரும் இவனைப்போன்றவர்களல்லர். பெரும்பாலார் தாய் மொழியின் மூலமாகவே அறிவுத் துறைகள் பலவற்றையும் நமது மக்களுக்குப் பயிற்றிவர வேண்டுமென்னும் கொள்கையுடையவர்கள் ; தாய்மொழியின் வளர்ச்சி அம் மொழியின் மூலமாகக் கல்வி பயில்வதனால்தான் ஏற்படக்கூடுமென்று நினைப்பவர்கள். என்றாலும் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தடைகள் மிக அதிகமாக உள்ளன. * அரசாங்கம் இவ்விஷயத்தில் உதாசீனமாகத்தான் இருத்தல்கூடும். தற்காலத்துக் கல்வி ஸ்தாபனங்கள் முழுமையும் இவர்களோடு மாறுபட்ட நோக்கம் உடையனவே. இந்தத் தலைமுறையில் உள்ள கலாசாலை ஆசிரியர்கள் பலரும் தாய்மொழி மூலமாகக் கல்வி கற்பிப்பதை நேர்முகமாகவேனும் மறைமுகமாகவேனும் எதிர்ப்பவர்களே. பள்ளி மாணவர்களும்

* சுதந்திர தினத்திற்கு முன் நமது தேசத்தை ஆண்டவந்த ஆங்கில அரசாங்கமே இங்கே கருதப்பட்டது. இம் மனப்பான்மை இப்பொழுது பெரிதும் மாறினிட்டது.

அவர்கள் பெற்றோர்களும் கூடத் தாய்மொழி மூலமாகக் கல்வி கற்பதற்கு முற்றும் இணங்கி விட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆதலால் தற்காலத்துள்ள கல்விமுறை முழுவதும் மாறிக் திருந்தி அமைக்கப்பட்டாலன்றி, இவ் ஆங்கில வாதம் ஏதாவதொரு வடிவில் முளைத்துக் கொண்டே யிருக்கும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. இவ்வாதத்தை எதிர்ப்பதற்குத் தமிழ் மொழி தற்காலத்து மொழியாக முற்றும் மாறவேண்டும். தற்கால விஞ்ஞான அறிவு அனைத்தையும் அது உட்கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு உட்கொண்டு பழமையும் புதுமையுந் தாங்கி நன்றாக வலிமையுற்று வளரவேண்டும். ஆங்கிலக் கட்சியை எதிர்ப்பதற்கு வழி இதுவே. இதனைக் கைக்கொள்ளுதலில் சிறிதும் காலம் நீடித்தலாகாது. ஒன்றுமாத்திரம் ஞாபகத்தில் வைத்தல் அவசியம். தமிழ் தற்கால மொழியாக மாறுதற்கும், காலஞ் செல்லச் செல்லக் காலத்தோடு இயைந்து சென்று நிலைதளராது நிற்பதற்கும் ஆங்கில அறிவு மிகப் பயன்படுவதாகும்.

ஆங்கில வாதத்தை எதிர்ப்பதற்கு நமது தேசாபிமானிகளில் சிலர் புதியதொரு வாதத்தை எழுப்பி விட்டனர். இவ்வாறு புதிதாகத் தோன்றியதுதான் ஹிந்தி வாதம் எனப்படுவது. இவ்வாதத்தைத் தோற்றுவித்தவர்கள் அங்கங்கே வழங்கும் தாய்மொழிகள் தவிர, இந்தியா முழுமைக்கும் பொதுவான ஒரு மொழி வேண்டுமென்றும், அந்தப் பொதுமொழியின் நிலையில் தான் ஆங்கிலம் உள்ளதென்றும், முற்றும் அந்நிய தேசத்திற்குரியதான ஆங்கிலத்தைக் காட்டிலும் பாரத தேசத்தில் பெரும்பான்மையோர் வழங்குகிற ஹிந்தி

மொழி இங்ஙனம் பொது மொழியாகக் கொள்ளத்தக்க உரிமையும் தகுதியும் உடையதென்றும் முற்போக்கு நெறியில் கூறுகின்றனர். தமிழுக்கு இதனால் கெடுதி சிறிதும் வருமென்று தோன்றவில்லை. உண்மையிலே கெடுதி விளைக்குமானால் இவ்வாதத்தைத் தமிழ்மொழி எதிர்த்து நிற்க வேண்டியது அவசியமே. ஹிந்தி மொழியினாலேயும் தமிழ்மொழி உரம் மிகுந்து வளரும் என்பது தான் உண்மையெனத் தோன்றுகிறது. தமிழ் மக்கள் பாரத தேசம் முழுமையும் சென்று அனுபவம் பெருகினால், அவ் அனுபவத்தின் மூலமாகத் தமிழ் மொழியும் சிறப்பு எய்தும் என்றுதான் நாம் கொள்ளுதல்வேண்டும். நமது கல்வித் திட்டம் சீர்திருத்தம் எய்தி நன்கு அமைக்கப்படும்பொழுது இக்கட்சி தக்கவாறு தக்கவர்களால் நன்கு ஆராயப்படலாம். அதுவரை நாம் பொறுமை மேற்கொண்டிருப்பதே நலம்.

இனி, இறுதியாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுவது சமய வாதமாகும். இப்பெயரைக் கேட்ட அளவில் சம்பந்தர் முதலியோர் காலத்திற்போல இக்காலத்திலும் சமயங்கள் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று நினைத்தல் கூடும். அங்ஙனம் அன்று. சமயங்களும் அவற்றின் சார்பான புராணம் முதலிய நூல்களும் பொய் நிரம்பியன என்றும், மக்களுடைய வாழ்விற்குக் கேடு விளைப்பன என்றும், ஆதலால் இவை இரண்டினையும் ஒழிக்க வேண்டுவது அவசியமென்றும், இக்கட்சி கூறும். முதற்படியாக, தமிழிலேயுள்ள இதுகாசங்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்று இவ்வாதத்தை மேற்கொண்டோர் முயற்சி செய்து வருகின்றனர். சமயம் பற்றிய வாதத்தை இப்போது ஒதுக்கி வைத்து

விடுவோம். புராணம் முதலிய இலக்கியங்கள் பற்றிய வாதத்தை மட்டும் சிறிது நோக்குவோம். முதலாவது, ஒவ்வொரு காலத்துந் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அவ்வக் காலத்துள்ள சமுதாய நிலையைப் பொறுத்தன. ஆகவே இவ் இலக்கியங்களை ஒழிப்பதாயின், நமக்கு மொழிபற்றிய சரித்திரமும், மக்களின் சரித்திரமும் இல்லாமற் போய்விடும். இரண்டாவதாக, இவ் இலக்கியங்களில் பழங்கதைகள், பழமையான கருத்துக்கள் காணப்படுமாதலால் அவற்றை நாம் ஒதுக்கிவிடுதல் கூடாது. கிரேக்கக் கதைகள் இருக்கின்றன. அக் கதைகள் கிரேக்க மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களில் மட்டுமேயன்றி ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிலும் புகுந்திருக்கின்றன. இக்கதைகள் இருத்தல் பற்றி அவ் இலக்கியங்களை ஐரோப்பிய மக்கள் ஒதுக்கி விடவில்லை. அது போன்ற ஒரு மனப்பான்மைதான் நமக்கும் இருத்தல் வேண்டும். இராமாயணத்தில் மக்கள் எளிதில் நம்புதற்கியலாத பல செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன என்பது உண்மையே. ஆனால் அவைகள் கதையின் அம்சங்கள் என்றும் காவியக் கலைக்குரிய பொருள்கள் என்றும் கொள்ளுதலே முறையாவது. மூன்றாவதாக, இக்கதைப் பொருள்கள் நமது கவிதைச் செல்வத்தை வளப்படுத்தி, அதன் நயத்தை வளர்த்துள்ளன. ஆதலால் நமது இலக்கியச் செல்வத்தை நாம் இழந்துவிடத் துணிந்தாலன்றி, மேற்குறித்த வாதத்தை ஒப்புக்கொள்ள இயலாது. பெரும்பாலோர் இராமாயணம் முதலிய இலக்கியங்களைக் காவிய நயங்கருதியே கற்றுவருகின்றனர். ஆனால் இக்கட்சி இக்காரணங்களைக் கவனிப்பதாயில்லை. இக்கட்சியோடும்

போராடுவது தமிழ்மக்களின் கடமையென்றே தோன்றுகிறது.

தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்குத் தடையா யிருப்பன ஒரு சிலவற்றை இங்கே ஆராய்ந்தோம். மொழியின் சிறப்பு அதனைப் பயில்வோர் சிறப்பு. ஆகையால் தமிழுக்கும் அதனைத்தாய்மொழியாக உடைய நம்மவர்களுக்கும் உள்ள மிக நெருங்கிய தொடர்பை நாம் நன்கு உணர்தல் வேண்டும். அதன்பாலுள்ள குறைகள் நமது குறைகளாகும்; அதன் பெருமை நமது பெருமையாகும்; அதற்கு வாழ்வில்லையேல், நமக்கும் வாழ்வில்லை. இப் பொது உண்மையினையும் இதனால் வரும் நலங்களையும் தீங்குகளையும் முற்ற உணர்ந்து, நமது தாய்மொழி மாறாத இளமையோடும் குறையாத வலிமையோடும் என்றென்றும் நிலவுமாறு நாம் அனைவரும் மனமியைந்து உழைத்து வரும்படி இறைவன் அருள்புரிக.

விடுதலை வேண்டும் !

எத்தனையோ வகைகளில் விடுதலை வேண்டும் என்று பலரும் பாடுபடுகிறார்கள். தமிழுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்ற கூக்குரல் இன்னும் உண்டாகவில்லை. இக் கூக்குரலை எழுப்பி அதற்காக உழைக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

சிலர் இந்த அவசியத்தை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் விடுதலைக்கு இவர்கள் கையாளும் வழி சரியல்ல. இவர்கள் இலக்கண விதிகளிலிருந்து தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டும் என்று கூறி, அவ் இலக்கணத்தை ஏளனஞ் செய்வதே போதுமென்று நினைக்கிறார்கள். இலக்கணம் கற்றவர்கள் பொதுவாகக் கடினமாகத் தமிழ் எழுதுகிறார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால் கடினமான தமிழ் வேறு; வழக்கொழிந்த தமிழ் வேறு. ஆங்கில உதாரணம் கொடுத்தால்தானே நம்மவர்களுக்கு விளங்கும் ! 'வைட்' (wight) என்று முற்காலத்து வழங்கிய சொல்லுக்கு 'ஆள்' என்று பொருள். இக்காலத்தில், 'பெர்ஸன்' (person) என்ற சொல்லைத்தான் ஆங்கில மக்கள் வழங்கிவருகிறார்கள். இதுபோலவே, தமிழில், 'கமம்' என்பது வழக்கொழிந்த சொல்; இக்காலத்து 'நிறைவு' என்பதை

வழங்குகிறார்கள். வழக்கொழிந்த சொற்களை ஆளுதல் தவறு.

சொல்லைப்போலவே சொல்லின் பொருளும் வழக்கொழிவது உண்டு. உதாரணமாக, 'மாண்ட' என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொள்வோம். இது முற்காலத்தில் 'மாட்சிமைப்பட்ட' என்ற பொருளைக் குறித்தது. தற்காலத்தில், 'இறந்துபோன' என்ற பொருளைத் தான் குறிக்கும். பழைய பொருளில் இச் சொல்லை வழங்குவது தவறு. இது வழக்கொழிந்த பொருளுக்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

கடினமான தமிழ் வேறு. எச். ஜி. வெல்ஸ் முதலியோர்கள் எழுதுகிற ஆங்கில நடை எல்லார்க்கும் விளங்கக்கூடிய நடையல்ல. ஆனால் ஒருவரும் அந் நடையில் அமைந்த மொழியை வழக்கொழிந்தது என்று சொல்லமாட்டார்கள். இதுபோலவே திரு. மு. ராகவையங்கார் முதலியோர்கள் எழுதுகிற தமிழை ஒருவேளை கடினம் என்று சொல்லலாம்; ஆனால் வழக்கொழிந்த தமிழ் என்று சொன்னால் அது பொருந்தாது.

வழக்கொழிந்த சொற்களையும் பொருள்களையும் ஆளுதல் தமிழுக்கு விலங்குபூட்டிச் சிறையிலிடுவது போலாகும். இப்படிப்பட்ட சொல்லாட்சி ஒரு கொடிய வல்லரசு. இதினின்றும் தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டுமென்று அவசியம்.

மேலே சொன்னது ஒரு கோடி; நேரே மறு கோடியிலுள்ளது தற்காலத்தில் சில தினப் பத்திரிகைகளில் வரும் தமிழ். சொற்களின் உண்மை வடிவம் தெரிந்து கொள்ளச் சிறிதும் முயற்சி செய்யாமலே மனத்துக்குத் தோன்றியபடி எழுதுவது தவறென்பது யாவரும்

ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதாம். கொஞ்ச காலத்துக்கு முன் நமது நாட்டில் தாண்டவமாடிய சொற்களில் ஒன்று 'ஒற்றுழையாமை.' வடமொழி பேசத்தொடங்கி, 'ஆஷ்டுக் குஷ்டி வேஷ்டியைத் தின்கிறது; ஒஷ்டு, ஒஷ்டு' என்று ஒருவன் சொன்ன பழங் கதையைப் பலரும் கேட்டிருக்கலாம். இதைப் போலுள்ள துதான் 'ஒற்றுழையாமை' என்பது. இலக்கணத் தமிழ் பேசுவதாக எண்ணி 'வார்த்தை'யை 'வாற்றை' என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படியே ஒத்துழையாமையை 'ஒற்றுழையாமை' என்று போலி இலக்கணமாக்கி எழுதலாயினர். கற்றவர்களுள் சிலர் அதிகமாகப் பழந்தமிழ் நூல்களிற் பழகியதனால் வழக் கொழிந்த சொற்களை உரைநடையில் வழங்கிவருதல் போல, தமிழிலக்கிய வாசனையே அறியாதவர்கள் 'ஒற்றுழையாமை' என எழுதத் தொடங்கினார்கள். இதுபோன்ற அறியாவழக்கு என்ற வல்விலங்கும் முறி பட்டுத் தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டும்.

இவ் இரண்டு வகுப்பினர்க்கும் இடையிலே பல தரத்தினராய்த் தமிழை விலங்குபூட்டி வைப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். தமிழ்ச் சொற்களுக்குத் தமக்குத் தோன்றுவதெல்லாம் பொருள்தான் என்று கொண்டு ரசிகக் கட்டுரை எழுதுபவர்கள் ஒரு சிலர் உண்டு. 'அலங்கலம்' என்பது ஒருவகை நடனம் என்று எண்ணிக் கட்டுரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது! இப்படி ஒரு நடனம் உண்டென்று தமிழ்த் தெய்வத்திற்கே தெரிய மாட்டாது! அலங்கல் என்பது மாலை; அம் என்பது அசை. வேறு சிலர், அலங்காரஞ் செய்யக் கருதி, எதுகை மோனைகளை மிகவும் கையாண்டு, தமிழன்னை

யைச் சேற்றில் அழுந்தக் கிடத்தி விடுகிறார்கள். 'வீரன் வெளியே சென்றிருந்த வேளை பார்த்துப் பர்ணசாலையிற் புகுந்து, பதறி நின்ற சீதையைப் பற்றி யெடுத்துப் பறக்கலுற்றான்' என்ற அரிய வாக்கியத்தில் எத்தனை மோனைகள் ! 'சீற்றத்தினால் ஊற்றமுற்றுக் கூற்ற முட்க ஏற்றெழுந்து ஆர்ப்பரித்தான்.' இதில் வரும் எதுகைத் துள்ளலைக் கண்டு யார்தான் நகையாதிருப் பார்கள் ! இது உரைநடை செல்லும் முறை ! அரு வருக்கத் தக்க இப் படுகுழிச் சேற்றிலிருந்து தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டும்.

தமிழ் நாட்டில் ஏதாவது ஒரு கிளர்ச்சி தோன்றுமானால், அக் கிளர்ச்சி தமிழ்மொழியில் வந்து பாய்ந்து விடுகிறது. ஓர் இயக்கத்தால் வடமொழி வெறுப்பு நமது நாட்டில் களைபோல வளரத் தொடங்கியிருக்கிறது. வடமொழி அந்தணருக்கு மட்டும் உரியதல்ல. அந்தணரல்லாதாரும் பௌத்த ஜைன சமயத்தவர்களும் அதனைப் போஷித்து வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். அது பாரத தேசத்திற் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் பொதுவுடைமை என்பதை முந்திய கட்டுரையிலும் கூறியுள்ளேன். இவ்வுண்மையை மறந்துவிட்டு அந்தணர்களுக்கு மட்டும் இம்மொழி உரியதாகச் சொல்லுகிறோம். இதனோடு நிற்க வில்லை. மற்றவர்களுக்குப் போலவே அந்தணர்களுக்கும் தமிழ் தாய்மொழியாக இருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கும் தமிழுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லையென்று வாதாடுகிறோம். இவ்வாறு சொல்லுதற்கு அவர்களுள் ஒரு சிலர் இடங்கொடுக்கவும் செய்கிறார்கள் ; தமிழ் தங்கள் தாய்மொழி யல்லாததுபோல் ஒதுக்குகிறார்கள். தங்களை

ஆரியரென்றும் மற்றையோர்கள் திராவிடரென்றும் பகுத்துக் கூறுகிறார்கள். ஆரிய திராவிட வாதம் அர்த்தமற்றது. தனிப்பட்ட தூய ஆரியரும் திராவிடரும் இல்லையென்பது சரித்திரம் ஒப்பிய உண்மை. இந்தியா தேசத்தவர்களெல்லோரும் ஒரே ஜாதி என்ற லட்சியத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் இந்த நாளில், இந்த வகுப்பு - வாதமும் மொழி - வாதமும் ஏற்பட்டிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

இக்கிளர்ச்சியானது மொழி வாதத்தோடு அமைந்து விடவில்லை. தூயதமிழ் வாதத்தில் நம்மைச் செலுத்தி விட்டது. பேசும்போதும் எழுதும்போதும் வட மொழிப் பதங்களை நீக்கித் தக்க தமிழ்ச் சொற்களைப் பொறுக்கி யெடுத்து வழங்கவேண்டுமாம். இதனால் இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒவ்வொருவனும் சொல்லாராய்ச்சியாளனாக (philologist) இருக்க வேண்டுமென்று இவ்வாதம் கூறுகிறது. இது நடைமுறையில் வரக்கூடிய காரியமல்ல. வடமொழிச் சொற்களை மிகுதியாக எடுத்தாளுவதைக் கண்டிப்பதற்கு இவ்வாதம் ஒரு நெறியாகலாம். ஆனால் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும் பெருந் தீங்கு இழைப்பதாய் முடியும். ஆங்கில மக்கள் தாங்கள் எழுதும்போது லத்தீன், கிரீக் முதலிய மொழிகளிலிருந்து வந்துள்ள சொற்களை விலக்குகிறார்களா? சொற் போராட்டம் அவர்களுடைய நோக்கமல்ல; அறிவு வளர்ச்சியே முக்கிய நோக்கமாயுள்ளது. நாமும் அந்நோக்கத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டுவது இன்றியமையாததல்லவா? மேலும் நமது வழக்கிற் புகுந்துவிட்ட சொற்களெல்லாம் தமிழ்மொழிச் சொற்களே. ஒரு கடலில் எத்தனையோ

ஆறுகளிலிருந்து நீர் வந்து பெருகலாம். ஏதாவது ஓர் ஆற்றிலிருந்து வந்து கலந்த நீரை நீக்கிவிட முடியுமா ? மற்றைய நீர்கள் மட்டுந்தான் 'கடல்' ஆகும் என்று சொல்லுவது பொருத்தமாகுமா ? தமிழ்மொழியும் ஒரு கடல் போன்றது என்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

வேரோர் இயக்கம் வந்துள்ளது. அதுவும் தமிழ் செல்லும் நெறியில் குறுக்கிட்டிருக்கிறது. கிரேக்க மொழியிலுள்ள கதைகளை உண்மையென்று சொல்லுவாரில்லை. என்றாலும், அக்கதைகள் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டு, அவைகளுக்கு அழகுதந்து நிற்கின்றன என்பது முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது. இக்கதைகளை அறியாதவர்கள் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களை அறிந்துகொள்ள முடியாது. அது போலவேதான் நமது புராண இதிகாசக் கதைகள். நமது வாழ்விலே இக்கதைகள் ஊறிவிட்டன. நமது இலக்கியங்களிலே இக்கதைகள் நிரம்பியுள்ளன. எனவே, 'இவைகள் நம் அறிவுக்குப் பொருத்தமற்றன; ஆதலால் இவைகளை நமது மாணவர்கள் படிக்கக் கூடாது' என்று சொல்லுவது சிறிதும் பொருத்தமாக மாட்டாது.

மேலே விவரித்த வகுப்புவாதக் கொள்கைகள் லிருந்தும் தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டும். இதற்குச் சுருக்க வழியொன்று தோன்றுகிறது. வள்ளுவர், இளங்கோ அடிகள், கம்பன், இராமலிங்க சுவாமி, பாரதி, தேசிக விநாயகம் பிள்ளை என்ற அறு வருடைய நூல்களையும் நமது மாணவர்கள் தினசரி படிக்க வேண்டும். படித்து வந்தால் தமிழ் மொழியின் விடுதலையை மாணவர்களே நிறைவேற்றி விடுவார்கள்.

தமிழும் சுதந்திரமும்*

இன்று நமது தேசம் ஒருவாறு சுதந்திரம் அடைந்து விட்டது. ஆனால், அந்நியரது தொடர்பு முற்றும் நீங்கவில்லை. தேசம் முழுமையும் ஒரே ஆட்சிக்குள்ளும் அமைந்துவிடவில்லை; பிளவு பட்டிருக்கிறது. எனவே பூர்ண சுதந்திரத்தை நாம் அடைந்துவிட்டோமென்று எண்ணுவதற்கு இல்லை. காந்தியியும் இவ்வாறுதான் கருதுகிறார். நாம் இத்தினத்தைக் கொண்டாடுவதற்குக் கூட நியாயமில்லை என்று சில காலத்திற்குமுன் அவர் எழுதி வெளியிட்டார். ஆனால், பல ஆண்டுகளாக நமது தலைவர்கள் முயற்சியெடுத்து வந்ததன் பலனை நாம் எதிர்பார்த்திருந்தோம். சிறிதளவேனும் அம் முயற்சி பயன்பட்டுவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி கொள்வது இயற்கைதானே? நாம் அடைந்துள்ள வெற்றி சிறிதளவு அன்று, பேரளவேயாம். இதனைப் பெரிய தோர் வெற்றியென்றே சொல்லுதல் கூடும். அடிமை வாழ்விலிருந்து நமது தேசம் சுயாட்சி பெற்றுவிட்ட தென்பது சிறு வெற்றியா? அந்நியரது தொடர்பு பூர்வ சரித்திரத்தின் சின்னமென்றே நாம் கருதுதல் வேண்டும். சுதந்திரத்தின் ஆரம்ப நிலையில் இத்தொடர்பு

* 15-8-47 சுதந்திர தினத்தன்று வெளிவந்த கட்டுரை.

சில நன்மைகளை விளைவிப்பதுமாகலாம். எனினும், இந்த அளவோடு நில்லாதபடி, கார்த்தியின் கருத்துப்படி பூரண வெற்றி அடைய அருள் புரிய வேண்டுமென்று பாரத மக்களாகிய நாம் அனைவரும் இறைவனை இன்று பிரார்த்தித்துக் கொள்வோம்.

பூரண வெற்றி யடையாததற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கிறது. அது என்ன என்றால், சகோதரர்களாக வாழவேண்டிய ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் அன்பு உணர்ச்சியின்றிப் பகைமை உணர்ச்சி கொண்டிருப்பதே யாகும். இதனாலேயே நமது தேசம் பிளவுபட்ட ஆட்சிக்குள்ளே இன்று அமைந்திருக்கிறது. தனிப்பட்ட சாதியாரின் நன்மையை முதலாவதாகக் கொண்டு, தேசத்தின் நன்மையை இரண்டாவதாகக் கருதிவருகிறோம். இதனால் ஏற்பட்டுள்ள கேடு சொல்லுந் தரத்ததன்று. முதலாவது, பிற தேசத்தவர்கள் நம் தேசத்தை நன்குமதியாமல் போகிறார்கள். சில தேசத்தவர்கள் நம்மவர்களை அடிமைகள் போல் நடத்திவருகிறார்கள். சில தேசத்தவர்கள் நம்மவர்களைத் தங்கள் தேசத்தில் இறங்கிச் சில தினங்கள் இருப்பதற்குங்கூட அனுமதிப்பதில்லை. அந்நிய தேசத்திலிருந்து இங்கே வருபவர்கள் நமது எஜமானஸ்தானம் பூண்டு நம்மவர்களை இழிவு படுத்துகிறார்கள். இரண்டாவது, தனித்தனிச் சாதியார்களின் நன்மையுங்கூட நன்றாக முற்றுப்பெறுவதில்லை. மூன்றாவது, அந்நியர் ஆட்சித் தொடர்பு நமது தேசத்தில் நீடித்திருப்பதற்கு இது ஒரு காரணமாகிறது. இப்படியாகப் பலவகையான கேடுகள் உளவாகின்றன. இவற்றையெல்லாம் எண்ணி

நாம் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழவேண்டுமென இன்று உறுதி பூணவேண்டுவது அவசியம்.

ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வே—நம்மில்

ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே

என்ற பாரதியார் வாக்கு எப்பொழுதும் நம்முடைய மனத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். பலன் விளைவைக் கருதாதபடியே, நீஷ்காமியமாக அன்பு பூண்டு, சகோதரத்வம் பேணி நாம் ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டும் என்று கார்த்தியடிகள் கூறுகிறார். இந்த அன்பு நெறி, காரணங்காட்டி ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்று சொல்வதைக் கீர்ட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு மேலானதாகும். இந்த அன்பு நெறியைப் பேணுதற்குப் பாரதமக்களாகிய நாம் அனைவரும் இன்று முதற்கொண்டாவது முற்படுதல் வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள நம்மவரில் ஒரு பெரும் பகுதியார், அன்பு நெறியையும் கவனியாது, பலாபலன் களையும் கருதாது, ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்தலில் மனம் கொள்ளாமல் தனிப்பட வாழ்தலையே விரும்புகின்றனர். இவ்வகையான தனிப்பட்ட வாழ்வை ஒரு சில தலைவர்கள், நிரம்பிய ஆலோசனை யின்றி, ஊக்கிவருகிறார்கள். ஒரு சிலர் தங்கள் சுயநன்மையின் பொருட்டு இதனை ஆதரிக்கின்றனர். வட நாட்டிற்கும் நமது தமிழ் நாட்டிற்கும் யாதொரு தொடர்பும் எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை என்ற கருத்தை விஷம்போல் பரப்பி வருகிறார்கள். ஆனால், உண்மை எது என்பதை எளிதில் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். நமது சமயங்களை எடுத்துக் கொள்வோம். நமது தெய்வங்கள் வடநாட்டிற்கும்

உரிய தெய்வங்களே. புறநானூற்றில் கடவுள் வணக்கச் செய்யுளில் சிவபெருமானது நீலகண்டத்தைக் குறித்து,

மறை நவில் அந்தணர்

நுவலவும் படுமே

என்று வருகிறது. நற்றிணையில்,

வேத முதல்வன் என்ப

தீதற விளங்கிய திகிரியோனே

என்று திருமலைக் குறித்து வணக்கம் கூறப்படுகிறது. இங்ஙனமே இந்திரன், வருணன் முதலிய தெய்வங்களும் தமிழ் நாட்டினர்க்கும் உரிய தெய்வங்களாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. உயிர், மறுபிறப்பு, நல்வினை, தீவினை, பந்தம், வீடு பேறு முதலிய நமது சமயக் கொள்கைகள் வட நாட்டினருக்கும் உரியவையே யாகும். பஞ்ச பூதங்கள், அவை தோன்றிய வரலாறு முதலிய பௌதிகசாஸ்திரக் கொள்கைகளும், கிரஹண வரலாறுபற்றிய கொள்கைகளும், நால்வகை வருணம், எண்வகை மணம் முதலிய சமூகக் கொள்கைகளும் இந்திரவிழா முதலிய உற்சவங்களும், இன்னும் கலைப் பண்பிற்குரிய பல அம்சங்களும் சங்ககாலந்தொட்டே வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் ஒன்றாயிருந்தமை சங்க இலக்கியங்களால் அறியலாம். அன்றியும், பாரத தேசம் முழுமையும் ஒன்று என்ற கொள்கையும் பண்டைப் பழங்காலந் தொட்டே இருந்து வந்திருக்கிறது. புறநானூற்றில் 'பொற்கோட்டிமயமும் பொதியமும் போன்றே' என்று நமது தேசத்தின் வடகோடியையும் தென்கோடியையும் இணைத்துக் கூறுகிறார் ஒரு புலவர். இரு பேரெல்லைக்குள்ளும் அகப்பட்ட நிலம்

முழுவதும் ஆட்சி புரிந்த தமிழ் மன்னர் ஒரு சிலர் உளரெனச் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது:

குமரியொடு வட இமயத்து
ஒரு மொழி வைத்து உலகு ஆண்ட
சேரலாதற்கு...

என்று வாழ்த்துக் காதையில் வருகின்றது. ஆகவே வட நாட்டினரும் தென்னாட்டினரும் வெவ்வேறு மனிதவர்க்கத்தினர் என்ற (different races) கொள்கை பிற்காலத்தே என்று அறியப்படும். இலக்கியங்களாலும் சரித்திரங்களாலும் எட்ட முடியாத பண்டைப் பழங்காலத்தில் இவ் இரு நாட்டினரும் வெவ்வேறு வர்க்கத்தினரா யிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இரண்டு வர்க்கங்களும் ஒன்றாய்க் கலந்து பல நூற்றாண்டுகளாகி விட்டன. இப்போதுள்ளவர்கள் அனைவரும் கலப்பு வர்க்கத்தினரே. சிலர் தம்மை ஆரியரென்று கூறிக் கொள்வதும், சிலர் திராவிடரென்று கூறிக்கொள்வதும் பொருளற்ற வெறுங் கூற்றுக்களே. இங்ஙனம் கூறிக்கொண்டு, தென்னாட்டினர்க்குத் தனிப்பட்ட ஒரு ஸ்தானம் வேண்டுமென்று வாதிப்பது சரித்திர விரோதமும், மனித வர்க்க சாஸ்திர விரோதமும்; எல்லையற்ற கேடும் பயப்பதாகும். ஆனால்மொழி பற்றிய மாகாணப் பிரிவினை அவசியமேயாகும். அது வேறு விஷயம்.

பிரிவினை மனப்பான்மை நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ் விஷயத்திலும் புகுந்து விட்டது. நம்மவருள் ஒரு சாரார் தேசப் பிரிவினைக்கு இணங்கவில்லை. ஆனால் வடமொழிக் கலப்பின்றித் தமிழ் தூய நிலையில் வழங்கவேண்டு மென்று இவர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள். சிலர் இயன்ற வரை தமிழ்ச் சொற்களை வழங்க

வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டே வடமொழியை வெறுக்கிறார்கள். இவ்வெறுப்பு பலதரத்திலுமுள்ளது; பல காரணங்களாலும் அதிகரிக்கின்றது; வலிமையுறுகின்றது. இந்தக் காரணங்களை யெல்லாம் ஊன்றி நோக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. பன்னூறு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் சென்றுகொண்டிருந்த நெறியைக் கட்டுப்படுத்தும் இம் முயற்சி நமது தாய்மொழியின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதாகும். இதை மட்டும் நாம் கருத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும். வடசொற்கள் தொடக்கத்தில் சிறிய அளவில் தமிழில் புதுந்து, காலஞ் செல்லச் செல்ல மிகுந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றன. இச் சொற்கள் மேற்குலத்தவர்கள் என்று சொல்லப் படுபவர்களிடையிலும், கற்றுவல்லவர்க ளிடையிலும், நூல்களிலும் மட்டும் தான் வழங்கி வந்திருக்கின்றன என்று எண்ணுதல் தவறு. நம் மக்களில் எல்லாப் பகுதியினரிடையிலும் பல வடசொற்கள் வழங்கி வந்து, இன்றும் நிலைத்துள்ளன. சில உதாரணங்கள் தருகின்றேன் : அச்சு, அதிகாரம், அதிட்டம், அன்னம், ஆதி, இட்டம், இயக்கி, இந்திரன், ஈயம், ஈனசாதி, உத்தரவு, உருவம், உட்டணம், ஊசி, எசுமான், எமன், எந்திரம், ஏலம், ஒட்டகம், கலியாணம், காரியம், குடும்பம், சந்திரன், சனி, சாதி, சூரியன், தண்டம், தந்திரம், நகம், நாயன், பக்கம், பாவம், புதன், மந்திரம், மாசம், முகம், முக்கியம், முழுத்தம், யமன், ரத்தம், ராசா, லச்சை, லாபம், வசியம், வஞ்சனை முதலிய சொற்கள் இழிந்த சாதியினரென்று கருதப்படுவார்களிடையிலும் காணப்படுகின்றன. இவைகள் தமிழோடு தமிழாய் ஊறி வளர்ந்து பரவிவிட்டன. இப்படியே சமயம்,

தத்துவம், சாஸ்திரம், கலை, சரித்திரம் முதலிய பல துறைகள் பற்றியும் வடசொற்கள் தமிழில் புகுந்து விட்டன. இச்சொற்கள் கற்றறிந்த மேற்குலத்தவரிடையே மிகவாய்ப் பரந்துள்ளன. இவற்றை யெல்லாம் தமிழினின்றும் நீக்கிவிடுதல் இயலாது. வடமொழிச் சாஸ்திரம், கலை முதலியவற்றை அந்தண குலத்தவர் மாத்திரம் இயற்றினரென்று கருதுவதும் பிழை. பிற சமயத்தினரும், அந்தணரல்லாதாரும், இந்திய தேசத்தில் தமிழ் நாட்டினர் உள்படப் பல நாட்டினரும் வடமொழிச் சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் இயற்றியுள்ளார்கள். வடமொழி அந்தணர்க்கு மட்டும் உரிமையுள்ள மொழியன்று. எனவே, அந்தணர் மீது கொண்டுள்ள வெறுப்பை வடமொழியின் மீது செலுத்துதல் தவறும். இம்மொழி இந்தியப் பொதுமொழி யாகும். இதனைத் தமிழ் மக்கள் இழப்பது தங்கள் பூர்வாஜிதத்தை இழப்பது போலாம். சமுதாய உலகத்தில் தமிழ் மக்களாகிய நாம் எப்படித் தனித்து வாழ்தல் இயலாதோ, அப்படியே மொழியுலகில் தமிழ் தனித்து வாழ்தல் இயலாது. வட மொழியை நன்றாகப் பயன்படுத்துவதற்குத் தமிழுக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு.

இவ்வாறு கூறிய அளவில் வடமொழிக்கு நாமும் நமது தமிழும் அடிமையாக வேண்டுமென்பது எனது கருத்தன்று. உயிர்த் தத்துவத்தோடு வழங்கிவரும் நமது தமிழ்தான் நமது தென்னாட்டில் தலைமை வகிக்க வேண்டும். வடமொழி தலைமை பூணுதல் தகாது. ஏனெனின், முதலாவது, அது இயற்கைக்கு முற்றும் விரோதம். வடமொழி வழக்கொழிந்த மொழி. அதன் வாழ்வு முடிந்து பல நூற்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

இவ் வழக்கொழிந்த மொழியை வழக்கத்தில் நின்று உயிர்த் தத்துவத்தோடு இருக்கும் தமிழ் மொழியைக் காட்டிலும் முதன்மையுடையதாகக் கொள்வது இயற்கையோடு சிறிதும் பொருந்தாதல்லவா ?

இரண்டாவது, பிற நாடுகளை நோக்குவோம். ஆங்கில நாட்டில் ஆங்கிலந்தான் முதன்மை பெறுகின்றதேயன்றி லத்தீனும் கிரேக்க மொழியும் அல்ல. இங்நுனமே பிறநாடுகள் அனைத்திலும் அவ்வத்தேசத்து வழங்கும் மொழியே முதன்மை பெறுவதாயுள்ளது. தமிழும் இம்முறையைத்தான் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மூன்றாவதாக, வடமொழியை மட்டும் கற்பதனால், புராணக் கதைகளையும், தற்கால விஞ்ஞான சாஸ்திரத்திற்கு முரணான கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் மட்டுமே நாம் அறிதல்கூடும். இவற்றால் அஞ்ஞான இருள் அதிகரிக்குமே யன்றி உண்மை யறிவு வளர்ச்சியுற மாட்டாது. ஆதலால் உண்மை யறிவு வளர்வதற்கு அது உதவமாட்டாது. எனவே அதற்கு முதலிடம் கொடுப்பதும் தகாது.

நான்காவதாக, வடமொழியை மாத்திரம் கற்றவர்கள் அதன் பேரழகில் மயங்கி அதற்கு அடிமையாகி, அம்மொழியிலுள்ள அபத்தக் கொள்கைகளையும் கருத்துக்களையும் உண்மை என்று நம்பியவர்களாய், அறிவின் எல்லைப் பரப்பு முழுவதும் அம்மொழியிலுள்ள சாஸ்திரங்களாலும் பிற நூல்களாலும் அறிந்து அளவிடப்பட்டுப் போயின என்னும் கருத்துடையவர்களாய், அறிவு வளர்ச்சியே இனி இல்லை என்னும் கொள்கையினராய், இருப்பதைக் காண்கின்றோம். அவர்கள் தமிழ் மக்களாயிருந்தும் இவ்வாறு கருதுவது

பெரிதும் இரங்கத்தக்கது. கேடு விளைக்கும் இப்பொய் யுணர்ச்சியை மக்கள் மனத்தில் விதைக்கும் மொழி 'தலைமையிடம் வகித்தல் கூடாது.

ஐந்தாவது, வடமொழியை அதன் கலைப்பண்பிற்காகவே இப்பொழுது நாம் பெரிதும் போற்றிவருகிறோம். தற்காலத்திற்குரிய உண்மையறிவு வளர்ச்சியின் பொருட்டு அதனைப் பேணுவாரில்லை. தற்கால அறிவை உதவுதற்குரிய மொழி உயிருடன் இருக்கும் தமிழ் மொழியேயாகும். அதுவே முதன்மை பெறத்தக்கது.

ஆராவதாக, நாம் அறிவில் முன்னேற்றமடைய வேண்டுமாயின், அது வழக்கில் நிலைத்து நின்று நமது உயிரோடு உயிராய்க் கலந்து ஒன்றிவிட்ட தமிழ் மொழியின் மூலமாகத்தான் ஆகவேண்டும்.

இவைபோன்ற காரணங்களால் தமிழ் மொழியே நமது நாட்டில் தலைமை பெறுதற்கு உரியதாகும் என்பது தெளிவாய் விளங்கும். இவ் இரு மொழிகளுக்கு முள்ள வேறுபாடு வாழ்வு முடிந்து உயிர் நீங்கிய ஒருவனுக்கும், உயிருடன் வாழ்ந்துவரும் ஒருவனுக்குமுள்ள வேறுபாடு என்பதை நாம் நன்றாய் உணர்தல் வேண்டும்.

ஆகவே, நமது முதற்கடமை தாய்மொழி பற்றியதே. எனினும், அதனையடுத்து நாம் அன்பு பூண்டு பேண வேண்டுவது வடமொழியாகும். இம்மொழி பன்னூறு ஆண்டுகளாக நமது மொழியோடு உறவு பூண்டு உதவி வந்திருக்கிறது. நமது வாழ்க்கையையும் நமது மொழியின் வாழ்க்கையையும் இது நெறிப்படுத்தி வந்துள்ளது. நமது பூர்வ சரித்திரத்தையும் உணர்வதற்கு இது பெரிதும் உதவுகிறது. இதனால் விளங்கும் கலைப்பண

பாடு என்றும் நம்மாற் போற்றற் குரியது. இதிலுள்ள இலக்கியங்கள் கற்கக் கற்கப் பேரின்பம் தரவல்லன. இதன் சொல்லினம் நமது மொழிக்குப் பல துறைகளிலும் பயன்படுவது. இவற்றையெல்லாம் மனத்துக் கொண்டு வடமொழியை, வெறுப்பின்றி, உவப்போடு நாம் கற்றுப் போற்றுதல் வேண்டும். இதுவும் நமது கடமையாம் என்பதை வற்புறுத்துகிறேன்.

எனவே, சுதந்திர உலகில், தமிழ் சுதந்திரமாய் இயங்கும் நிலையில், வடமொழிக்கு அடிமை என்னும் நிலையில்லாது உண்மையான அறிவு வளர்ச்சி, கலைப் பண்பின் மேம்பாடு என்பனவற்றையே முக்கியமாகக் கொண்டு, வட மொழியின் உதவியும் பெற்று, தமிழ் மொழி நன்கு இயங்குதற்குரிய ஆற்றல் பெறுதல் வேண்டும். இனி நமது தமிழ் மேற்கூறிய ஆற்றல் பெறுதற்குரிய நெறிகளில் மிகவும் முக்கியமானதைச் சிறிது நோக்குவோம்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் நிலைத்த மதிப்புடையன. அவை ஒழிந்துள்ள பிற நூல்கள் பெரும்பாலும் வட மொழியைப் பின்பற்றியனவே. ஆதலால் விஞ்ஞான அறிவு பரவுவதற்கு இவை பயன்பட மாட்டா. இது உறுதியே. இக்காரணத்தால்தான் ஸர் ஸி. வி. ராமன் நமது இந்திய தேசத்து நூல் நிலையங்களிலுள்ள நூல்களில் பெரும்பாலானவற்றை எரித்து அழித்து விட வேண்டும் என்று ஒரு சமயத்தில் கூறினர். அவர் கூறியபடி நாம் செய்வதானால், அது பிழையாகும். ஆனால் அவரது உட்கருத்து போற்றத்தக்கதாம். விஞ்ஞான அறிவுதான் சிறந்த அறிவு. அதுதான் அறிவு

என்று சொல்லுதற்குரிய தகுதி வாய்ந்தது. அவ் அறிவைத் தமிழ் மக்களிடையே பரப்புதற்கும் அதனை மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்கும் நமது தமிழ்மொழி வல்லதாதல் வேண்டும். அறிவுத் துறைகள் அனைத்தினும் தமிழில் நூல்கள் பிறத்தல் வேண்டும். நமது தமிழ் மக்களுக்கு விஞ்ஞான நோக்கு (scientific outlook) ஏற்படத் தமிழ் உதவுதல் வேண்டும். மேன்மேலும் அறிவை வளர்ப்பதற்குத் தக்க கருவியாக நமது மொழி அமைதல் வேண்டும். அறிவுத் துறைகள் பலவற்றிலும் தினம் தினம் உலகு முன்னேறி வருவதை அப்போதைக்கப்போது நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அறிவுத்துறை வளர்ச்சியில் நாமும் முயன்று பங்கு கொள்ளுதல் வேண்டும். இவற்றிற்கு எல்லாம் மேலை நாட்டு மொழிகளின் துணை இன்றியமையாதது. இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் கலை வளர்ச்சிக்குங்கூட இவற்றின் துணை வேண்டியதாகும். இத்துணையை முற்றும் பெறுவதற்கும் இனி எக்காலத்தும் பெற்று வருவதற்கும் பூரணமான சுதந்திரம் நமது தமிழ்மொழிக்கு வேண்டும். நமது தேசத்தைப் பெருமையுறச் செய்வதற்குச் சுதந்திரம் உதவுவதுபோல, தமிழ் மொழி அறிவு நூல்கள் நிரம்பிப் பெருமை பெறுவதற்கு இவ்வகைப் பூரண சுதந்திரம் என்றும் உடையதாதல் மிக அவசியம்.

ஆங்கில மொழியின் துணையை விரும்பாது, நமது தமிழ் மொழி தெய்வத்தன்மை யுடையதென்றும், இம் மொழியில் எல்லாவகையான அறிவு நூல்களும் நிரம்பியுள்ளன என்றும், இதற்கு இனி வளர்ச்சியே வேண்டுமென வதில்லை என்றும், இது பூரணத்தின் எல்லையை

அடைந்துவிட்டதென்றும் தமிழர்களுள் ஒரு சாரர் கூறிவருகின்றனர். இக்கொள்கையைப் போலக் கேடு விளைப்பது வேறு ஒன்றும் இல்லை. இதை எத்தனை முறை வற்புறுத்திக் கூறினாலும் தகும். என்று நமது மொழி பரிபூரண நிலையை அடைகிறதோ அன்று அதனுடைய இறப்புத் திண்ணம். ஆனால் பரிபூரண நிலையை அது என்றும் அடைய முடியாது. மனிதனுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு எல்லை யில்லை. அது போன்றதே மொழியின் வளர்ச்சியும். அறிவை வளர்த்தும், அறிவினால் வளர்க்கப்பட்டும் செல்வது மொழி. இந்த உண்மையை மனத்திற் கொண்டு நமது தமிழ்மொழியைச் சுதந்திர நெறியிற் செல்ல விடுவதே அறிவுடையோர்கள் தம் கடமையாகும். மொழியின் இயற்கை மாறிக் கொண்டே செல்வதாகும். அதனை ஒடிக்கொண்டே யிருக்கும் ஒரு ஜீவநதிக்கு ஒப்பிடுதல் தகும். ஜீவ நதியை அணையிட்டுத் தடுக்கலாமா? நதியின் இயற்கையே ஒடிக்கொண்டே யிருப்பது. பரிபூரண நிலையை நமது தமிழ்மொழி அடைந்து விட்டது என்று கூறுவது அவ்வாறு அணையிட்டுத் தடுப்பதாகும். அதன் இயற்கையான சுதந்திர வாழ்க்கையைத் தடுத்து விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்து, உண்டியும் உதவாது அதனைக் கொல்ல முயல்வதே இப்பரிபூரண நிலைக் கொள்கை.

நமது தேசத்தின் சுதந்திரத்தைப் புறத்தே வெளியுலகில் காணப்படும் ஆட்சி முறைகளால் எளிதில் அறியலாம். ஆனால் நம் மொழியின் சுதந்திரம் அப்படி எளிதில் அறியப்படுவதன்று. அதற்கு உரியதான ஆற்றலைக்கொண்டுதான் அதன் சுதந்திரத்தை நாம்

ஊகித்துணர்தல் கூடும். அவ் ஆற்றல் அறிவுவளர்ச்சி யிலே புலப்படுவது. யாதோர் இடையூறுமின்றி, நேரி டும் இடையூறுகளையும் பொருட்படுத்தாது, அறிவு வளர்ச்சிக்கு உரிய நெறிகளை யெல்லாம் கையாளுதற் குத் தக்க சுதந்திரமே நமது தமிழ்மொழிக்கு வேண்டு வது. தேசம் சுதந்திரம் அடைந்தது போலவே, நமது மொழியும் சுதந்திர நெறியிற் செல்வதற்குத் தமிழ் மக்களாகிய நாம் அனைவரும் ஒத்துழைப்போமாக.

பாரதி யுகம்

நமது தமிழ் நாட்டிலே தேசாபிமானத்தை விதைத் துச் செழித்து வளரச்செய்தவர்களுள் ஒருவர் திரு. சுப் பிரமணிய பாரதி. பல பெரியோர்கள் இத்துறையில் உழைத்து வந்தார்கள். ஒரு சிலர் அங்கங்கே அதன் அவசியத்தைப் பிரசங்க வாயிலாக நமது மக்களுக்கு அறிவுறுத்தி வந்தனர். சிலர் தேச சேவையில் ஈடுபட்டு, அதன் மூலமாக அவ்வுணர்ச்சியை வளர்த்தனர். சிலர் பத்திரிகை வாயிலாக நாட்டுப்பற்றுத் ததும்பும் அரிய கட்டுரைகளை எழுதி, அதன் வழியாக நம்மவர்க்குப் புது நெறியைக் கற்பித்து வந்தனர். சிலர் சமுதாய சேவையில் ஈடுபட்டு நின்று, அதன் மூலமாகத் தேசாபிமானத்தைப் பரவச் செய்தனர். பாரதி தமக்கென ஒரு தனி வழியை வகுத்துக் கொண்டார். உணர்ச்சி ததும்பும் செய்யுளைப் போல அனைவரையும் — கற்றார் கல்லாதவர், செல்வர் வறிஞர், முதியர் இளைஞர், ஆண் பெண் முதலிய அனைவரையும் — வசிகரிக்கத் தக்கது வேறு யாதும் இல்லை. இவ்வகைச் செய்யுள்கள் மூலமாக நம்மவர்களுக்குத் தேசாபிமானத்தைப் புகட்டியவர் பாரதி. ஆகவே இவரைத் தேசிய கவியென நம்மவர் முடிசூட்டியது மிகப் பொருத்தம் என்றே கருதுகிறேன்.

தேசிய கவியின் கனவுகள் சில கைகூடுங் காலம் வந்துவிட்டது. நமது நாட்டவர்களே ராஜ்யபாரம் ஏற்று நடத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நாட்டைப் பிடித்திருக்கும் வறுமையைப் போக்க வழிதேட முயலுகிறார்கள். கல்வி செழித்தோங்க வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டி, வேலை செய்து வருகிறார்கள். பொதுமக்களது நன்மை ஒன்றே அரசாங்கம் போற்ற வேண்டியது என்ற கொள்கை வேரூன்றிவிட்டது.

வையம் மன்னுயி

ராக அவ்வையகம்

உய்யத் தாங்கும்

உடலன்ன மன்னவன்

என்ற கம்பன் வாக்கு உண்மையாய்ப் பலித்துவிட்டது.

அரசியல் - உலகில் மட்டுமின்றி, இலக்கிய - உலகிலும் பாரதியின் கனவு நனவாகி வருகிறது. முன்பெல்லாம் பெரும்பாலும் தெய்வத்தின் மீதும், அரசர், சிற்றரசர்கள், பிரபுக்கள் முதலானோர் மீதும் கவிதைகள் புனைந்து வந்தனர். சொற்கள் பொருளற்று, கவிதைகள் உயிரற்றுக் கிடந்தன. சம்மானம் பெறுதலொன்றையே கவிஞர்கள் முதற் பெரு நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். கலையுணர்ச்சி, கவிதையுணர்ச்சி முதலியன இரண்டாம் நோக்கமாகவே புறக்கணிக்கப்பட்டன. இந்தக் குறைகள் நீங்குவதற்குப் பாரதி மிகப்பெரிதும் முயன்றார். முயற்சியில் வெற்றியும் அடைந்துவிட்டார். யாசகத்தின் பொருட்டுப் பாடும் கவிஞர்கள் இக் காலத்துப் பெரும்பாலும் இல்லை.

கவிதைக்குரிய பொருளாகப் புது விஷயங்களைப் பாரதி கொண்டனர். பழம் பொருள்களைக் கூறுமிடத்

தும், புதிய முறையில் கலைநயம் தோன்ற, கவித்வ ஆற்றலோடும் உணர்ச்சி வேகத்தோடும் பாடியுள்ளார். ஸரஸ்வதி ஸ்தோத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ்வகையான ஸ்தோத்திரத்திற்குப் பழம்பெருமையும் உண்டு :

சொல்லின் கிழத்தி
மெல்லியல் இணையடி
சிந்தை வைத்து இயம்புவல்
செய்யுட்கு அணியே

என்று தண்டியலங்காரம் தொடங்குகிறது.

தவளத் தாமரைத்
தாதார் கோயில்
அவளைப் போற்றுதும்
அருந்தமிழ் குறித்தே

எனச் சேனாவரையர் தம் உரையைத் தொடங்குகின்றனர். கம்ப ராமாயணத் தனியன்களில் 'பொத்தகம் படிக மாலை' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளொன்று உளது. கம்பர் ஸரஸ்வதியந்தாதி யொன்று பாடின ரென்றும் கட்டுரைப்பர். அதில்,

ஆய கலைகள்
அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும்
என்னம்மை—தூய
உருப் பளிங்கு போல்வாள்என்
உள்ளத்தினுள்ளே
இருப்பள் இங்கு
வாராது இடர்

என்பதும் உள்ளது. குமரகுருபர சுவாமிகளும் சகல

கலாவல்லிமாலே ஒன்று பாடினர். இவை அனைத்திலும், உயிரும் இல்லை, ஆற்றலும் இல்லை.

வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள் ;

வீணை செய்யும் ஒலியில் இருப்பாள் ;

கொள்ளை யின்பம் குலவு கவிதை

கூறு பாவலர் உள்ளத் திருப்பாள் ;

உள்ள தாம்பொருள் தேடி உணர்ந்தே

ஓதும் வேதத்தின் உள்நின்று ஒளிர்வாள் ;

கள்ளம் அற்ற முனிவர்கள் கூறும்

கருணை வாசகத்து உட்பொருள் ஆவாள்

என்ற பாரதி பாட்டின் இனிமையும், புதுமையும், கருத்து நயமும், உண்மை உணர்ச்சியும், கவித்வப் பெருமையும், முற்காலத்து ஸரஸ்வதி ஸ்தோத்திரங்களில் சிறிதும் இல்லை. அத் தேவியின் மனம் இது போன்ற கவிதைகளாலன்றிக் கனியுமா?

இவ்வகைப் பாடல்களைப் பாடிய பாரதி கவிதை-உலகில் ஒரு நூதன யுகத்தைத் தொடங்கி விட்டனர். 'பாரதி யுகம்' என்று இதனை வழங்கலாம். அவர்கனவும் கவிதையும் கவிஞர்கள் உள்ளத்தில் தூண்டா விளக்காக நின்று ஒளிர்க !

பாரதியும் தமிழும்

பாரதி நாட்டு - விடுதலைப் பாடல்களைப் பாடினார் ; விடுதலை உணர்ச்சியை நமது தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் ஊன்றிச் செழித்து வளரச் செய்தனர். பெண்களின் விடுதலைக் கும்மிப் பாடினார் ; நமது பெண்கள் உள்ளத்திலும் கல்வி விருப்பத்தையும், சுதந்திர உணர்ச்சியையும் சமத்துவ உணர்ச்சியையும் தழைத்தோங்கச் செய்தனர். இக் காலத்துப் பெண்கள்,

காத லொருவனைக் கைப்பிடித்தே—அவன்
காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து
மாதர் - அறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும்
மாட்சிபெறச் செய்து வாழ்வம் அடி

என்று எக்களிப்போடு பாடி மகிழ்கிறார்கள். இவ் இரண்டு வகை விடுதலையோடு பாரதியின் முயற்சியின்றிவிடவில்லை. மூன்றாவதொரு விடுதலைக்காகவும் அவர் முயன்று உழைத்து வந்திருக்கிறார். அதுதான் 'தமிழுக்கு விடுதலை' யாகும். இவ் விடுதலையைப் பற்றி அவர் பாடவில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் அவர் பாடல்கள் எல்லாவற்றிலும் இவ் விடுதலையை நாம் எளிதில் காணலாம்.

பல நூற்றாண்டுகளாய் வளர்ந்து பெருகிக்கொண்டே வந்த தமிழ்மொழி கம்பன் காலத்தில் அதன் உச்ச

நிலையை அடைந்தது. சங்க காலத்தும் அதன் பிற்காலத்தும் தோன்றிய இலக்கியங்களினின்றும் எவ்வளவு வளம் பெறமுடியுமோ அவ்வளவு வளமும் தமிழ் மொழி பெற்றது. அன்றியும் மிகப்பூர்வகாலத் தொட்டு அகில பாரத மொழியாய் வழங்கிய வட மொழியின் இலக்கியங்களாலும் தமிழ் வளம்பெற்றுச் செழித்தது. ஆரிய நாகரிகமும், தமிழ் நாகரிகமும் ஒன்றுகூடித் தென்னாட்டில் பரவிய கலப்பு நாகரிகத்தின் பேரெல்லை அறிவுறுத்துவதாக, நமது தமிழும் செழிப்புற்றோங்கியது. காவிரிப் பேராறு இருகரையும் நிரம்பிப் பெருக்கெடுத்து ஓடி ஜீவராசிகளை ஊட்டிச் செல்வது போல, தமிழ்மொழி என்னும் ஜீவநதியும் பெருகிப் பரந்து தமிழ்மக்களுக்கு அறிவுவளம் ஊட்டிச் சென்றது. ஆனால் கம்பன் காலத்திற்குப் பின்பு, இத்தமிழ்ப் பேராறு பல கால்வாய்களாகப் பிரிந்துவிட்டது. சிற்றரசர்களைப் பற்றிய புகழ்ச்சிப் பாடல்களும், காதற் பிரபந்தங்களும், புராணங்களும், பலவகைப் பிரபந்தங்களும் தமிழில் நிரம்பலாயின. இவற்றால் தமிழின் வன்மையும் வேகமும் சிறிது சிறிதாகக் குறைவுபடலாயின. இவ்வகை இலக்கியங்களுங்கூட நாளடைவிற்குறைந்துவிட்டன. தமிழ் மக்களது அறிவு வளர்ச்சியும், அனுபவ வளர்ச்சியும் தடையுற்று நின்றன. தமிழும் தனது இயற்கைவலிமையையும், ஜீவவேகத்தையும் இழந்துவிட்டது. பேராறுகளும், சிற்றாறுகளாகவும் கால்வாய்களாகவும் நாடு செழிக்கப் பரந்தோடிவந்த நீரோட்டம் முடிவில் சேற்றுப் பள்ளங்களில் ஆழ்ந்து தேங்கிக் கட்டுக் கிடையாய் நிற்பதுபோல, தமிழும் கட்டுக்கிடையாய் நின்றதுவிட்டது. தமிழுக்கு

விமோசனம் இல்லை யென்றுகூடச் சிற்சிலர் கருதத் தொடங்கிவிட்டனர். இந் நிலையைத்தான்,

புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் துட்பங்கள் கூறும் ;
மேத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.

சொல்லவுங் கூடுவ தில்லை—அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை ;
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்—அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை ஓங்கும்

என்று ஒரு 'பேதை' கூறியதாகப் பாரதியார் பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறு கட்டுக்கிடையாகக் கிடந்த தமிழ் மொழியை விடுதலை செய்து அதற்குரிய இயற்கை வலிமையோடு மீண்டும் ஜீவநதியாகப் பெருகிப் பாயும் படி செய்தவர் கவி பாரதியாரே. அவர் பாடல்களிலும் வசனங்களிலும், குற்றயிராய் மரணாவஸ்தையிலிருந்த தமிழ் புத்துயிர் பெற்று ஜீவவேகத்துடன் நடனமிட்டுக் களித்தாடுகிறது.

இச் செயற்கரிய காரியத்தைப் பாரதியார் எவ்வாறு செய்து முடித்தனர்? இதற்கு விடை தமிழ்ச் சொற்கள், தமிழ் நடை, நூற் பொருள் என்ற மூவகையிலும் தமிழ் இருந்த நிலையை நோக்கினால் எளிதில் அறியலாம்.

புலவர்கள் தங்கள் நூல்களில் வழங்கிவந்த சொற்களில் செம்பாதி வழக்கொழிந்தவையா யிருந்தன. தற்கால வழக்கிலுள்ள சொற்களைக் கூடியவரை நீக்கி விடுதலை தங்கள் கடமையெனக் கருதினார்கள். வழக்

கற்ற, கரடுமரடான, அருஞ்சொற்களைக் கையாளுவதில் மிக்க ஊக்கங்காட்டி வந்தனர். சில, பொருள் கருகலான சொற்களாயிருந்தன. சில, ஆடம்பரமிக்க சொற்களாயிருந்தன. கீழ்வருகின்ற உதாரணத்தை நோக்குங்கள் :

ஆயிடைச் செல்வோர், உடுத்தன வெள்ளுடையாய், உரு நிறம் வெண்ணிறமாய்த் திகழ்தலின், பானிறக் கலிங்கம் உடுத்து மாலைக் காலத்திற் கூலத்தில் உலாவரும் வெண்ணிற மக்களை நிகர்த்தனர். அம் மறுகையடுத்துக் கொடிகள் துயல் வரப் பன்னிறக் கண்ணடிச் சாளரம் அமைத்து நாற்றிசையுங் காண்வர ஏற்றிய விளக்கொடு நின்ற மாடங்கள், கலங்கரை விளக்கமென இலங்குற்றன.

இதில் எத்தனை அருஞ் சொற்களும் வழக்கொழிந்து மாண்டுவிட்ட சொற்களும் உள்ளன என்று பாருங்கள் ! இவ்வகை நூல்களைக் கற்பது என்பது கையில் அகராதியை வைத்துக் கொண்டதான் முடியும்.

ஆடம்பரச் சொற்களைக் கையாளுவோர் உயிரற்ற பிணத்தை அலங்கரிப்பதுபோல், பொருளற்ற தம் வாக்கியத்தைப் பகட்டு மொழிகளால் நிரப்பி விடுறனர். மேலே காட்டிய வாக்கியங்களில் தமிழ்ப்பகட்டு மொழிகளும் நிரம்பியுள்ளன. வடமொழிப் பகட்டு மொழிகளை வழங்குவதிலும் நம் தமிழ்மக்கள் ஊக்கங்காட்டியுள்ளார்கள் :

மஹாராஜாவே, நின்னுடைய ஆஜ்ஞாலங்கன பயத்தால் அவர்களைக் கொண்டு வனம்புக்கு, கிரிதூர்க்கா த்வாரத்துள் உறையும் முரிவரன் என நிர்ப்பய விவித்த விஹாரியாகி நிர்மலமாகிய லேச்யை யுடையதொரு மஹாபல கேஸரி ஸ்நிஹித மாயினவாறே அதன்முன் அவரை உய்த்தேன்.

இனி இப்புலவர்கள் கையாண்ட தமிழ் நடையை நோக்குவோம். தாம் கற்ற பண்டை நூல்களிலிருந்து பல தொடர்களையும், செய்யுட்களையும் வசனமாக அமைத்துவிடுதலே ‘உயரிய’ செந்தமிழ் நடையெனக் கொள்ளப்பட்டது. இதுவே வழக்கமாகவும் முடிந்தது. இன்றும் அவ்வாறே ஒரு சிலர் எழுதி வருகின்றனர் :

கல்வியுடையவரே கண்ணுடையவர். கல்லாதார் முகத் திரண்டு புண்ணுடையவரே. கல்லாதார் மக்கள் உடம்பிற் பிறந்திருந்தும் விலங்கினை ஒப்பாவார் ; அன்றியும், மக்களுட்பதடியுநாவார். கேடில் விழுச் செல்வமாகிய கல்லியைப் பெற்றவர் நீரால், நெருப்பால், கள்வரால், தாயத்தாரால், பிறரால் அழிவுறும் ஏனைச் செல்வத்தைச் செல்வமென மனங் கொள்ளார்...கற்றவர் குஞ்சியழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும் மஞ்சளழகையும் மதித்திடார்.

இதுபோன்ற தமிழ் வசன நடையினால், ஆசிரியரது கல்விப் பெருக்கமும், ஞாபக சக்தியும் நமக்குப் புலனாகின்றன. இவற்றை நாம் வியக்கலாம். ஆனால் இந்நடையை நாம் வியக்க முடியாது. பழஞ் சுண்டற் கறியை ஆசிரியர் வாசகர்களுக்கு விருந்து செய்ய முயன்றிருக்கிறார். நமது அறிவு வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் இந்நடை பெரிய தொரு தடையாக உள்ளது. மேலும், சோலையை நினைத்த அளவில் ‘நாண்மலர்ச் சோலை’ என்றும், சந்திரனை நினைத்த அளவில் ‘பன்மீன் நடுவட் பான்மதி’ என்றும், உலகத்தை நினைத்த அளவில் ‘கடல் புடைகுழந்த மலர்தலையுலகம்’ என்றும் இவ்வாறாக எழுதுவதில் கருத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சிறிதும் இடமில்லை. இவை

போன்ற தொடர்களைக் கிளிப் பிள்ளை போலத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுவதால், இவைகளுக்குப் பொருளே இல்லாமற் போய்விட்டது. இப் பரம்பரை அடைமொழிகளால் வசனநடை அர்த்தமற்று, உயிர் ரற்றுப் போய்விடுகிறது.

ஒரு சிலர் எதுகை நயங்களையும் மோனை நயங்களையும், எதுகை - மோனை நயங்களையும் வசன நடையில் அமைத்துத் தம்முள்ளே மகிழ்ந்து வாசகர்களுக்கு நகைப்பு ஊட்டி வந்தனர் :

இடியொலி கேட்ட பாம்பெனத் துடிதுடித்து அடியற்ற மரமெனப் படிமிசைத் திடீரென வீழ்ந்து..... °

ஆராயாமற் காரியஞ்செய்து அரும்பழி பூண்டமைக்கு நெஞ்சு அயர்ந்து, அரியணைமீது வீழ்ந்து அன்றே உயிர் அகற்றினன். கண்ணைப் பறிக்கின்ற இவ்வுரு விண்ணினின்றும் இறங்கிய மின் கொடியோ ! மின்னலெனின், விண்ணில் இயங்குவதல்லது மண்ணிடை இயங்காதே ! வானிலும் கண்டபொழுதே மறைவதன்றே ! கண்ணை விட்டகலாத இவ்வுரு விண்ணுறை அணங்கோ ! வீஞ்சையர் மகளோ ! வரைவளர் தெய்வமோ ! நிரை மலர்த் தடத்துறை நீரர மகளோ !

இங்ஙனம் எழுதுபவர்களும் தங்கள் அறிவுச் சூன்யத்தைச் செய்யுட்குரிய இந் நயங்களால் மறைக்க முயலுகின்றனர்.

இன்னும் சிலர் 'மலை கல்லி எலி பீடிப்பவர்போல' சில அற்பக் கருத்துகளை வெளியிடப் படாடோபமான பெரிய சொற்களை வழங்கி வந்தனர் :

இழிதகவ ! இஞ்ஞான்று ஈதென்னை ? வறுமைக் காலத்திற் முதுமைத் துறவி உறழ், ஸாஸா என்னக் கடையுயிர்ப் பெறிகின்றனை ?

இவ் வாக்கியத்தைக் கேட்டதும் சிரிக்காமல் யாராவது இருக்கமுடியுமா? சிறு கைக்குழந்தைக்கு ராக்ஷஸன் அணியத்தக்க பெரிய உடுப்புகளை அணிவதுபோல, இவர்கள் எழுதுகிறார்கள். கருத்துக்கேற்ற நடையில் எழுதவேண்டுமென்ற தகுதி யுணர்ச்சியே இவர்களுக்கு இல்லை.

வேறு சிலர் பழைய நூல்களில் விளங்காத பகுதி களைத் தமது வசனத்தில் அமைத்துத் தமது பெரும் புலமையை விளம்பரப்படுத்தி வந்தனர் :

இன்னிசையாழை இடவயின் தழீஇக் கொண்டு மாடகந் திரித்து, •வாரியும், வடித்தும், உந்தியும், உறழ்ந்தும் பாடி மகிழும் இளமகளிர் மலையிடமெல்லாம் ஆரவாரிக்கப் பாடி, முருகவேளை வழிபடும் வரையர மகளிரை ஒத்தனர்.

இதனைப் போன்றதொரு பாண்டித்திய படாடோபமே கீழே தரப்படுவதும் :

விழுச் சுடர்ச் செம்பொன் மேருமால் வரையைத் தலைப்பட லுறுவாராய் நாவலந்தீவிற் பாரத வருடத்தினை யெய்தி, ஆண்டு நின்று நெறி வியைநார்க்கு அஃதறிந்துள்ளார் ஆண்டுக் காட்டிய நெறியே சென்னெறியாயினும், அந்நெறி இமயத்தை யிடையிட்டுக் கிம்புருட வருடத்திற் செலுத்த, அஃது ஏமகூடத்தை இடையிட்டு அரிவருடத்திற் கொண்டு செலுத்த, அது நிடதத்தை யிடையிட்டு இளாவிருத வருடத் திற் கொண்டு செலுத்த, இவ்வாறு நாற்றிசையுள் யாண்டு நின்றெய்தினும் நாவலந்தீவினைத் தலைப்பட்டு இளாவிருத வருடத்திற் கொண்டு செல்லுதலும், அஃது இடையிடின்றி மேருமால் வரைக்கே செலுத்துதலும்போல, புறச் சமய, அகச் சமயங்களினின்றும் மேற் சென்றுசென் மேறிச் சைவத்தை யெய்தப் பெற்றோர்.

எத்தனை அருமையான பூமிசாஸ்திரம், இது! ஆசிரியர்

கருதிய கருத்துத்தான் எத்தனை விளக்கமாக இப்பூமி சாஸ்திர உதாரணத்தால் தெரிவிக்கப்படுகிறது!

மேலே காட்டிய பூமிசாஸ்திர விஷயங்கள் வடமொழிக் கட்டுக்கிடைச் சரக்குகள். தமிழை நசிப்பதற்குத் தமிழ்க் கட்டுக்கிடைகள் போதா என்று வடமொழியினின்றும் கட்டுக்கிடைகளைத் தேடிக்கொண்டு வந்து, தமிழின் தலையிலேற்றி அதனை அழுத்திக் குறுகச் செய்து, தரையோடு தரையாய்த் தேய்த்து விடுதற்குச் சில புலவர்கள் முயன்றார்கள். எத்தனையோ அரிய இலக்கியச் செல்வம் படைத்தது வடமொழி. அதனை ஒதுக்கிவிட்டு ஒன்றுக்கும் உதவாத பொருள்களில் இப்புலவர்களின் கவனம் செல்வதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. வடமொழியின் கூட்டுறவினால் தமிழ் எத்தனையோ நன்மைகளைப் பெற்றிருக்கிறது. இது உண்மை. இதுபோலவே, இக்கூட்டுறவைத் தக்கபடி பயன்படுத்தாமையால், எத்தனையோ தீங்குகளும் தமிழிற் புகுந்துவிட்டன. அணியிலக்கணம் என்ற பெயரால் தமிழிற்கு விளைந்த துன்பங்களைச் சொல்லி முடியாது. இவ் இலக்கணம்தான் தமிழ் நடைபயை இயல்பிற்கு மாறாக விலங்கிட்டுத் தடை செய்து, முற்றும் கெடுத்துவிட்டது. வடமொழி ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றி வசனமும், செய்யுளும் எழுதத் தொடங்கி, தாம் கையாளுவது தமிழ்தானே என்று ஐயுறும்படியாகச் செய்துவிட்டது. மாறனலங்காரம், தண்டியலங்காரசாரம் முதலியவற்றில் வரும் உதாரணச் செய்யுட்களை நோக்கினால் மேற்கூறியதன் உண்மை புலப்படும்.

கற்பகப் பாவடி வாரணம் பாற்கடந் தோன்செந்தமிழ்க்
கற்பகப் பாவடி வாரணங் கண்டவர் கோனருள்வி
கற்பகப் பாவடி வாரணங் கார்மலர்க் காமொய்தில்லைக்
கற்பகப் பாவடி வாரணம் யான்பெறக் காட்டிடுமே

வாயாயா நீகாவா யாதாமா தாமாதா
யாகாவா நீயாயா வா

என்பன போன்ற செய்யுட்கள் தமிழணங்கு குற்றயி
ராகக் கிடக்கிருள் என்பதை நமக்குப் புலப்படுத்து
கின்றன.

புலவர் தம் காவியங்களில் நகர் வருணனை, மலை
வருணனை முதலியன செய்யவேண்டுமென்று அலங்
கார நூல்கள் வற்புறுத்தின. அவ்வாறே செய்ய அப்
புலவர்களும் முற்பட்டனர். ஆனால் பாவனாசக்தி
வாய்ந்திருந்தால்தானே இவ்வருணனைகள் செய்ய
இயலும்? சிறிது முயன்று சில வருணனைச் செய்யுட்
களை இயற்றுவார்கள். இதற்குள் இவர்களது பாவனா
சக்தி வறண்டு மாய்ந்து விடுகிறது. உடனே திரிபு,
இரண்டடிப் பாடகமடக்கு, ஏகபாதம், ஓரெழுத்து
விகற்பத்தான் வந்த மடக்கு, திரிபங்கி, கோமூத்திரி,
முரசபந்தம், அஷ்டநாகபந்தம் முதலியவற்றில் இறங்
கிப் பொருளற்ற கிருத்திரிம அலங்காரங்களில் தங்கள்
அறிவாற்றலைப் பாழாக்குவர். இவ்வாறு வதையுண்ட
தமிழுக்கு என்றேனும் விடுதலை ஏற்படுமா என்று
யாவரும் கவலையுறுதல் இயல்புதானே?

இனி, தமிழ் நூல்களில் அமைந்துள்ள நூற்
பொருள்களை நோக்குவோம். பொதுவாக, இவைகள்
தெய்வங்களைக் குறித்த தோத்திரங்களாகவும், பிரபந்
தங்களாகவும், புராணங்களாகவும் இருந்தன. தோத்திர

ரங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் ஒரே தன்மையன. தாமோ, பிறரோ, சொல்லியவற்றையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவதில் சுவை ஏதேனுங் காணமுடியுமா? முடியாது. இவற்றிலே ஆழ்ந்த தத்துவங்களை நாம் எதிர்பார்க்கலாம்; ஆனால் இவ்விஷயத்திலுங்கூட நாம் ஏமாறவேண்டியதுதான். நமது தத்துவநூல்களிலுள்ள சங்கேதபதங்களைக் காணலாம். ஆனால், கருத்து வளர்ச்சி, உண்மையறிவு, கவிதை உணர்ச்சி: இவற்றிற்கு இப்பதங்களின் அடுக்குகளால் சிறிதும் பயனில்லை.

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
 நிர்விஷய கைவல்யமா
 நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
 நிர்த்தொந்த நித்தமுத்த
 தற்பர விச்வாதீத வ்யோமபரி பூரண
 சதானந்த ஞானபகவ
 சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
 சர்வ காலமு நினைவனோ
 அற்புத வகோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
 கானந்த பூர்த்தியான
 அத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார
 அனுபூதி யனுசுதமும்
 கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
 கண்ணா டிருந்த குருவே
 கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணாகரக் கடவுளே.

இத் தாயுமானார் பாடலில் வாய்நிரம்பிய சொற்கள் உள்ளன. தத்துவ-எலும்புச் சட்டகம் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஆழ்ந்த தத்துவ உணர்ச்சியை எழுப்ப

தற்கு இது வன்மையுடையதல்ல. கவிதை உணர்ச்சியோ, இப் பாட்டினுள் தங்கிநிற்க மறுத்துப் பறந்தோடிவிட்டது. இதிலே வடமொழி யென்னும் நாகபாசத்தால் கட்டுண்டு, தமிழ்மொழி உயிர் குறைந்து மரணாவஸ்தை யெய்தியுள்ளது.

தெய்வம் பற்றித் தோன்றியுள்ள பிரபந்த வகைகளும் வேறுபாடுகள் சிறிதும் இன்றி ஒரே அச்சில் வார்த்தன போல உள்ளன. உதாரணமாக, கோவை உலா முதலிய பிரபந்தங்களைக் கூறலாம். இவைகளில், உலாப் பிரபந்த வகையிலாவது சில வேற்றுமைகள் உண்டு; கோவையில் அதுவும் இல்லை. கோவையிலே காட்சிமுதல் கார்ப்பருவம் கண்டு இரங்கல்வரையுள்ள பல துறைகளும் அழகு யாதுமின்றி, கவித்துவச் சிறப்பின்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன. ஸ்தலம்பற்றியுள்ள சரித்திரக் குறிப்புக்கள்கூட இவற்றில் கிடைத்தல் அருமை. ஆகவே, இவற்றில் ஒரு சில தவிர, ஏனைய எல்லாம் ஒருவகைப் பயனும் தரத்தக்கன அல்ல. இவற்றில் காணும் தமிழும் ஒருபடித்தாய்ச் சிறந்த நயம் யாதுமின்றி உள்ளது. ஏதேனும் ஒரு ஸ்தலத்தையோ மூர்த்தியையோ எடுத்துக்கொண்டு எல்லாவகையான பிரபந்தங்களையும் பாடி முடிக்கவேண்டும் என்பதே வழக்கமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. இவ்வகைப் பிரபந்தங்களே நம் நாட்டில் மலிந்துவிட்டன. தமிழ்க்கவிதைப் பயிரை வேரோடு அழித்துவிட்ட விஷப் பூண்டுகள் என்று இவற்றைச் சொல்லலாம்.

இனி, புராணங்களை நாம் எடுத்துக்கொண்டால் அவற்றிலும் தமிழும் தமிழ்நாட்டு மக்களும் சீர்கேடுற்ற நிலைமைதான் நமக்குத் தெரிகின்றது. வடமொழியி

லுள்ள பதினெண் புராணங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் சில தமிழில் உள்ளன. இவை போதா என்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு ஸ்தலத்திற்கும் புராணம் எழுதத் தொடங்கிவிட்டனர். இப்புராணங்களைக் காவிய லக்ஷணமுள்ளனபோல இயற்றி இவற்றில் பல வகையான பொய் வரலாறுகளையும் புனைந்துரைத்து எழுதி வந்தனர். சூரியன், சந்திரன், இந்திரன், மஹரிஷிகள், பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்கள், உமாதேவியார், அரசர்கள் முதலானவர்களுக் கெல்லாம் ஒரே கடன்ம ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் தினந்தோறும் பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனைப் பூசித்து, தங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்டுள்ள சாபத்தினின்றும் விமோசனம் பெறுதலே அவர்கள் வேலை. இவ்வகையான கதைகளை எழுதிவைத்துச் சமயத்தின் பேரிலேயே அருவருப்பு உண்டாகும்படியாகச் செய்துவிட்டனர் இப்புராண ஆசிரியர்கள். இவர்கள் சில இடங்களிலுள்ள கட்டுக்கிடை நீரைத் தீர்த்தமெனக் கொண்டு, மோக்ஷதாயினி, பாபநாசினி என்பன முதலாகப் பேரிட்டு மகிழ்ந்து, தங்களுடைய பக்தியை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இக்கட்டுக்கிடை நீர் நாற்றம் எடுப்பதுபோலுள்ள துதான் இப்புலவர்களது தமிழும், உண்மையான தெய்வப் பற்றும், உண்மையான தமிழ்ப் பற்றும், உண்மையான நாட்டுப் பற்றும் நமக்கு உண்டாகாதபடி செய்து விட்டது இவ்வகைப் புராணம் என்றே சொல்லலாம். நேர்மாறாக, இவர்கள் செய்துள்ள கட்டுக்கதைகளின் மீது அருவருப்பும், இவர்கள் எழுதியுள்ள தமிழின்மீது அருவருப்பும் உண்டாகும்படி செய்துவிட்டனர்.

இனி மக்களைக் குறித்துப் புலவர்களிற் சிலர் எழுதி

யுள்ள பாடல்களை நோக்குவோம். புராணங்கள் தோன்றுவதற்கு இங்கே இடமில்லை. ஆகவே, தோத்திரப்பாடல்களும், பிரபந்தங்களுமே மக்களைப் பற்றியுள்ளன. பொய்யின் பேரெல்லையை இவ்வகை நூல்களிலே நாம் காணலாம். உண்மை என்பது மருந்துக்கும் இவற்றில் காணக் கிடையாது. உயர்வு நவீன சிையையே எப்பொழுதும் கையாண்டு உண்மையின் இயல்பையே இவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். கூறுவனவற்றை ஆத்மசுத்தியோடு கூறவேண்டும் என்ற நினைப்பும் இவர்களுக்கு இல்லை. ‘மனம் வேறு, சொல் வேறு, மன்னு தொழில் வேறு’ என்று கூறியபடி இவர்களுடைய இயற்கை அமைந்து விட்டது. ஒரு புலவர்,

கல்லாத ஒருவனைநான் கற்றாய் என்றேன்
காடெறியும் மறவனைநா டாள்வாய் என்றேன்
பொல்லாத ஒருவனைநான் நல்லாய் என்றேன்
போர்முகத்தை அறியாணைப் புலியேறு என்றேன்
மல்லாரும் புயம் என்றேன் சூம்பல் தோனை
வழங்காத கையனைநான் வள்ளல் என்றேன்
இல்லாது சொன்னேனுக்கு இல்லை என்றான்
யானும் என்றன் குற்றத்தால் ஏகின்றேனே

என்று தாம் செய்த பாபத்திற்காக இரங்குகிறார். தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களுள் இவர் ஒருவர்தான் தாம் செய்தது பாபம் என்று இரங்கிப் பாடியவர். இவர் போன்ற புலவர்கள் பாடிய புகழ்ச்சிகளால் தமிழிற்கே உண்மையை உணர்த்தும் ஆற்றல் இல்லையோ என்று சிலர் ஐயுறும்படியாகச் செய்துவிட்டது.

இங்ஙனமாக, சொல், நடை, கருத்துப்பொருள், நூற்பொருள் முதலியபல விஷயங்களிலும் தமிழ் மிகச்

சீர்கேடுற்ற நிலையிலே இருந்தது. இதனை மீண்டும் நன்னிலைக்குக் கொண்டு வருவது அறிவும் ஆற்றலும் கல்வியும் பெரிதும் நிரம்பிய ஒரு பெருங்கவிஞனால் அல்லது இயலாததாய் முடிந்தது. இவனும் புத்துணர்ச்சிகள் பலவும் பொருந்தியவனாய், பிறநாட்டு இலக்கியங்களை உணர்ந்தவனாய், தன் நாடு மேம்பட வேண்டும் என்ற நிலைத்த நோக்கம் உடையவனாய், உண்மை உரைப்பதிலே பெருநாட்டம் உடையவனாய், அஞ்சாமையே தனக்கு அரணாக உடையவனாய் இருக்க வேண்டுவது அவசியமாயிற்று.

இவ் இயல்புகளுக் கெல்லாம் இலட்சியமாகத் தோன்றியவர் நமது தேசியகவி பாரதியார். பொய்யாக மக்களைப் பாடும் பொய்வாழ்வின் பெரும்பகைவரென்று இவரைக் கூறலாம். அடிமை வாழ்வு அழிய வேண்டுமென்று இரவுப்பகலும் சிந்தித்து முயன்றுவந்தவர். அதற்குரிய ஆத்ம சக்தி தம் நாட்டினர்க்கு வேண்டுமென்று பராசக்தியை வணங்கிப் போற்றியவர். நாடு முழுவதிலும் ஒற்றுமை-மனப்பான்மை நிரம்ப வேண்டுமென்று சங்க நாதம் செய்தவர். சாதி வேற்றுமை அறவே ஒழிய வேண்டும் என்றும், தீண்டாமைப்பேய் அணுகக்கூடாது என்றும் பறை முழக்கியவர். நாட்டுப் பற்று இவர் இதயத்திலே சுரந்து பொங்கி வழிந்தது. உண்மை ஒளியானது இவரது வாக்கினிலே சுடர்விட்டு இலங்கியது. இவருடைய பாடலிலேயும் இவ் உண்மையொளி காணப்படுகிறது.

உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்

வாக்கினிலே ஒளியுண் டாகும்

என்று அருமையாகப் பாடிய புலவர் இவரே. விடுதலை

பெற்ற தமிழில் தமது அரிய பாடல்களை இயற்றினார். இவருடைய தமிழ் கட்டுக்கிடையன்று. தினந்தோறும் வழங்கிவரும் மொழி. பேச்சு-வழக்கிற்கு ஒத்த நடை, இது, வருணனைகள், அலங்காரங்கள் எல்லாவற்றையும் நீக்கி, தனக்கு இயல்பாகவுள்ள பேரழகோடு விளங்கு வது ; இயல்பாகவுள்ள ஆற்றலோடும் சிறப்போடும் செல்லுவது. இவரது தமிழ் இவருடைய கருத்துக்களை வெளிப்படாமல் மறைப்பதற்கு இட்ட திரை அல்ல. பாடல்களைப் பாடிய மாத்திரையில், பொருள் உணர்த்த வேண்டும் அவசியம் இன்றி, கருத்துக்கள் நம்மனத்தில் நேரே பாய்கின்றன. பாட்டிற்குரிய பொருள்கள் நம் முடைய அறிவை முற்றும் கவர்ந்துவிடுகின்றன. பாட்டினுடைய வடிவும் அழகும் நம்மைப் பரவசப் படுத்துகின்றன. இங்ஙனம் தமிழ்-விடுதலை செய்த இப் பெருங்கவிஞரைத் தமிழ்நாடு என்றும் மறவாது.

நவீன கீதை

ஸ்ரீபகவத் கீதையை அருளிச் செய்தவன் கண்ண பிரான். வேத உபநிஷதங்களுக்குச் சமமாகக் கருதப்படும் அக் கீதை நமது பாரத தேசத்து மக்கள் அனைவராலும் போற்றப்பட்டு வருகிறது. சுமயசாஸ்திரமாகவும், தத்துவ சாஸ்திரமாகவும், அது பெரும்புகழ் பெற்று விளங்குகிறது. தேசிய உணர்ச்சி நம் நாட்டில் பரவிவரும் இக் காலத்தில் அப் பெருநூல் தேசிய நூற் செல்வமாகவும் பாராட்டிக் கற்கப்படுகிறது. அதன் வரலாறு நம் நாட்டினர் அனைவரும் அறிந்ததேயாகும்:

பாரத யுத்தம் தொடங்கிவிட்டது. கௌரவரும் பாண்டவரும் தத்தம் சேனைகளை அணிவகுத்து நிறுத்தி யிருக்கின்றனர். இருதிறத்தாரது படைகளுக்கும் நடுவே, அருச்சுனன் தனது ரதத்தைச் செலுத்துவித்துப் படைகளையும் படைத் தலைவர்களையும் நோக்குகிறான். இரு பக்கத்திலும் தந்தைகள், பாட்டன்மார்கள், ஆசாரியர்கள், மாமன்மார்கள், சகோதரர்கள், புத்திரர்கள், பெளத்திரர்கள், நண்பர்கள் முதலியோர்கள் காணப்படுகிறார்கள். அருச்சுனன் அச்சங்கொண்டான்; இவர்களைக் காப்பதன் பொருட்டுப் போர்புரிவது இயற்கையாயிருக்க, இவர்களையே கொல்வது பழியும் பாவமும் ஆமென்று கருதினான்; போர் புரிவ

தில் சிறிதும் கருத்தின்றிக் கோழையாய் நின்றான். அவனது ரதத்தின் சாரதியாயிருந்த கிருஷ்ணன் அவனைத் தேற்றித் தைரியம் ஊட்டிப் போர்புரியச் சொல்கிறான். அத் தேற்ற வசகமே நமது கீதையாய்ப் பரிணமித்தது.

உலக வாழ்வே போர் மயமாக உள்ளது. இம் போர் பூண்டு நிற்கும் வேஷங்கள் பலபடியாக இருக்கும். அது நிகழ்வதற்குரிய காரணமும் பலவகையாயிருக்கும். அது நிகழும் களங்களும் பல்வேறு திறத்தவையாயிருக்கும். ஆனால் போர் நிகழாத காலமோ இடமோ கிடையாது. பகைமைக்காகப் போர்; நட்புக்காகப் போர்; பகைமையை ஒழித்துச் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகப் போர்; பிறரை அடிமையாக்கப் போர்; அடிமை நிலையை ஒழிக்கப் போர்; ஒத்துழைப்பிற்குப் போர்; ஒத்துழையாமைக்குப் போர்; மண்ணுக்காகப் போர்; பொன்னுக்காகப் போர்; உணவுக்காகப் போர்; உணவின்மைக்காகப் போர்; லாபத்திற்காகப் போர்; நஷ்டத்திற்காகப் போர்; ஸாத்விகப் போர்; அஸாத்விகப் போர்—ஏதாவது ஒரு வடிவில், ஏதாவது காரணம் பற்றிப் போர் நிகழ்ந்த வண்ணமாகவே இருக்கிறது. வாழ்க்கைப் போராட்டம் என்பது பரம்பொருளைப் போல் நித்தியத்துவம் பெற்றுள்ளது. இதனை ஒழிப்பதற்கு அனுக்குண்டுப் பிரயோகத்தாலும் இயலாது.

இந்நிலையில் நாம் யாது செய்தல் வேண்டும்? போர் புரிந்து நமது கடமையை நிறைவேற்றுவதே தக்கது. இதனைத்தான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசஞ் செய்யு முறையால், கண்ணபிரான் நமக்கு உணர்த்தி

யிருக்கிறார். ஆனால் இங்கே கடமையென்பது ஷத்திரிய தருமமாகும்; வருணச்சிரம தர்மங்களின்மீது கட்டப்பட்டது. தற்காலத்தில், இது மிகவும் குறுகிய பொருள் அல்லவா?

பகவத்கீதை தோன்றியது சுமார் 1800 ஆண்டு களுக்கு முன் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். அக்காலத்துள்ளாரது மனநிலையினின்றும் நமது மனநிலை எவ்வளவோ மாறுபட்டுவிட்டது. அவர்களது சூழ்நிலையும் நமது சூழ்நிலையும் பெரிதும் வேற்றுமைப் பட்டன. அவர்கள் நோக்கமும், நமது நோக்கமும் ஒற்றுமைப் பட்டன அல்ல. இப்போதுள்ள நோக்கங்கள் யாவை? ஜாதி வேற்றுமை ஒழிய வேண்டும். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும். ஒற்றுமை பெருக வேண்டும். பாரத மக்கள் அனைவரும் ஒரு குலத்தினர் என்ற கருத்து உறுதியடைந்து, அது அனுபவத்தில் உண்மையாதல் வேண்டும். ஜாதி வாழ்க்கை யென்பது தேசிய வாழ்க்கையில் ஒன்றி மறைந்து விடுதல் வேண்டும். இவ்வொன்றிய தேசிய வாழ்க்கையினுல்தான் அடிமை வாழ்வு ஒழிந்து சுதந்தர வாழ்வு பெறுதல் கூடும். இச் சுதந்தர வாழ்வு பெறுதலே நமது கடமையாகும். இக் கடமையை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு எவ்வகையான தியாகத்தையும் நாம் புரியத் தயாராயிருத்தல் வேண்டும். இப் புதிய உபதேசத்தை, தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுறுத்திய பெரும் பேராசிரியர் யார்? நமது தேசியக் கவி சுப்பிரமணிய பாரதி தான். தேசிய உணர்ச்சி நிரம்பிய இவரது பாடல்களைத் தேசிய கீதை அல்லது 'நவீன கீதை' என்பதில் சிறிதும் தவறில்லை. பகவத்கீதை ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் இயற்றப்பட்டது. ஆத

லால் சிலரே அதனை அறியக் கூடும். தத்துவ சாஸ்திர மாதலால் அவருள்ளும் மிகச் சிலரே அதன் கொள்கைகளை உணர்ந்து அனுபவத்தில் கையாள முடியும். ஆனால் நமது தேசிய கீதை தமிழ்ச் செய்யுளில் அமைந்துள்ளது. அதன் தமிழ், வழக்கொழிந்த பழந் தமிழ் அல்ல. ஆதலால் தமிழ் மக்கள் அனைவராலும் அது எளிதிலுணர்ந்து மேற்கொள்ளத் தக்கதாயுள்ளது.

வந்தே மாதரம் என்போம்—எங்கள்
 மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம் வந்தே
 ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்
 ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின்
 வேதிய ராயினும் ஒன்றே—அன்றி
 வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே வந்தே
 ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே—நம்மில்
 ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
 நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
 ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்? வந்தே
 புல்லடிமைத் தொழில் பேணிப்—பண்டு
 போயின நாட்களுக் கினிமனம் நாணித்
 தொல்லை யிகழ்ச்சிகள் தீர—இந்தத்
 தொண்டு நிலைமையைத் துவென்று தள்ளி வந்தே

புதுமைத் தமிழில், ஆத்ம சக்தி முழுதும் வெளிப்படத் தோன்றுமாறு பாடிய இச் செய்யுட்கள் 'நவீன கீதை' என்பதை நாம் தெளிவுறக் காணலாம். இந்நவீன கீதையின் உபதேசங்கள் நமக்கு வழிகாட்டியாய் என்றும் நிலவுக!

தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி

ஒரு வீடு கட்டவேண்டுமானால் செங்கற்களை அடுக்கி, சுவர்களை முறைப்பட எழுப்பி, அதை இயற்றிவிடுகிறோம். இது போலவே, எழுத்துக்களை அடுக்கிச் சொற்களை முறைப்பட நிறுத்தி, வாக்கியங்கள் அமைக்கிறோம். வீட்டிற்குச் செங்கல் எப்படடியோ, அப்படியே வாக்கியத்திற்கு எழுத்துக்கள். ஆனால், இரண்டிற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. சுவர்களை இடித்துச் செங்கற்களை முதல் முதலில் நாம் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. இதற்கு மாறாக, வாக்கியங்களைத் துண்டித்து, சொற்களைத் தனித்தனி கண்டு, பின் ஒலிகளை நிர்ணயித்து, பின் எழுத்துக்களை முதன் முதலில் அமைத்திருக்கிறோம். இதுவே வரலாற்று முறை. பகுப்பு நெறி (analysis), தொகுப்பு நெறி (synthesis) என்று நெறிகள் இரண்டு. பகுப்பு நெறியால் வந்தது எழுத்து ; பின் தொகுப்பு நெறிக்குப் பயன்பட்டது. பகுப்பு நெறியே யின்றி, தொகுப்பு நெறிக்குப் பயன்படுவது செங்கல். 'எழுத்துக்களால் ஆகியது சொல் ; சொற்களால் ஆகியது வாக்கியம்' என முறையை மாற்றி நீண்ட காலமாக நாம் மனப் பயிற்சி செய்து வந்திருப்பதால், உண்மை வரலாற்றை உணர்ந்து கொள்வது கூட நமக்கு அருமையாய்ப் போய்விட்டது.

இதைப் போலவே வேறோர் உண்மையும் நம் மனத்தை விட்டு நழுவிவிட்டது. ஒவ்வோர் எழுத்தும் ஓர் ஒலியின் பிரதிநிதியே என்பது தான் இவ் உண்மை. இதனை மறந்துவிட்டதனால், பிற மொழிகளைப் போலத் தமிழ் மொழியையும் முற்றும் ஆட்சி கொள்ளும் ஒலியிலக்கணத்தை உணராது, தமிழின் ஜீவிய சரிதத்தையும், அதன் வளர்ச்சிநெறியையும், அதன் ரூபாந்தரங்களையும், அதன் கிளைமொழிகள் தோன்றிய வரலாற்றையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் இன்றும் இருக்கிறோம். ஒலியானது ஆளுக்கு ஆள், இனத்திற்கு இனம், பிரதேசத்திற்குப்பிரதேசம், காலத்திற்குக் காலம் மாறி விடுவது. மாறிக்கொண்டே செல்வதுதான் அதன் வாழ்க்கை நெறி. நிரந்தரமாக ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் ஜீவநதிக்கு ஒப்பாக இதனைக் கூறலாம். எழுத்து அங்ஙனமன்று. இது ஒலியை நோக்க நிலையாயுள்ளது. இக்காரணத்தால் அக்ஷரம் (அழிவில்லாதது) என்று அதற்குப் பெயர் வந்தது. எளிதில் பரவிச் செல்லத் தகுவது. இதனால் ஓரளவில் கால தேச நியதியின்றிப் பரந்து வழங்கும் தன்மை பெற்றுள்ளது. கண்ணால் பார்க்கத் தகுவது. இதனால் பேசுவோனின்றியும் கருத்துக்களை உணர்த்தும் தன்மை உடையது. நமது அறிவு வளர்வதற்கு இவ் எழுத்தே காரணமாயுள்ளது. 'எழுத்து அறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும்' என்பது மிக ஆழ்ந்ததோர் உண்மை.

தமிழ்மொழியிலுள்ள எழுத்துக்கள் அதிலுள்ள ஒலிகள் அனைத்தையும் முற்ற உணர்த்துவன அல்ல. மக்களது கண்டத்தினின்றும் தோன்றக்கூடிய தனி யொலிகள் கணக்கிட்டு முடியா. வீணை முதலிய வாத்தி

யங்களில் எதனாலும், அத்தனை ஒலிகளையும் உண்டு பண்ண இயலாது. இத் தனியொலிகளில் சிலவே மொழிக்கு உரியனவாகும். இவ் ஒலிகளின் எண் மொழிதோறும் வேறுபடும். அதிகமாகப் போனால், அறுபது தனியொலிகளுக்கு மேல் ஒரு மொழியிலும் இல்லை; பெரும்பாலும் இதற்கு மிகக் குறைவுபட்டே மொழியொலிகள் காணப்படுகின்றன. இம் மொழியொலிகளைக் கூடத் தனித்தனி உணர்த்துவதற்கு எழுத்துக்கள் அமைதல் இல்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு மொழியிலும், அதிலுள்ள எழுத்துக்களைக் காட்டிலும், அதன் ஒலிகள் மிகுதியாகவே காணப்படும். தமிழ் மொழியிலும் இவ்வாறே. உதாரணமாக, 'ஏன்' என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இதன் முதலாவதாகிய ஏகார ஒலியை 'man' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிலுள்ள உயிரொலியைப் போன்று நம்மிற் சிலரும் உச்சரிக்கிறோம். இவ் ஒலியை உணர்த்துதற்குத் தமிழில் எழுத்தே இல்லை. மகன் என்ற சொல்லை 'மஹன்' என்றே பலரும் சொல்லுகிறார்கள். இடையிலுள்ள மெய்யொலிக்குத் தமிழில் எழுத்தே இல்லை. இங்ஙனம் பல.

இக்குறைபாடுகளை நீக்குதற்கு மூன்று உபாயங்கள் கையாளப்பட்டன. முதலாவது, நெருங்கிய தொடர்புடைய பிற ஒலிகளின் எழுத்துக்களைக் கொண்டு, இடத்தின் ஆற்றலால் சில ஒலிகள் உணர்த்தப்பட்டன. உதாரணமாக, பங்கு, பஞ்சு, பண்டு, பந்து, பண்பு என்பவற்றைக் காட்டலாம். இச் சொற்களிலுள்ள பகரத்தைக் காட்டிலும், இவற்றிலுள்ள கு, சு, டு, து, பு என்பன மெலிந்து உச்சரிக்கப்படுதல் காண்க.

தமிழறிஞர் வகுத்துள்ள மெல்லினங்களை நோக்க, இந்தக் கு,சு,டு,து,பு வல்லினமாதல் எளிதில் அறியலாம். இதனால் 'king' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிலும், கால்யம் என்ற வடசொல்லிலும் காணப்படும் ககர ஒலியே முற்காலத்தில் இருந்ததெனல் தவறாகும். 'gō' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிலும் 'குரு' என்ற வட சொல்லிலும் உள்ள மிருதுவான ககர ஒலியும் முற்காலத்தில் இருந்தது. இது போன்றே பிற வல்லின எழுத்துக்களுக்கும் மிருதுவான ஒலிகள் உண்டு. இரண்டாவது, வடமொழியிலுள்ள சில ஒலிகள், அவற்றிற்கு இனமான தமிழ் மொழிகளாக மாற்றி உணர்த்தப்பட்டன. உதாரணமாக, வேஷம் - வேடம் என்பதைக் காண்க. முன்னுதாரணமாக, வடமொழி ஒலிகள் அம்மொழிக்கு உரிய எழுத்துக்களையே கையாண்டு உணர்த்தப்பட்டன. உதாரணமாக, 'வேஷம்' என்ற வடசொல்லை 'வேஷம்' எனவே தமிழில் ஷகரமிட்டு எழுதுதல் காணலாம். இம் முறைதான் இப்பொழுது பெரு வழக்காக உள்ளது. எனினும் மணிப்பிரவாள நடை தோன்றிய 9-ஆம் நூற்றாண்டு முதலே, இம் முறையும் கொள்ளப்பட்டதெனக் கூறலாம். இக் குறைபாடுகளையன்றி சில ஒலிகளைக் குறித்தற்கு இரண்டு குறியீடுகள் வழங்கவும் இடம் இருந்தது. உதாரணமாக ஐகாரம், அகரமும் யகரமும் இட்டு எழுதலாம்.

ஒவ்வொரு மொழியைப் பேசிவரும் ஒவ்வொரு இனத்தவரும் தனிப்பட்ட இயல்புகளையுடைய ஒலிக்கணத்தையே வழங்குவர். ஆரிய மக்கள் ஒலிக் கணம் வேறு; தமிழ் மக்கள் ஒலிக் கணம் வேறு; ஜெர்மானியர் ஒலிக்கணம் வேறு; பிரெஞ்சுக்காரர் ஒலிக்

கணம் வேறு; ஆங்கில மக்கள் ஒலிக்கணம் வேறு. இக்கணத்தின் இயல்பு சொற்களில் ஒலி தொடர்ந்து வரும் முறையில் நன்கு புலப்படும். ஹார்ஸ் (horse) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் ஒலிக்கணம் தமிழில் வருதலில்லை. இங்ஙனமே 'குதிரை' என்று பொருள்படும் ப்'வெர்ட் (Pferd) என்ற ஜெர்மானியச் சொல்லின் ஒலிக்கணம் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளிற்கூட வருதலில்லை. ஒலிக்கணத்தின் இயல்பு இவ் உதாரணங்களால் தெளிவாய் விளங்கும். தமிழிலுள்ள ஒலிக்கணத்தின் இயல்பு நமது மூதாதையரின் பேச்சு வழக்கத்தைப் (speech habit) பொறுத்துள்ளது. இங்ஙனமே பிற மொழிகளின் ஒலிக்கணங்களின் இயல்பு, அவ்வம்மொழிக்கு உரியாரின் பேச்சு வழக்கங்களைப் பொறுத்ததாம். இவ்வழக்கங்களை நுட்பமாய் ஆராய்ந்து இன்ன இன்ன ஒலிகள் சொற்களைத் தொடங்குவன, இன்ன இன்ன ஒலிகள் இறுதியில் வருவன, இன்ன ஒலிக்குப் பின் இன்ன ஒலிதான் வரும் என்ற நியதியை அறிந்து இலக்கணம் வகுத்த பெருமை முற்காலத்து ஆசிரியர்களுள் தொல்காப்பியனார் ஒருவருக்கே உரியது. மொழி மரபு முதலிய இயல்களில் இவ் விஷயம் கூறப்படுகிறது. இலக்கண உலகில் சக்கரவர்த்தி என்று கூறத்தகும் பாணினியாசிரியர்கூட இங்ஙனம் ஆராய்ந்தாரில்லை.

ஒலிகள் பிறக்கும் வரலாறு தனியான ஒரு சாஸ்திரமாய் இப்பொழுது முடிந்து விட்டது. தமிழொலிகளின் பிறப்பைத் தொல்காப்பியர் பிறப்பியலில் கூறியுள்ளார். உந்தியிலிருந்து* வாயு புறப்பட்டெழும்

*இவ்வாறு உந்தியிற் பிறக்கும் வளியை மூலமாக முதன் முதற்

என்றும், அது தலை, மிடறு, நெஞ்சு என்ற மூன்று இடங்களில் நின்று பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் என்ற உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தி அமைதியுற, ஒலிகள் பிறக்குமென்றும் பொதுப்படக் கூறினர். இவ்வாறு வடமொழி நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் இங்கே வடமொழி நூல்களையே பின்பற்றுகிறாரென்பது இப் பிறப்பியலின் கடைசிச் சூத்திரத்தில் உள்ள ‘அந்தணர் மறைத்தே’ என்பதனால் விளங்கும். இங்ஙனம் பின்பற்றினாலும், தலையினின்றும் பிறந்த எழுத்து ‘மூர்த்தன்யம்’ என்பது போன்று அவர் விவரித்துக் கூறாமை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது. ஏனெனில், தற்காலத்து ஒலிநூல் ஆராய்ச்சியின்படி, தலையினின்று பிறக்கும் எழுத்தொலியொன்று இல்லை என்பது சித்தாந்தம். (Elements of Phonetics p. 14. Dent 1910.)

இவ் ஒலிகளை எழுத்துக்களாக அமைத்துள்ள முறை இனி நோக்கத்தக்கது. எழுத்துக்களைத் தனியொலி - எழுத்து என்றும்; அசை - எழுத்து என்றும் பிரிக்கலாம். தனியொலி எழுத்துக்கு உதாரணமாக ஆங்கிலமொழியின் எழுத்துக்களை இங்கே கூறலாம். ‘j’ என்ற எழுத்து ‘ஜ’ என்ற ஓர் ஒலியைக் குறிக்கிறது. இங்ஙனமே பிற எழுத்துக்களும். அசை - எழுத்து (syllabic script)க்கு உதாரணமாக வடமொழி எழுத்துக்களைக் கூறலாம். ஜ என்ற எழுத்து

கூறியவர் பூர்வமீமாஞ்சைக்குப் பாஷ்யம் இயற்றிய சபரர். (Linguistic Speculations of the Hindus. p. 87) இவர்காலத்திற்குப் பின்னெல்லை கி. பி. 300 என்பர் ஆசிரியர் காணே (P. V. Kane)

ஜ்+அ என்ற ஈரொலிகளால் ஆகிய ஓர் அசையைக் குறிக்கிறது. பிற எழுத்துக்களும் இவ்வாறே. மெய்யெழுத்தைக் குறிக்கவேண்டின் அசையாகிய உயிர் மெய்யெழுத்தில் ஓர் அடையாளமிட்டுக் குறிப்பது வழக்கம். இவ் அடையாளத்தை உயிர்மெய் எழுத்தோடு சேர்த்துப் பிற்பட எழுதுதலினாலே, அவ் உயிர் மெய் எழுத்தே முதலில் தோன்றியது என்பது புலனாம். இவ் இருவகை எழுத்துக்களுள் தமிழெழுத்துக்கள் அசை - எழுத்து வகையைச் சார்ந்தன என்று எளிதில் உணரலாம். எழுத்து வகையினும், வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை இங்கே கவனிக்கத் தக்கது.

தமிழெழுத்துக்கள் தாமும் அவை தோன்றிய காலந்தொட்டு ஒரே வடிவில் வழங்கி வந்துள்ளன அல்ல. இக்காலத்திலே ஈகாரத்தை இருவகையாக (இ, ஈ) எழுதுதல் காணலாம். அச்சிலுங்கூட இருவகையும் காணப்படுகிறது. ஏகாரத்தையும் ஓகாரத்தையும் நாம் எழுதும் முறை வேறு. முன்பு ஏகரங்களை நெடில்களாகக் கருதப்பட்டன. அவற்றின் மேல் புள்ளியிட்டுக் குறில்களை உணர்த்தி வந்தனர். குற்றியலுகரம் முதலிய சில ஒலிகளையும் புள்ளியிட்டே எழுதி வந்தனர். இவை யெல்லாம் இப்பொழுது மறைந்துவிட்டன. கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல் வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் காலமுறையில் வரிசைப்படுத்தி நோக்கினால், தற்காலத்து வழங்கும் எழுத்துக்களின் மூதாதைகளைத் தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளலாம். எழுத்துக்களின் வடிவங்களைக் கொண்டே இன்ன காலத்து இந்தக் கல்வெட்டுத்

தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்று அறுதியிடுதல் கூடும். நாம் வழங்கும் எழுத்துக்களினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணுவது 'வட்டெழுத்து' எனப் படுவதாம்.

ஆனால் இந்த எழுத்துக்களெல்லாம் [அசோகன் லிபியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறந்தன என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். வடமொழியில் கேள்வி மூலமாக நெடுங்காலம் நூல்கள் வழங்கின. நூல்கள் எழுதப் பெறத் தொடங்கிய காலம் கி. மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டாகலாம் என்பர் மக்டானல் ஆசிரியர். தமிழிலும் ஏறத்தாழ இக் காலத்திலேயே நூல்கள் எழுதப்பெறத் தொடங்கியிருக்கலாம். இப்பொழுதுள்ள தமிழிலக்கியங்களிற் பழமையானவை கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியன. இவைகளெல்லாம் எழுத்துவழக்குத் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்த பின்னர் இயற்றப் பட்டனவே. இவற்றிற் காணும் தமிழ் சுவைமுற்றிக் கனிந்த தமிழ் பாடல்களும் இனிமையும் அழகும் நிரம்பியுள்ளன. எனவே பல நூற்றாண்டுகளாகப் பயின்று வந்த கவித்துவ முயற்சியினாலே இம் முதிர்வும் கனிவும் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இம்முயற்சி ஐந்து நூற்றாண்டுகளேனும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். ஆகவே செய்யுட்கள் எழுத்தில் எழுதப்பெற்ற காலம் கி. மு. 4 அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம்.

தமிழ் மொழியில் உயிர் 12-ம், மெய் 18-ம், ஆய்தம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் என்ற சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றும் ஆக 33 எழுத்துக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தன. இவற்றுள் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் தற்காலத்து எழுத்து வழக்கில்

இல்லை. ஆய்தமும் பண்டிதர் வழக்கில் மட்டும் காணப்படுகிறது; விரைவில் இது மறைந்து வருகிறதென்றே சொல்லலாம். ஆகவே முப்பது எழுத்துக்கள் தாம் உள்ளன. ஆனால் உயிர்மெய் 216 எழுத்துக்கள் உள்ளன. இவையே நமது அக்ஷர மாலையைக் கடின மாக்குகின்றன. அச்சுக் கோப்பதற்கும், 'டைப்' அடிப்பதற்கும் வடிவங்கள் எளியனவாயும், நேரியனவாயும், எழுத்துக்கள் சுருங்கியனவாயும் இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு ஏற்ற முறைகளைக் கையாள வேண்டியது அவசியம். ஒரு சிலர் முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். ஓர் உயிருக்கு ஓர் அடையாளமே இருத்தல்வேண்டும்: இப்பொழுது உகரத்திற்கு மூன்று அடையாளங்கள் உள்ளன. உதாரணமாக, க, ச, ண என்றவற்றோடு உகரம் சேர்ந்த கு, சு, ணு என்ற எழுத்துக்களைக் காண்க. இக் குறைபாடுகளும் ஒழிதல் வேண்டும்.

தமிழ் அக்ஷர மாலையில் தமிழுக்கே சிறப்பாக உள்ளவை என்று கருதப்படும் சில எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. இவை ற, ன, ழ, எ, ஓ என்பனவாம். வடமொழியிலுள்ள அக்ஷரத் தொகுதியை எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றில் காணப் பெருமையால் இவற்றைச் சிறப்பெழுத்து என்பர். எ, ஓ என்ற இரண்டு உயிர்களும் பிராகிருத மொழிகளில் உள்ளன. குறிலின்றி நெடில் மாத்திரம் வடமொழியில் காணப்படுவது ஒரு வியப்பே. பிராகிருதத்தோடொப்ப, தமிழில் எ, ஓ காணப்படுதலால் இத் தமிழ்மொழி இயற்கையோடு ஒட்டியது என்பது புலனாம். இவற்றைப் புள்ளியிட்டு எழுதுதல் முற்கால வழக்கமென முன்பு கூறப்பட்டது. இது வடமொழி அக்ஷரங்களை யொட்

டித் தமிழில் ஏ, ஓ என்ற எழுத்துக்களை அமைத்துப் பின்னர் அவற்றின் குறில்களை உணர்த்துதற்குப் புள்ளியிட்டனர் என்பதைத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்துகிறது. சிறப்பெழுத்தாகிய முகரம் வடமொழியில் ஷகர, டகரங்களுக்குப் பதிலாக வருவது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது. சீர்ஷக என்பது சிகழிகை எனவும், கலுஷி என்பது கலுழி எனவும், வீஷமம் என்பது வீழமம் எனவும், சேஷம் என்பது சேழம், சேடம் எனவும், மிருகசீர்ஷம் மார்கழி எனவும் வருதல் இதனை விளக்கும். மலையாளத்திலும் இத் திரிபு காணப்படுகிறது. அனுஷம் அனிழம் எனவும், கஷாயம் கழாயம் எனவும் அம் மொழியில் வழங்குவர். பீடா என்பது பீழை; அமிர்தம் என்பது அமிழ்தம். இங்ஙனம் திரிதல் காரணமாக 'முகரம்' ஒரு சொல்லில் வருமாயின், அது வடசொல் அல்லது பிற சொல் என்பது நிச்சயம் என்று ஒரு சாரார் கூறுவர். ஆனால் ஒலி நூலின் நியமங்களை அனுசரித்து இக் கருத்து இன்னும் துணியப்படவில்லை. முகரத்தையும் ளகரத்தையும் பேதமின்றி உச்சரிப்பது வழக்கம். புதுக் கன்னடத்தில் முகரம் மறைந்து விட்டது. தமிழிலும் பிற்காலத்தில் இது மறைந்துவிடலாம். னகாரமாகிய சிறப்பெழுத்து 'றன்னகரம்' என்று சாதாரணமாகக் கூறப்படும். ஒலியில் பெரிதும் வேற்றுமை இல்லாத 'தந்நகரம்' ஒன்றும் தமிழில் உண்டு. இரண்டிற்கும் உரிய வேற்றுமையை நாம் கவனிப்பதில்லை; ஆனால் மலையாள மக்கள் போற்றி வருகிறார்கள். எழுத்திலுங்கூட நாம் இவ் வேற்றுமையைப் பல இடங்களில் கொள்வதில்லை. அந்நம் என்ற வட சொல்லை 'அன்னம்' என்று றன்னக

ரம் இட்டு எழுதுகிறோம். இவ்வாறே 'அநந்த' என்ற வட சொல்லை அனந்தன் என்று எழுதுவது வழக்கம். என்றாலும் சந்தி முதலியவற்றை நோக்கும்போது இரு வகை எழுத்தும் அவசியம் என்றே தோன்றுகிறது. பந்து, மந்தி என்பதை நன்னகரமிட்டு எழுதினால் வேடிக்கையாக இருக்கும். ஒலியிலும் நன்னகரமும் தகரமும் இழைந்து செல்வதில்லை. தந்நகரமிட்ட 'முந்நால்' என்பதற்கும், நன்னகரமிட்ட 'முன்னால்' என்பதற்கும் பொருளில் வேறுபாடு உண்டு. முன்னது மூன்றினால் பெருக்கிய நான்கு என்றும், பின்னது முற்பட்டு என்றும் பொருள்படும். சந்தியைச் சீர்திருத்தம் செய்தாலன்றி, இது போன்ற மயக்கங்களை நீக்குதல் முடியாது.

கடைசியாக வல்லின நகரமாகிய சிறப்பெழுத்தை நோக்குவோம். இடையின ரகரமொன்றும் தமிழில் உண்டு. இரண்டிற்கும் ஒலியிலும் சிறிது வேற்றுமை உண்டு. வல்லினத்தை அழுத்தி உச்சரிக்க வேண்டும்; அவ்வளவே. முற்காலத்தில் வடமொழி ரகரத்தை வல்லின நகரமாகத் தமிழில் எழுதி வந்தனர். பர்வதம் என்பதைப் 'பறுவதம்' என்றும், கர்வம் என்பதைக் கறுவம் என்றும் எழுதினர். இவ்வழக்கம் இப்போது நின்றுவருகிறது. இவ் வல்லின நகரமும் சந்தி முதலியவற்றின் பொருட்டு அவசியமாகலாம். 'கர்ப்பம்' என்பதற்கும் 'கற்பம்' என்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. இங்ஙனமே செரு என்பதற்கும் செறு என்பதற்கும், மரு என்பதற்கும் மறு என்பதற்கும், பரி என்பதற்கும் பறி என்பதற்கும். எழுத்துச் சுருக்கம் பேணி முற்போக்கில் தமிழ்மக்கள் ஈடுபட்டாலன்றி, மேற்காட்

டிய குறைபாடுகளை நீக்குதல் சிறிதும் ஏலாது. ஆங்கில எழுத்துக்களைக் (ரோமன் லிபி) கைக்கொண்டால், பல குறைபாடுகளும் நீங்கி விடலாம். ஆனால் புதுக் குறைபாடுகள் ஏற்படலாம்; நமது மனப்பான்மையும் இடந்தரமாட்டாது. அக்ஷர மாலை (Alphabet) களிற் பெரும்பாலான முன்னையோர் மரபு என்ற ஒன்றைத் தவிர, வேறொரு காரணமுமின்றி, ஏதாவதொரு முறையில் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக ஆங்கில நெடுங்கணக்கை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில் உயிரெழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களும் ஒருநெறியு மின்றி ஷிரவிக் கிடக்கின்றன. மெய்யெழுத்துக்களுள் ஓரினத்தையே சார்ந்தவை பல இடங்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றன, C ஓர் இடத்திலும், G வேறோர் இடத்திலும் உள்ளன. B ஓரிடத்திலும், P பிறிதோர் இடத்திலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. D ஓர் இடத்திலும், T மற்றோர் இடத்திலும் அமைந்துள்ளன. தமிழ் நெடுங்கணக்கு அங்ஙன மன்று. ஒரு நெறிப்பட்டு அமைந்துள்ளது. ஆனால் அது வடமொழி அக்ஷர மாலையை ஒத்திருத்தல் காணலாம். வடமொழி அக்ஷரமாலையை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமிழ் நெடுங்கணக்கு முறைப்படுத்தப்பட்டது என்பது மறுக்கமுடியாததாயுள்ள ஓர் உண்மையாம்.

சில அக்ஷர மாலைகளில் ஒவ்வோர் எழுத்திற்கும் தனித் தனியான பெயர் உண்டு. க்ரேக்க மொழியில் alpha, beta, gamma முதலியவற்றால் இதை அறியலாம். ஆங்கிலத்தின் அட்சர மாலையே ப்ரெஞ்சு மொழிக்கும் உரியது. ஆனால் பெயர்கள் வேறு. b என்பது bay என்றும், h என்பது ahsh என்றும், y என்பது

eegrek என்றும் இம்மொழியில் வழங்குவர். உருது மொழியில் அலிப் முதலியவாகப் பெயர்கள் சொல்லுவர். தமிழில் ஓர் எழுத்தைக் குறிக்க வேண்டும். பொழுது, அவ் எழுத்தைத் தனித்தே கூறலாம். 'அ, இ, உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு' என்பது உதாரணம். 'எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அற்றே' என்பதில் கரம் என்ற ஒரு சாரியை சேர்க்கப்படுகிறது. காரம், கான் என்ற வேறிரண்டு எழுத்துச் சாரியைகளும் உண்டு. எழுத்திற்குப் பெயர்* என்பது கிடையாது. ஆனால் எல்லா மொழிகளிலும் காணப்படுவது போல் சில எழுத்துக்களைத் தொகுத்து இவை வல்லினம், இவை மெல்லினம் என்று பெயரிடுதல் தமிழிலும் உள்ளதே.

ஆங்கிலம், ப்ரெஞ்சு முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகளுக்கு உரிய எழுத்துக்களுக்கு மாத்திரை கற்பிக்கும் வழக்குக் கிடையாது. தமிழ் மொழியிலே அங்ஙனமன்று. குறில் எழுத்துக்கு ஒருமாத்திரை என்றும், நெடிலுக்கு இரண்டு மாத்திரைகளென்றும், மெய்க்கு அரை மாத்திரை என்றும், இங்ஙனமாகக் கணக்கிட்டு உரைப்பர். ஆனால் இக்கணக்கு வடமொழியினின்றும் கொள்ளப்பட்டது. செய்யுள் இயற்றுவதற்குப் பயன்படலாம். ஆதலால் இம்மாத்திரை தமிழ் மொழிக்கு வேண்டாததாம். ஒலியியல் நூல்கள் எழுதப் பெறும் போது இது பயன்படுவதாகலாம்.

* தற்காலத்தார் 'அனா' 'ஆவென்னா' என்று அட்சர மாலையைச் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆய்த எழுத்தை 'அஃகேனம்' என அவிநயர் என்ற ஆசிரியர் வழங்கியுள்ளார் (யாப்பருங்கல விருத்தி, பக். 28); தற்காலத்தில் 'அஃகென்னா' என்பர்.

இங்குக் கூறிய எழுத்து முதலியன சுமார் 1700 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய இலக்கண சூத்திரங்களில் உள்ளன. தற்காலத்துத் தமிழை அறிதற்கு இவை போதியவை அல்ல. நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது தற்காலத்து வழங்கும் தமிழ். அதனையே முற்பட நாம் கற்றல் வேண்டும். அதற்குரிய எழுத்திலக்கணம் முதலியன இயற்று வதற்கு நாம் முயலுதல் வேண்டும். அதனை விளக்கும் எழுத்து, சொல் முதலிய இலக்கணப் பகுதிகளைக் கற்பிக்கும் முறையும் முற்றும் மாறவேண்டும். அப் பொழுதுதான் நமது மாணவர்களும் பொதுமக்களும் சுவையோடு தமிழைக் கற்பார்கள்.

தமிழிற் சொல் வளர்ச்சி

நாம் சுதந்திரம் அடைந்ததோடு, நமது தாய்மொழி யாகிய தமிழைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் கட்டாய மாகக் கற்றுத் தீரவேண்டுமென்ற அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை, தமிழ் மக்க ளுள் ஒருசிலர்தான் தமிழைக் கற்று வந்தார்கள். கல்வி கற்பதற்கு வேண்டும் வசதி வாய்த்தவர்களில் பெரும் பாலாரும், தமிழ் வாசக புஸ்தகங்களை வாசிக்கும் அளவு கற்று, தமது கல்விக் காலம் முழுவதையும் ஆங் கிலத்தின் பொருட்டே செலவு செய்து வந்தார்கள். சில தமிழர்கள் தமிழ் எழுத்துக்களையே அறியாதவர் களாயும் இருந்தார்கள். ஆங்கிலங் கற்ற ஒருசில தமிழ் மக்கள் தமிழ் என்று கேட்டவுடனேயே வெறுப்புக் கொண்டு தமிழ் நூல்களைத் தொடுவதுகூடத் தமது கேளரவத்திற்கு இழிவு என்று கருதி வந்தார்கள். ஏகதேசமாய்த் தமிழ்ப் புஸ்தகங்களை வாசிக்கவோ அல்லது தமிழில் பேசவோ நேர்ந்துவிட்டால், தமிழ்ச் சொற்களை ஆங்கில தோரணையில் உச்சரித்துத் தம்மை ஆங்கிலேயன் என்று பிறர் கருதுமாறு நடித்து வந்த னர். சில தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும் தமிழை 'டாமில்' என்று உச்சரிப்பதைப் பலரும் கேட்டிருக்கலாம்.

ஆனால், இம்மனப்பான்மை இப்பொழுது அடியோடு மாறிவிட்டது. இதற்கு முக்கிய காரணங்கள் தேசாபிமானமும் சுதந்திரவுணர்ச்சியுமே யாகும். நம் நாட்டில் இவ்வுணர்ச்சி பற்றியெழுந்த கிளர்ச்சி அதிவேகத்தில் எங்கும் பரந்து யாவராலும் தடுக்கமுடியாத படி முற்றிவிட்டது. இதனோடு நமது கல்வித்துறையில் சீர்த்திருத்த முறைகளைக் கையாள வேண்டும் என்ற அபிவிருத்தி நோக்கமும் மேற்கூறிய கிளர்ச்சியோடு கலந்துவிட்டது. பிறநாடுகளில் கையாண்டு வரும் முறைகளை நம்மவர்கள் கற்று வரலாயினர். மேலை நாடுகளிலே அந்த அந்த நாட்டுக்குரிய மொழிகளிலே கல்வி பயிற்றி வருவதைக் கண்டார்கள். நமது நாட்டில் தாய் மொழியைக் கைவிட்டு, அந்நிய மொழியாகிய ஆங்கில மொழியிற் கல்வி போதித்துவரும் மடமையும் நன்றாகப் புலப்பட்டது. இவ்வகையிற் சீர்த்திருத்தம் அவசியம் என்பதைக் கல்வித்துறையிலுள்ள அறிஞர்களும், பொதுமக்களும் தெளிவாய் உணர்ந்தார்கள். தாய்மொழி மூலமாகத்தான் எல்லா வகைக் கல்வியையும் போதிக்கவேண்டும் என்ற மனவுறுதி நம்மவர்களிடையே பிறந்தது. கல்வித் துறையில் நமது தமிழ்மொழி தனக்கு இயல்பாகவுரிய நிலையை அடையும் சமயம் வந்தது. தமிழ் அதன் அடிமை வாழ்வு நீங்கிச் சுதந்திரமாகிய தலைமை வாழ்வை அடைவதாயிற்று.

ஆனால், சுதந்திர வாழ்வு என்பது வறுமையில் துன்புறும் வாழ்வு அல்ல. தற்கால அறிவுத் துறைகள் எல்லாவற்றிலும் நூல்கள் நிரம்பி நமது மொழி சிறந்தோங்க வேண்டும், நமது மொழிச் செல்வம் பெருகுதல்

வேண்டும் ; அதன் செல்வாக்கும் மிகுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம் நாட்டில் அறிவு வளர்ந்தோங்குவதாகும். எல்லாவற்றிலும் முற்படவே, விஞ்ஞான உணர்ச்சி நமக்கு வேண்டியதாயுள்ளது. இதற்கு ஆங்கில மொழியைக் கற்பது இன்றியமையாதது. ஆங்கில மொழியைத் துணைமொழியாக நமது கலாசாலைகளில் போற்றுவதும் அவசியமே. மேனாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திர பதங்கள் பலவற்றிற்குத் தக்க தமிழ்ச் சொற்கள் காணாதல் அருமை. வேண்டும் இடங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களை எடுத்துக்கொள்ளுதல் பொருத்தமேயாம். இவ்வாறு செய்வது நமக்கு நன்மை தரும் என்றே நான்கருதுகிறேன். ஆனால் வேறு சிலர் இவ்வாறு கருதாது ஆங்கிலமே தலைமை பூணவேண்டுமென்று விவாதிக்கிறார்கள். தமிழின் தலைமைக்கு இவர்கள் இடையூறுகிற்பவர்கள். இவர்கள் கருத்துக்குத் தமிழ் மக்களாகிய நாம் ஒருபோதும் இணங்குதல் கூடாது.

வேறு சிலர் ஆங்கிலம் வடமொழி முதலிய எந்த அந்நிய மொழிச் சொல்லும் தமிழில் கலத்தல் கூடாது என்பர். இவர்கள்தாம் தூயதமிழ் வாதிகள். இவர்கள் நமது தமிழன்னைக்கு உணவளியாது கைக்கால்களைக் கட்டிச் சிறைச்சாலையி லிட்டு வதைக்க முயலுகின்றனர். சாதி வெறுப்பையும் அரசியல் வெறுப்பையும் கருவிகளாகக் கொண்டு தமது பகைமையைச் சாதித்து, மொழி வளர்ச்சியைத் தடுத்து நமது தாய்மொழியைத் துன்புறுத்துகின்றனர். உலகில் ஒரு மொழியேனும் தூய மொழியாயிருப்பதுண்டோ? ஒவ்வொரு மொழியிலும் எத்தனையோ வேற்று மொழிகளிலிருந்து சொற்கள் கலந்துள்ளன. அவ்வக் காலத்திலுள்ள அவசியத்திற்

கேற்ப, பிற மொழிச் சொற்கள் ஒவ்வொரு மொழியிலும் கலப்பது இயல்பே. இவ்வாறு கலப்பதற்கு இடங்கொடாமற் போனால் அறிவு வளர்ச்சிக்கே தடைஏற்பட்டுவிடும். இன்னும் ஒன்று : பிறமொழிச் சொற்களின் கலவையை எவராலும் தடுக்கவும் முடியாது.

தமிழ் மொழியின் சரிதத்தை எடுத்துக் கொண்டால், பிறமொழிக் கலப்பு பண்டைக் காலந்தொட்டு இன்றுவரை நிகழ்ந்து வந்துள்ளது என்பது நன்றாகப் புலப்படும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,

இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்று

அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே. (சொல்-397)

என்றனர். அவர் காலத்துக்கு முன்புதானே இந் நால்வகைச் சொற்களும் செய்யுளில் கலந்து விட்டமையால் இவ்வாறு சூத்திரம் செய்து இவை எக்காலத்தும் செய்யுட்கு உரியன என்றும் கருத்துக் கொண்டனர். அவரது பேரிலக்கணத்திலே 'பல வடசொற்களையும் எடுத்தாண்டனர். உதாரணமாக, அந்தம், மாத்திரை, காயம், கருமம், ஏது, அம்போதரங்கம், குஞ்சரம், வைசியன், வாணிகம் என்பனவற்றைப் பிரயோக விவேக நூலார் காட்டினர். இவற்றோடு கசலம், உலகம், பூதம் (58), மண்டிலம் (421), சூத்திரம் (644), படலம் (474), பிண்டம் (475) முதலியவற்றையும் நாம் காட்டலாம். இவை தவிர, சுண்ணம், வண்ணம், படிமை, பண்ணத்தி முதலிய பிராகிருதச் சொற்களையும் இவர் வழங்கியுள்ளார். இங்ஙனமே சங்க நூல்களிலும் *

* தெய்வம் (9), வெதிரம் (62), வஞ்சம் (150) என நற்றிணையிலும், காமம் (2), திலகம் (48), மணி (239), யாமம் (302) எனக்

வடசொற்களும் பிராகிருதச் சொற்களும் தமிழோடு கலந்துள்ளன. ஆனால், கலித்தொகையிலும் பரிபாடலிலும் வடசொற்கள் மிகுதியாகவுள்ளன. பிற சங்க நூல்களில் அத்துணையளவாகக் காணப்படவில்லை. இவற்றின் பின் தோன்றிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் தேவாரம் முதலிய அருளிச் செயல்களிலும் வடசொற்கள் பரிபாடலின் அளவிலேனும் வழங்கியுள்ளன.

திருக்குறளிற்கூட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள்* வடமொழிக்கு உரியன. இவைகளுக்குப் பின்பு பிறந்த சிலப்பதிகாரம் முதலிய காவியங்களில் வட

குறந்தொகையிலும், இந்திரன் (62), முண்டகம் (108), நகர் (247) குரவம் (357) என ஐங்குறு தாற்றிலும், மனலம் (11), ஆனியம் (69) உவமம் (73) பருதி (74) சந்தம் (87) எனப் பதிற்றுப் பத்திலும், புங்கவம், ஆதிரை, நாதர் என 8-ஆம் பரிபாடலிலும், கடிகை வல்லிகை, சாமரை, மத்திகை, உத்தரியம், கண்டிகை, தமனிய மேகலை, நூபுரம், சதை, கிண்கிணி, வியமம், வாதம் என 90-ஆம் கலித்தொகைச் செய்யுளிலும், நிதி (66), அரணம் (158), அமர் (214) பலி (282), மதி (400), நேமி (400), கோவலர் (299), சாத்து (167), முரசம் (251), தூது (251) அரவம் (188), மதம் (295), அரமியம் (124) என அகத்திலும், யூபம் (15), வேதம் (2), கண்டம் (10), நாகம் (367) எனப் புறத்திலும், வாரணம் (முருகு. 219) தாயம் (பொருந. 132) கோவம் (சிறுபாண். 71), சாபம் (பெரும் பாண். 121), மிலேச்சர் (முல்லை. 66) பதாகை (மதுரைக். 373), தசம், உரோகிணி (நெடுநல். 115, 163), குடசம், வகுளம், தகரம், மாயம் (குறிஞ்சி. 67, 70, 108, 246) அமரர், ஆவுதி (பட்டினப், 200), அமயம் (மலைபடு-375) எனப் பத்துப் பாட்டிலும் வருகின்றன.

* அகரம் (1), அங்கணம் (720), அதி (636), அந்தம் (563), அமர் (814), அமரர் (121) அமிழ்தம் (11), அமைச்சு (381), அரங்கு (401), அரசர் (381), அரண் (381), அவி (219), அவை

சொற் கலப்பு சங்கநூல்களிற் காட்டி லும் எத்தனையோ மடங்கு அதிகமென்றே சொல்லவேண்டும். குங்குமம், அலத்தகம் என்பவற்றைக் காவியச் சொற்களென்றே கூறலாம்.

பின்னர், சமயசாஸ்திரங்களும் இவற்றின் வியாக் கியானங்களும் தோன்றின. இவற்றில் வடசொற்கள் எல்லைகடந்து வழங்கப்பட்டன. வடமொழியிலக்கண மும் தமிழிலக்கணமும் ஒன்றே யென்னும் கொள்கை கூடப் பிறந்துவிட்டது. வீரசோழியம் இதற்குச்

(332), ஆகுலம் (34), ஆசாரம் (1075), ஆசை (266), ஆணி (667), ஆகி (1), ஆயிரம் (259), இந்திரன் (25), இமை (775), இலக்கம் (627), உருவு (667), உலகம் (11), உல்கு (756), உவமை (7), ஏமம் (306), கஃசு (1037), கணம் (29), கந்து (507), கலுழும் (1173), கவரி (969), கவுள் (678), கழகம் (935), கனம் (1081), காமம் (360), காமன் (1197), காரணம் (270), காரிகை (571), காலம் (102), கானம் (772), குடங்கர் (890), குடி (171), குடும்பம் (1029), குணம் (29), குலம் (956), குவளை (1114), கொக்கு (490), கோடி (337), கோட்டம் (119), கோட்டி (401), சமன் (118), சலம் (660), சிவிகை (37), சுதை (714), சூதர் (932), சூது (931), தகர் (486), தவம் (19), தாமரை (1108), துகில் (1087), துலை (986), தூது (681), தெய்வம் (43), தேயம் (753), தோட்டி (24), தோணி (1068), தோன் (149), நயம் (860), நாகம் (763), நாகரிகம் (580), நாவாய் (496), நிச்சம் (532), பகுதி (111), படாம் (1087), பண்டம் (475), பதம் (548), பயன் (2), பரத்தன் (1311), பளிங்கு (706), பள்ளி (849), பாகம் (1092), பாக்கியம் (1141), பாவம் (146), பீழிக்கும (843), பீழை (658), புருவம் (1086), மங்கலம் (60), மடமை (89), மதலை (449), மதி (636), மந்திரி (639), மயிர் (964), மயில் (1081), மனம் (7), மணி (1273), மா (68), மானம் (384), யாமம் (1136), வஞ்சம் (271), வண்ணம் (561), வித்தகர் (235), வேலை (221).

சான்று. வடமொழிச் சொற்களை வடமொழியுருவோடும் உச்சரிப்போடும் மிகுதியாய்க் கலந்த மணிப் பிரவாள நடையும் புகுந்தது. ஆனால் இந்நடையை விரும்பாது, தமிழை வடமொழி விழுங்கி வீடாதபடி பாதுகாத்து, தமிழின் சுதந்திரத்தைத் தமிழ்மக்கள் பேணிநூர்கள். எனினும் வடமொழிக் கலப்பு காலஞ் செல்லச் செல்ல மிகுந்துகொண்டே வந்தது. மொழி நூலுணர்ச்சியற்ற சுவாமிநாத தேசிகர் தமிழுக்குச் சிறப்பாகவுரிய எ, ஒ, ழ, ற, ன என்ற எழுத்துக்களால் ஒருமொழி இருக்கமுடியுமா என்று கேள்வி கேட்கவும் துணிந்தனர்.

ஐந்தெழுத் தால், ஒரு பாடையும் உண்டென்று
அறையவும் நானுவர் அறிவுடை யோரே.

என்று கூறி நமக்கு வியப்பையும் வருத்தத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறார். பிரயோகவிவேகம் இயற்றிய சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், 'வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பேதம் கோடி கூறிட்டு ஒருகூறுண்டோ?' என வினவுவாராயினர். இலக்கண ஆசிரியர்கள் இவ்வாறாக, யாழ்ப்பாண அகராதி, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க அகராதி முதலியன இயற்றியவர்கள் வடமொழியகராதிச் சொற்களெல்லாம் தமிழிற்கும் உரியன என்ற கருத்துக்கொண்டு, நூல்வழக்கு உலகவழக்கு முதலிய வற்றை நோக்காது, வடமொழிச் சொற்களை வரம்பின் றித் தம் அகராதிகளிற் புகுத்தி விட்டனர். இவையெல்லாம் தமிழ்மொழியுலகில் வடமொழி கொடுங்கோலாட்சி புரிந்து வந்தது என்பதற்குத் தக்க சான்றாகும். இக்கொடுங்கோலாட்சியை எதிர்க்க, தூய தமிழ்க்

கிளர்ச்சி தோன்றியதாயின் அது நியாயமே. ஆனால், இது அன்று அதன் நோக்கம். வடமொழி முதலிய எம்மொழிச் சொல்லும் தமிழில் வருதல் கூடாது என எதிர்க்கத் தலைப்பட்டுள்ளது. வடசொற்களை எடுத்துக் கொள்வோம். அவற்றை நீக்கி விட்டால், தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் நமது தினசரி வாழ்க்கைக்குக்கூடப் போதியன அல்ல. நீக்குதலும் இயலாத காரியம். தூய தமிழ்க் கிளர்ச்சியில் அபிமானமுள்ள ஒரு நண்பர் அதுபற்றியெழுந்த ஒருவிவாதத்தில், 'இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இத் தமிழ்-வடமொழிப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்று அப் போராட்டத்திற்கு முடிவு காணப்போகிறோம். வடமொழிச் சொற்களை நிர்த்தாட்சண்யமாய் ஒழித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை' என்றனர். அவர் கூறுவதிலிருந்தே எவ்வளவு தூரம் வடசொற்களை ஒழிக்க முடியும் என்பது விளங்குகிறதல்லவா? நமது சமுதாய வாழ்க்கையோடும், கல்வியோடும், சமயங்களோடும் சாஸ்திரவுணர்ச்சியோடும் நாகரிகத்தோடும் வடமொழிச் சொற்கள் பின்னிக் கலந்துவிட்டன. நம் முடைய வாழ்க்கையோடு இச்சொற்கள் ஒன்றித்து விட்டன. ஆதலால், இவற்றை நீக்குதல் யாவராலும் இயலக்கூடிய காரியம் அன்று. மேலும் இவற்றை நீக்கும் முயற்சி பெருங்கேட்டையும் விளைக்கும். நமது கல்வி வளர்ச்சிக்கும், அறிவு வளர்ச்சிக்கும், நமது பொது அபிவிருத்திக்கும் சொல்வளம் நிரம்ப வேண்டும். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இச் சொல்வளம் பெரிதும் வேண்டப்படும். 'சிறந்த எழுத்தாளன் எவனும் சொற்களின் உற்பத்தி நோக்கிச் சொற்களைத் தெரிந்

தெடுத்து ஆளமாட்டான்' என்றனர் ஹெர்பட் ரீட். (English Prose Style. pp. 5-6). தூய தனித்தமிழ்ச் சொல்லடியாக இச் சொல்வளத்தை நாம் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் முடியாது. எனவே, வடசொற்களை நாம் கையாளாமற் போனால், அறிவு வளர்ச்சியின்றி, மக்களினத்தாரிற் கடைப்பட்டவர்களாய், கிணற்றுத் தவளையை ஒத்தவர்களாய், நம்மினத்தவர் ஒதுக்கப் படுவார்கள் என்பதை நாம் நன்றாக மனத்திற் பதிய வைத்தல் வேண்டும். எனவே, தூய தமிழ்க் கிளர்ச்சி யானது அறிவின் பகை; கல்வியின் பகை; ஒற்றுமையின் பகை; நாகரிகத்தின் பகை; தேசியமுன்னேற்றத்தின் பகை. இதனை அறிவுடையோர் ஆதரித்தல் சிறிதும் தகாது. அன்றியும் சங்கப் புலவர்கள், வள்ளுவர், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், இளங்கோவடிகள், கூல வாணிகன் சாத்தனார், கம்பன், சீசக்கிழார் முதலியோர்கள், வழங்கிய சொற்கருவூலங்கள் நமக்குப் பிதிரார் ஜிதமல்லவா? அவர்களெல்லாரும் தமிழுக்குக் கேடு விளைத்தவர்கள் என்று நாம் கருதுதல் தகுதியாகுமா? தமிழில் வந்து கலந்து நூலாட்சியிலும் பேச்சு வழக்கிலும் புகுந்த வடசொற்களெல்லாம் தமிழ்தானே? தமிழ்மகன் ஒவ்வொருவனும் இதனை ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் வேண்டும்.

முற்காலத்தில் வடமொழி எவ்வாறு நமது மொழிக்கு உதவிவந்ததோ, அதுவேபோல, ஆங்கில மொழி தற்காலத்தில் உதவிவருகிறது. ஆதலால் இன்றியமையாது வேண்டும் ஆங்கிலமொழிச் சொற்களைத் தமிழிற் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவற்றிற்குத் தடையுத்தரவு விதித்தல் கூடாது.

இன்னும் சிலர் 'ஆங்கிலமொழி நமது தேசத்து மொழியன்று. அம் மொழியினின்றும் சொற்களைக் கொள்ளுதல் அடிமை வாழ்வின் சின்னமாகும். ஆகவே கொள்ளக்கூடாது' என்பர். இவர்கள் பெரும்பாலும் வடமொழி யொன்றையே கற்கும் வடமொழி வாதிகள். இந்தியப் பொது மொழியாக இம்மொழியை ஆக்கவேண்டுமென்றும் இவர்கள் முயலுகிறார்கள். இவர்கள் தங்களது தாய்மொழியாகிய தமிழைப் பேணாது, அதனைக் கற்றலும் செய்யாது அநாதரவு காட்டி வருவது பெரிதும் வருந்தத் தக்கது. இவர்களில் ஒருசிலர் தம் கடமையை உணர்ந்து தமிழுக்குப் பெருந்தொண்டு ஆற்றுவது பெரிதும் பாராட்டத் தக்கதே. எனினும், பெரும்பான்மையோர் வடமொழியே தங்கள் தாய்மொழி எனத் தவறாகக் கருதி, வழக்காறு அற்றுப்போன அம்மொழி இன்னும் உயிர் வாழ்ந்திருப்பதுபோலக் கற்பித்துக்கொண்டு அம்மொழியிலுள்ள பண்டை நூல்களைக் கற்றுக்கற்று அறிவு வளர்ச்சியின்றி யிருக்கிறார்கள். இலக்கியம் முதலிய ஒரு சில துறைகளில் அந்நூற்கள் மனித அறிவின் எல்லையைத் தொட்டுவிட்டன என்பது உண்மையே. ஆனால், அதனை உணரக் கூடியவர்கள் இப்பெரும்பான்மையோரல்லர்; மிகச் சிறுபான்மையோரேயாவர். லௌகிக நடைக்கு இம்மொழி பயன்படுவதன்று. ஆராய்ச்சிக்கும், தேச சரித்திரத்திற்கும் மொழிநூற்பயிற்சிக்கும் மாத்திரம்தான் இம்மொழி பயன்படத் தக்கது. இவ் உண்மையை இவ்வடமொழி வாதிகள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு விரைவில் உணருகிறார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நமது நாட்டிற்கும் மொழிக்கும்

நன்மை விளையும். இவர்கள் ஆங்கிலம் முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகளை வெறுத்து ஒதுக்குவது அஞ்ஞான இருளில் நம்மை மீட்டும் புகுத்தும் செயலேயாகும்.

வடமொழிப் பூசல் நமது மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் இப்போது கவர்ந்து, அவர்கள் காலத்தையும் முயற்சியையும் பாழாக்குதலினாலே, சிறிது விரிவாக இங்கே கூறினேன். தமிழில் வந்து கலந்தது வடமொழி மட்டும் அன்று. பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளமைக்குச் சில உதாரணங்கள் மேலே காட்டினேன். ஆணை, வட்டம், நட்டம், கண்ணன் முதலிய சொற்களும் பிராகிருதமே. இச்சொற்கள் பெளத்த, ஜைனமதத் தொடர்பினால் நமக்குக் கிடைத்தவை. இம்மதங்கள் உயிராற்றலுடன் நமது நாட்டில் உலவி வந்த காலமுழுதும் இவ்வகைச் சொற்கள் தமிழில் இடம் பெற்றன. இவை க்ஷீணம் அடைந்ததும் இவ்வகையான சொற்களின் புதுவரவு நின்றுபோயிற்று. கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் எழுந்த பொது நூல்களில் பிராகிருதச் சொற்கள் காணுதல் அருமை. ஸ்ரீபுராணம் முதலிய பிற்பட்ட ஜைன நூல்களில் பிராகிருதம் காணப்படுதல் வியப்பன்று.

ஜைன சமயத்தவர்களால் பெரிதும் பேணப்பட்ட மொழிகளில் ஒன்று கன்னட மொழி. இம் மொழியினின்றும் தமிழில் பல சொற்கள் ஜைனத் தமிழர்களால் கொள்ளப்பட்டன. உதாரணமாக, சிக்குதல், குளிர்தல் (தங்குதல்), ஒள்ளியன் (நல்லவன்), நீம் முதலிய சொற்கள் கன்னடத்திலிருந்து வந்தனவாம். இவை காவிய காலத்தில், அதாவது 9, 10-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழில் இடம் பெற்றன. ஜைனர்களைப்

போலவே வீர சைவர்களும் கன்னடச் சொற்களைத் தமது தமிழ்நூல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஓது (பூனை), இட்டளம், குலுக்குதல் முதலிய சொற்கள் உதாரணமாக.

சமயத் தொடர்பினால் நாம் பெற்றுக் கொண்டவை மேற்காட்டிய பதங்கள். சோழ அரசர்கள் முதலியோர்கள் பல தேசங்களிலும் கொண்ட பெரு வெற்றியால், பல நாட்டு மக்களும் தமிழ்மக்களோடு கூட்டுறவு கொள்ளலாயினர்.

மழலைத் திரு மொழியிற் சிலவடிகும் சிலதமிழும் குழறித் தரு கருநாடியர் குறுகிக் கடைதிறமின்

என்ற கவிங்கத்துப் பரணியின் அடிகள் நினைவுக்கு வரலாம். இங்கே தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த கருநட தேசத்துப் பெண்கள் சில வடுகுச் சொற்களையும் சில தமிழ்ச் சொற்களையும் திருந்தாத வடிவிற் கூறினர் என்ற கருத்துக் காணப்படுகிறது. எனவே, தமிழில் கன்னடம், வடுகு என்ற மொழிகள் கலப்பதற்குரிய சமுதாய நிலை சோழரது வெற்றியால் விளைந்தமை அறியலாம். பல திசைச்சொற்கள் தமிழில் வந்துள்ளனவாகப் பழைய உரைகாரர்கள் குறித்துள்ளனர். மயிலைநாதர் (நன்னூல், 272, உரை) காட்டியுள்ள சொற்கள் நோக்கத்தக்கன.*

* தென்பாண்டி நாட்டார் ஆவினைப் பெற்றம் என்றும் சோற் றினைச் சொன்றி என்றும், குட்டநாட்டார் தாயைத் தள்ளை என்றும், குடநாட்டார் தந்தையை அச்சன் என்றும், கற்கா நாட்டார் வஞ்சரைக் கையர் என்றும், வேணுட்டார் தோட்டத்தைக் கிழார் என்றும், பூழி நாட்டார் சிறு குளத்தைப் பாழி என்றும், பன்றி நாட்டார் செறுவைச் செய் என்றும், அருவானுட்டார் சிறு குளத்

இவர் உரை மொழியுணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாம். இவரது நெறியைக் கடைப்பிடித்துச் சொல்லாராய்ச்சி நிகழ்ந்திருக்குமாயின் தமிழுணர்ச்சியும் சிறந்து நிற்கும்; பிராதேசிகச் சொல்லகராதியும் (regional dictionaries) இயற்றப் பெற்றிருக்கும். வீரசோழிய உரைகாரர் முருங்கை என்று நாம் வழங்கும் சொல் 'முருங்கா' என்னும் சிங்களச் சொல்லின் வேற்று வடிவம் என்றனர். இச் சொல்லும் சோழரது ஈழவெற்றியால் கிடைத்ததென்றே கருதத்தக்கது.

வடுகுச் சொற்களும் தமிழ்நாட்டிற் கேட்கப்பட்டன என்பது முன்காட்டிய கவிங்கத்துப் பரணிச் செய்யுளால் அறியலாகும். வடுகு என்பது தெலுங்குமொழி. இச் சொற்கள் சோழர்களுடைய வெற்றியால் மட்டும் நமக்குக் கிடைத்தனவல்ல. வெற்றியின் விளைவாக, தமிழரசர், தெலுங்க அரசர் என்ற இருபெருங்குடும்பத்திற்குள்ளும் கலப்பு மணவினைகள் நிகழ்ந்தன.

வடுகருள் ஒரு சாரார் கீழைச் சளுக்கியர்; இவர்கள் சந்திரகுலத்தவர்கள். சோழர்கள் சூரியகுலத்தவர்கள். தன் தந்தைவழியால் சந்திர குலத்திற்கும் தாய்வழியால் சூரியகுலத்திற்கும் உரிமையுடையன யிருந்த குலோத்துங்க சோழனை அறியாதார் இல்லை. இங்ஙனமே தமிழரும் தெலுங்கரும் கலப்புமணம் செய்து கொண்டனர். ஒருவர் இலக்கிய இலக்கணங்களை மற்றவர் விரும்பிக் கற்றதினர். யாப்பருங்கல விருத்தி

தைக் கேணி என்றும், அருவாள் வடதலையார் புளியை எகினம் என்றும், சீதநாட்டார் தோழனை எலுவன் என்றும், மலாடர் தோழியை இகுளை என்றும், புனனாட்டார் தாயை ஆய் என்றும் வழங்குவர்.

யுரையில் 'குணகாங்கியம் என்னும் கருநாடகச் சந்த
மும் வாஞ்சியார் செய்த வடுகச் சந்தம் ஆகியவற்றுள்
ளும்...புகுதியுடையார்வாய்க் கேட்டுக் கொள்க' என
வருகின்றது. இது இருபெரு மொழியினரும் கல்வியில்
தொடர்புடையரா யிருந்தனர் என்பதை மிக நன்றாகத்
தெளிவிக்கின்றது.*

இங்ஙனம் ஏற்பட்ட பலவகைத் தொடர்புகளால்
பலவடுகுச் சொற்கள் தமிழில் இடம் பெற்றிருத்தல்
வேண்டும். ஆனால், ஒரு சிலவே இலக்கியங்களில்
காணப்படுகின்றன. அருவர், (கலிங். பரணி, 438),
மசரதம் (கம்பராமாயணம், திருவவ. 22), தம்மி
(ஐ. 30), கிச்சு (கம்ப. பிணியீட்டு. 3), அக்கட (ஐ.
யுத்த. மந்திர. 32) என்ற சொற்களை இங்கே குறிப்
பிடலாம். சோழரது வீழ்ச்சிக்குப் பின்பு, தமிழ்
நாட்டிற்கும் தெலுங்கு நாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு
நாளடைவிற்பெருகிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது.
விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்திற்குப் பின்பு இத்தொடர்பு
மிகவும் வலியுற்றது. தெலுங்க அரசர்கள் தமிழ் நாட்
டினை ஆளத் தொடங்கினர். விஜயநகரத்தின் வீழ்ச்
சியின் பின்பும், நாயக்கர்களுடைய ஆட்சிகள் தமிழ்
நாட்டில் பல இடங்களில் ஏற்பட்டன. அரசியல்,
பெருமிதவாழ்வு, ஆடையாபரணாதிகள் பற்றிய பல
தெலுங்குச் சொற்கள் தமிழுக்குக் கிடைத்தன.*

* தமிழரும் ஆந்திரரும் : மு. ராகவையங்கார் : ஆராய்ச்சித்
தொகுதி, பக். 311 - 338.

* ராணு, ராணுவம், ஒயில், உத்தரித்தல், சந்தடி, கொலு,
தலைப்பாகை, தளகர்த்தர், மனு, தத்தரம், ஆயக்கம், ஒப்பமிடுதல்,
மிண்டு, தண்டு, பராக்கு, கட்டியர், பவிசு, விருது, கடுக்கன்,

விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் அழிவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் மகமதியர்கள். இவர்களிடமிருந்து பல சொற்கள் தெலுங்கில் புகுந்தன. தெலுங்கின் வழியாகப் பல உருதுச் சொற்களும் அராபிச் சொற்களும் தமிழிலும் வந்துள்ளன. மகமதியர்களில் சிலர் ஒரு சில இடங்களில் குடியேறியிருந்து பெருஞ்சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். சீதக்காதி வள்ளல் இவர்களுள் ஒருவர். மகமதியர் தொடர்பும் திப்பு சுல்தான் முதலியோரது ஆதிக்கியத்தினால் தமிழுக்கு ஏற்பட்டதுண்டு. ஆகவே, தெலுங்கு வழியாகவும் நேரடியாகவும், பல உருதுச் சொற்கள், துருக்கிச் சொற்கள், அராபிச் சொற்கள் முதலியன இடம் பெறலாயின.*

நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஐரோப்பியர்களது வரவு ஏற்பட்டது. இவர்களுள் போர்த்துகீயர்கள் ஏலம், பீரங்கி, ஜன்னல், கடுதாசி, சாவி முதலிய சொற்களைத் தம் மொழியினின்றும் நமக்குத் தந்துள்ளார்கள். ஹாலந்து தேசத்தவரான டச்சுக்காரர்கள் உலாந்தா, துட்டு முதலிய சொற்களைத் தமது மொழியி

சாலுவை, தாஷ்டிகன், கொலுசு, அங்கி, சொக்காய், பாசிபந்து, துப்பட்டி, டால், சுருட்டி, உம்பளிக்கை—

இச் சொற்களனைத்தும் விறலிவிடுதலின் ஒரு பகுதியில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பல இன்றும் வழக்கிலுள்ளவை.

* சலாம், துராய், கபாய், கபாத்து, சரிகை, சவ்வாது, சகலாத்து, அனாமத்து, சராசரி, மாரிபம், ஜல்தி, வர்க்கத்து, அத்து, மாகூல், மராமத்து, அசல், நகல், ஐவேஜ், கரூர், ரஸ்தா, தகரார், தண்டோரா, தரப்பு, திவால், தரியாபத்து, தாவா, மிராசுதார், முனிசிப், ரத்து, வகூல், வாய்தா, வாரிசு, ஜப்தி, ஜாப்தா, டாணா, பந்தோபஸ்து, லஞ்சம், ஆஜர், அமுல், கசாப்பு, கச்சேரீ என்பவை உதாரணங்கள்.

னின்றும் கப்பல் என்பதை மலைய மொழியினின்றும் நமக்கு அளித்துள்ளார்கள். பிரஞ்சுக்காரர்கள் பட்டாளம், துருப்பு, குசினி, போத்தல், பரங்கி முதலிய சொற்களைத் தமிழுக்குத் தந்தனர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் பல ஆங்கிலச் சொற்களும் தமிழ்மக்களது பேச்சு வழக்கில் புகுந்துவிட்டன. பேனா, பென்சில், வில்லடி, கிடங்கு முதலியனவாகப் பல வாழ்க்கைத்துறைகளிலும் ஆங்கிலச் சொற்கள் பல வந்துள்ளன. இவர்கள் பல இந்துஸ்தானிச் சொற்கள் புகுவதற்கும் காரணமாயுள்ளார்கள். நமது நாட்டை ஆளுவதற்கு என்று ஏற்படுத்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் கட்டாயமாய் இந்துஸ்தானியைக் கற்க வேண்டும் என்று நியமித்ததால் இது நேர்ந்தது.

இவ்வாறாகச் சங்ககாலம் தொட்டு இந்நாள்வரை தமிழ்மொழி பிறமொழிச் சொற்களின் உதவியைப் பெற்று வந்துள்ளது. நமது மொழி, அறிவு வளர்ச்சியின் காரணத்தாலும் பிற காரணங்களாலும், அந்நிய மொழிகளை எடுத்துக் கொள்வதில் எப்பொழுதும் பின்வாங்கியதில்லை. சரித்திரபூர்வமாக இது உண்மை என்பது மேலே கண்டோம். சுதந்திரமடைந்திருக்கும் இந்நாளில் நமது மொழிச் செல்வத்தை அபிவிருத்தி செய்வதில் பெருமுயற்சி செய்தல் வேண்டும். ஆனால் ஓர் உண்மையை மனத்தில் நன்றாகப் பதிய வைத்தல் அவசியம். இலக்கியம் எப்பொழுதும் புதுச் சொற்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்குச் சிறிது தயங்கியே நிற்கும். செய்யுளால் அமைந்த இலக்கியங்கள் இவ்வாறு தயங்கி நிற்பினும், வசனத்தால் அமைந்த இலக்கியங்கள் முற்போக்கினைத் தழுவுதல் வேண்டும். வசன இலக்

கியங்களைக் காட்டிலும், பேச்சுவழக்கில் நாம் விரிந்த மனப் பான்மையையே கொள்ளுதல் வேண்டும். மேல்நாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திரங்கள் பற்றிய அளவில், நமது கல்வித்துறையில் இருப்பவர்கள் அறிவுவளர்ச்சி ஒன்றினையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு, ஆங்கிலம் முதலிய அந்நிய மொழிக் கலைச் சொற்களை எடுத்தாளுதலில் மிக விரிந்த மனப்பான்மையைக் கொண்டவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பிறநாட்டு மக்களோடு ஒப்ப விஞ்ஞான சாஸ்திரம் முதலியவற்றில் நாம் மேம்பாடு அடைய முடியும்.

தமிழில் வசனநடை *

தமிழில் வசனநடை எப்படியிருக்க வேண்டும்? இக் கேள்விக்குப் 'பேசுகிற சாயலிலேயே, மக்கள் பேசும் எளிய நேரான, பாஷையிலேயே, வசனம் இருக்க வேண்டும்' என்று திருவாளர் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் முதலிய நண்பர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இவர்கள் சொல்லுவது பெரும்பாலும் மறுக்கத் தக்கது. தங்கள் கொள்கைக்கு ஆதாரமாக, இவர்கள் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலியவற்றிலுள்ள வசன நடையை ஆராய்ந்த சில அறிஞர்களின் கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். இந்த ஆசிரியர்களில் பெரும்பாலார் சிறந்த கல்வியாளர்கள்; நல்ல இலக்கியப் பயிற்சி உடையவர்கள்; அழகுணர்ச்சி மிகுதியாக உடையவர்கள்; வசனம் எழுதியெழுதிக் கைதேர்ந்தவர்கள்; வசனநடை எப்படியிருக்கவேண்டும் என்று பலபடியாக ஆராய்ந்தவர்கள். ஆகவே, நமது தமிழிலுள்ள வசனநடையும் இவர்களுடைய கருத்துக்களைப் பின்பற்றி அமைந்தால் நலமாகும் என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், ஏதோ ஒருசிலர்

* திருச்சி அகில இந்திய ரேடியோவில் டி. கே. சி அவர்களும் நானும் நிகழ்த்திய விவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதியது.

வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களை மாத்திரம் மனத்தில் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வருதல் கூடாது. வசனநடை என்பதனை நன்கு ஆராய்ந்து, பலருடைய கருத்துக்களையும் எடுத்து விவகரித்து, தக்க காரணங்களால் முடிவுக்கு வந்துள்ள அறிஞர்களின் கருத்துக்களையே நாம் கொள்ளவேண்டும்.

ரஸ்கின் (Ruskin) என்ற பேராசிரியர் (தமது) வயசு காலத்தில், 'என்னுடைய இளம்பருவத்தில் எந்தச் சிறிய விஷயத்தைப் பற்றியும் நீண்ட நீண்ட வார்த்தைகளைக் கொண்டு இல்லாத வளைவெல்லாம் வளைத்து எழுதி வந்தேன். ஜனங்கள் அதை வியக்கக் கூடச் செய்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுதோ விஷயத்தை நேர்நேராக அப்படி அப்படியே சொல்லுவதுதான் சரியானமுறை என்று எனக்குத் தெரிகிறது' என்றார்

எனப்படுகிறது. இப்படி நேர்முகமாக எழுத ஆரம்பித்த பிறகுதான் ஆங்கில மொழியின் நயம், சக்தி, வளம் எல்லாம் அவருக்குத் தெரிய வந்தனவாம்.

இந்தக் கருத்தை, 'பேசுகிற சாயலின்படி வசனம் அமையவேண்டும்' என்பதற்கு ஆதாரமாகச் சிலர் காட்டுகிறார்கள். ஆனால், மேலே உள்ள வாக்கியங்களில் இக்கருத்துக் காணப்படவேயில்லை. சொல்லக் கருதிய விஷயத்தை நேர்நேராக எழுதி விடவேண்டும் என்ற ஒரு கருத்துத்தான் காணப்படுகிறது. தங்கள் கருத்துக்கு ரஸ்கின் எவ்வாறு ஆதரவளிக்கிறார் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை.

ஆசிரியர் ரஸ்கினைக் காட்டிலும், மாண்டெயின் (Montaigne) என்ற ப்ரெஞ்சு ஆசிரியர் இவர்களுடைய கருத்துக்கு ஆதரவு அளிக்கிறார் என்று சொல்லலாம்.

இயற்கையான, எளிய, நடிப்பற்ற பேச்சைத்தான் நான் விரும்புகிறேன். பேசுவது போலவே எழுதவேண்டும்; வாயில் வழங்குவது போலவே கடுதாசியிலும் அமைதல் வேண்டும். செறிவுள்ளதாயும், கட்டமைந்ததாயும், ஆற்றலுடையதாயும், கருத்து நிரம்பியதாயும், சுருக்கமானதாயும், பயனுடையதாயும் வசனம் அமைதல் வேண்டும். வேகத்தோடு நம்முடைய மனத்தில் கூர்ந்து பாய்வதாயிருக்க வேண்டுமே தவிர, தனக்கும் நடிப்பும் இருத்தல் கூடாது. நடிப்பு என்பதே கூடாது. கடினமாயிருந்தாலும், நமது பொறுமையைச் சோதிப்பதாக இருத்தல் கூடாது. சுதந்திரத்தோடும், தைரியத்தோடும், லாகவத்தோடும் செல்வதாயிருக்க வேண்டும். நடையிலுள்ள ஒவ்வோர் அங்கமும் ஒன்றோடொன்று அழகாக, சரீரத்தின் உறுப்புக்கள் போல, நன்றாகப் பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும். பண்டிதர்கள் முறையையோ, துறவிகள் முறையையோ, வழக்கறிஞர் முறையையோ வசனநடை யின் பற்றுதல் கூடாது. யுத்த வீரனது முறையில் நேராகப் பொருள் குறித்துச் செல்லுதல் வேண்டும்.*

என்றார் மாண்டெயின்.

ஆனால், இவரும் அக்கருத்தைப் பலவகையான நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுத்தி விடுகிறார். இனி, வசன நடைகளை ஆராய்வதையே தமது முதல் நோக்கமாகக் கொண்டு எழுதியவர்களின் கருத்தை நோக்குவோம். உதாரணமாக, ராபர்ட்ஸன் (Robertson) என்ற ஆசிரியர் கூறுவதாவது:

ஆங்கிலத்தில் இரண்டு வகையான வசன நடைகள் உண்டு. ஒன்றில் சிறிய எளிய ஆங்கிலச் சொற்களும், மற்றொன்றில் பிறமொழிகளிலிருந்து கடன்வாங்கப்பட்டுக் கலவியாளர்களுக்கு மட்டும் விளங்கும் நெடிய சொற்களும் கரணப்படும். முதல்வகை நடையில் நேர்மையும், சுருக்கமும், தெளிவும்

* ப்ளோரியோ (Florio) மொழிபெயர்ப்பைத் தழுவியது.

உள்ளன. இரண்டாவது வகை நடையில் சொல்-அலங்காரமும், காம்பிரியமும், ஓசை நயமும் உள்ளன. ஆங்கில மொழி ஒற்றைத் தந்தியால் அமைந்த இசைக் கருவியாய் இல்லாமை பற்றி நாம் நன்றி பாராட்டுகிறோம். இரண்டு நடைகளும் வெவ்வேறு நோக்கமும் பயனும் உடையன. ஒன்று மற்றொன்றைவிடச் சிறந்தது என்று சொல்வது பேதைமை. ஒருவகை நடையினால் ஏற்படும் பயன் மற்றொரு நடையினாலும் விளையக்கூடும் என்று சொல்லுதல் பேதைமையினும் பேதைமை ஆகும்.

ஆங்கில வசனநடையைக் குறித்து மிக விரிவாக ஆராய்ந்த ஹெர்பட் ரீட் (Herbert Read)

வசனநடைக் கலையின் இயல்பை இரண்டு நிலைகளினின்று நோக்கி நாம் கற்கலாம். ஒருநிலை, மொழியைப் புறத்தே நின்று வழங்குவதைப் பற்றியது (objective use of language). இதன் நோக்கம் பிழையற்ற திருந்திய நடை (composition) என்று கொள்ளலாம். மற்றொருநிலை, மொழியை அகத்தே நின்று வழங்குவதாம். இதன் நோக்கம் பிறரை வசீகரித்தல் முதலியன ஆகும். இதனை அழகிய நடை (Rhetoric) என்று சொல்லலாம். சொல்லமைப்பை மாத்திரம் ஆராய்ந்தால் ஒரு திருந்திய நடையே நமக்குக் கிடைக்கும். இது சாதாரண மக்களுடைய பேச்சில் இருக்கும் குறைபாடுகளை எங்கும் முறைப்பட நீக்குதலால் விளைவதாகும். ஆனால், இவ்வாறு திருத்தமுற்ற நடையிலும் மேம்பட்டு, அழகுடைத்தாக வசனம் அமையவேண்டுமாயின், அப்பொழுது முன்னே குறித்த குற்றங்கள் நீங்குவதுடன் ஆசிரியனுக்குரிய ஆத்ம குணங்கள் சிலவும் பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும். இக்குணங்கள் நடை அழகிற்கு உதவுவனவாகும்.

என்று எழுதியுள்ளார்.

மேற் காட்டியவற்றிலிருந்து, 'ஆங்கில ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்து, வசனமெல்லாம் மக்கள்

பேசும் எளிய நேரான நடையிலேதான் அமைய வேண்டும்' என்று சொல்லவில்லை என்பது தெளிவாம். இவ்வாறு கஷி பேசுபவர்கள் இக்காலத்துப் பெரும் பாலும் இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

மேலும், இவர்கள் கருத்தை நாம் ஒப்புக் கொள்வதாயிருந்தால், ஒரே வகையான வசன நடைதான் இருக்க வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. அவ்வாறு பெரும்பாலும் இருக்க முடியாது. இருக்கவும் கூடா தென்றே சொல்லுவேன். ஒவ்வோர் ஆசிரியனும் தனது நூலை ஒரு சில வகுப்பாரை மனத்தில் வைத்தே எழுதுகிறான். யாரைக் குறித்து எழுதுகிறானோ அவர் களுக்குத் தக்கபடி வசன நடை வேறுபடுதல் இயல்பு. குழந்தைகளுக்குக் கதைகள் சொல்லும்போது ஓர் ஆசிரியன் கையாளும் நடை வேறு; கற்றறிந்தோர்க்குத் தன் கருத்தை வெளியிடும்போது கையாளும் நடை வேறு; வழங்கும் சொற்களும் வேறு. இப்படியாக வாசகர்களுக்குத் தக்கபடி நடை வேறுபடுகிறது. இனி, சொல்லக் கருதும் விஷயங்களுக்குத் தக்கபடியும் நடை வேறுபடும். சரித்திர நூல் எழுதும்போது கையாளு வது ஒரு நடை; விஞ்ஞானநூற் கருத்துக்களை வெளியிடும்போது கையாளுவது வேறு ஒருவகை நடை; முறையும் வேறு. இதுவுமல்லாமல் சொல்லும் நோக் கத்துக்குத் தக்கபடியும் நடை வேறுபடுதல் இயல்பு. தன் சொல்வன்மையால் வாசிப்போரை வசீகரித்து அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு மேற்கொள்ளும் நடை வேறு. ஏதேனும் ஒன்றை விளக்கஞ் செய்வதற்கு ஆளும் நடை வேறு. இதற்கு மேலும் சொல்லும் முறைக்கு ஏற்றபடியும் வசனநடை வேறு.

படும். சம்பாஷணை ரூபத்தில் எழுதும், நடையும், கூடித ரூபத்தில் எழுதும், நடையும் வேறு வேறாகும். கூடைசியாக, ஆசிரியர்களுடைய மனநிலைக்கு ஏற்ற படியாயும் நடை வேறு படுவதுண்டு. அறிவாற்றல் மிக்க ஆசிரியனது நடை ஒரு வண்ணமாயிருக்கும்; உணர்ச்சி வசத்தனாய் நிற்பவனது நடை வேறொரு வண்ணமாயிருக்கும்.

ஒவ்வொருவனது மொழியும் மூன்று வகையான இயல்புகளுடையன. ஒருவகை இயல்பு அவனது கல்வி, அறிவு, ஆற்றல் முதலிய தனிப்பண்புகளைச் சார்ந்தது. இரண்டாவது வகை இயல்பு அவன் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவனாயுள்ளானோ அந்த இனத்திற்குரிய இயல்புகளைச் சார்ந்தது. மூன்றாம் வகை இயல்பு பொதுமக்கள் பொதுப்பட வழங்கும் சொல், தொடர் முதலியவைகளைப் பற்றியது.

என்று எஸ். டி. கோலரிட்ஜ் (S. T. Coleridge) எழுதியுள்ளார். இவ்வாறாக, வாசகர்களுக்கும், விஷயங்களுக்கும், நோக்கங்களுக்கும், முறைகளுக்கும், ஆசிரியர் மனநிலைகளுக்கும் ஏற்றபடி வசனநடை வேறுபடும். இயற்கைத் தோற்றங்கள் ஒருபடியாய்க் காணுதல் இல்லை. அவை ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்றன. வசன நடைகளும் அத்தகையனவே.

இனி, எளிய நேரான பாஷை நடையிலே என்ன விஷயங்களைக் கூறிவிட முடியும்? இந்நடையின் நோக்கமும் பயனும் வேறு என ராபர்ட்ஸன் கூறியதை மேலே கொடுத்துள்ளேன். எல்லா வகை நோக்கங்களும் பயன்களும் இந்நடையால் முற்றுப்பெற மாட்டா என்பது திண்ணம். சாதாரண விஷயங்களையே இந்

நடையில் எழுத முடியும். சிறந்த விஷயங்களை அவைகளுக்கு ஏற்ற முறையில் இந்நடையில் எழுதுதல் முடியாத காரியம். நாளுக்கு நாள் விரிந்து கொண்டே வரும் அறிவு - உலகத்துள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றி இந்நடையில் எழுதுவது அசாத்தியம்.

ஆனால், மக்கள் பேசும் எளிய நேரான பாஷை ஓரளவு ஒருசில விஷயங்களுக்குச் சிறந்த உரைநடைக் கருவியாயிருக்கும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளலாம். எல்லா விஷயங்களுக்கும், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் இந்த ஒருவகை நடையே போதும் என்றாவது, இதைத் தவிர வேறுவகை வசனநடை இருக்கக் கூடாது என்றாவது சொல்லுதல் ஒப்பத்தக்கதல்ல.

பேசுகிற சாயலிலேயே வசனநடை இருக்க வேண்டும் என்பதை ஊன்றிக் கவனிப்போம். பேசுகிற சாயல் என்றால் என்ன? சாதாரணமாய்ப் பேசும் போது வார்த்தைகளை அத்தனை நிறுத்துப் பேசுவதில்லை; அவைகளைக் காரிய காரணத் தொடர்புபட நல்ல முறையில் அமைப்பதும் இல்லை. ஓய்ந்துபோன கையுங்காலும் மூட்டு அறுபட்டுத் தொங்குவது போல வாக்கியங்கள் நிற்கும். வழங்கும் வார்த்தைகளில் பலவும் கிராமியமாய் இருக்கும். வார்த்தைகளைப் பலவாறாகச் சிதைத்து விருபமாகவும் வழங்குவோம். இப்படி யெல்லாம் வசன நடையில் இருக்கலாமா?

மேலும், பேசும் விஷயங்களைக் கேட்பவன் நன்கு அறிந்துகொண்டானா என்பதை முகக்குறியால் தெரிந்து, வேண்டுமானால், சொல்லியவைகளைத் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லியும், திரும்பத்திரும்ப விளக்கியும்

பேசுவது மிகச் சாதாரணம். இப்படி யெல்லாம் வசன நடையில் இருக்கலாமா?

இருக்கவே கூடாது. வசனம் என்பது நிதானித்து எழுதப்படுவது; வேண்டும் அவகாசத்துடன் எழுதப்படுவது. பேசும்போது இருக்கும் செளகரியங்களும் அசெளகரியங்களும் வசனம் எழுதும்போது இல்லை. ஆதலால், பேசுகிற சாயல் என்பதன் அர்த்தம் முழுமையும் நாம் மனத்திற் கொள்வோமானால், பேசுகிற சாயலில் வசனம் இருக்க முடியாது; இருக்கவும் கூடாது என்ற முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டும்.

மேலும், பேசுகிற சாயலை வற்புறுத்துவோர் ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டை மறந்துவிடுகிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. பழகிய இயற்கை நடை (familiar) வேறு; கிராமிய நடை (vulgar) வேறு. இரண்டிற்கும் உரிய வேறுபாட்டை ஹாஸ்லிட் (W. Hazlitt) நன்றாக விளக்கியிருக்கிறார்.

நடிப்பின்றி இயற்கையாக எழுதுவது என்றால் மனந்தோன்றியபடி எழுதுவது என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால், சொல்லின் திப்பமும், உடையின் தூய்மையும் இயற்கை நடையில் வேண்டும் அளவு வேறென்றிற்கும் வேண்டியன அல்ல. பொருளற்ற ஆடம்பரச் சொற்களை இயற்கைநடை அறவே ஒழித்துவிடும். இதற்கும் மேலாக, கீழ்மையான இயல்புள்ள தொடர்களையும், பொருத்தமற்று நெகிழ்ந்து செல்லும் வாசகங்களையும், குழுவைக் குறிகள் என்று சொல்லத்தகும் சொற்களையும் முற்றும் இந்நடை நீக்கிவிடும். கைக்கு எட்டிய முதல்வார்த்தையை இது எடுத்துக் கொள்வதில்லை. பொது ஜன வழக்கில் உள்ளவற்றில் சிறந்த வார்த்தைகளையே இது பொறுக்கி எடுத்துக்கொள்ளும். சொற்களை மனம் போன போக்குப்படி வாக்கியத்தில் தொடர்ந்து செல்லும்படி இது

விடுவதில்லை. மொழியின் உண்மையான மரபினைத் தெரிந்து, அம்மரபோடு ஒத்து, சொற்களை வாக்கியத்தில் தொடர்ச்சியுறச் செய்யும். உண்மையான இயற்கைநடை என்பது சாதாரணமான சம்பாஷணையில் சொல்வன்மையுடைய ஒருவன் வார்த்தைகளைத் தெரிந்தெடுத்து லாகவத்துடனும் ஆற்றலுடனும் தெளிவுடனும் பேசுதல்போல எழுதுவதாகும். இவன் பாண்டித்திய படாடோபங்களையும் பிரசங்கப் பெரு விச்சுக்களையும் அறவே நீக்கிவிடுவான்.

பிழையற்ற நடையைக் குறித்து ஆசிரியர் ரீட் (Read) கூறியதை மேலே குறித்தேன். இந்நடைக்கு எவ்வகையான சொற்களை ஆளுதல் வேண்டும்? எவ்வகையான சொற்களை நீக்குதல் வேண்டும்?

சொற்கள் பொருளை விளக்கமுறச் செய்ய வல்லவையாக இருத்தல் வேண்டும். இதுவே சொல்லினால் விளையவேண்டும் முதற்பயன். சொல்லின் பொருள் ஆசிரியர் கருத்துக்கு முற்றும் ஒத்ததாக இருக்கவேண்டும். இதைத் தவிர அதன் ஒலி, பொருளின் சாயையை மனத்திலே தோற்றுவிக்க வல்லதாதல் வேண்டும். இவ்வல்லமை பல தரத்தவாம். காக்கை என்ற பறவைப் பெயரை நோக்குவோம். இப்பறவையின் பெயர் 'கா, கா' எனக் கரைவது பற்றித் தோன்றிய பெயராகும். இங்ஙனமே கிளுகிளுத்தல், ரீங்காரம் முதலிய சொற்களும் இவ்வகையைச் சார்ந்தன. இவற்றை அனுகரண ஒலிப்பெயர் என்று கூறுவார்கள். இவற்றைக் கூறிய அளவிலே இவற்றால் உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் நம் மனக்கண் முன்னே தோன்றுகின்றன. இது முதற்படி. இதற்கு மேலாக, உயிரெழுத்துக்கள், மெய்யெழுத்துக்கள் இவற்றின் ஓசை அளவினால் பொருளை

உணர்த்தும் சொற்களைக் கூறலாம். இவற்றைத் தெரிந்து ஆளுதல் வேண்டும். இது வசன நடையில் முக்கியமாகக் கவனித்தற்குரியது. ஓர் உதாரணம் தருகிறேன். நீண்ட காலப் பகுதியை உணர்த்துவதற்குத் தமிழில் சாதாரணமாக இரண்டு சொற்கள் வழங்கும். ஒன்று ஊழி; மற்றொன்று யுகம். இவ் இரண்டிலும் ஊழி என்ற சொல்லே ஓசையின் நீட்சியால் இக் காலப் பகுதியை நன்கு உணர்த்துதல் காணலாம்.

ஆயிர வெள்ள ஊழி

வாழி ஆத வாழிய பலவே

(பதிற்றுப்பத்து. 63)

என்ற அடிகளில் ஊழி என்பதனோடு மற்ற நெடிலோசைகளும் மிகுந்து கருதிய பொருளுக்கு ஏற்ப வந்துள்ளன. 'நீடுழி வாழ்க' என நாம் வாழ்த்தும் தொடரிலும் இவ் ஓசை நயம் இருத்தல் காணலாம்.

இதன் காரணம் அக்காலத்து விளங்கிய தமிழர் வீரத்தின் மாட்சிமையே யாம்.*

என்ற தொடரிலும் பொருளுக்கு ஏற்றபடி உயிரெழுத்துக்கள் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

இவை போன்ற சொற்களினும் மேம்பட்ட வேறொரு வகைச் சொற்கள் இருக்கின்றன. இவற்றின் ஒலிகள் கருதிய பொருளுக்கு இசைய அமைந்தன அல்ல. எனினும், அப் பொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்த வல்லனவாயிருக்கும். உதாரணமாக, மிடைதல், மிளிர்தல், அமைதி, அமர்வு, இரங்குதல் முதலிய சொற்களைக் காணலாம். ஏகதேசமாக இவ்வகை ஒலியழகு

*மு. ராகவையங்கார்: ஆராய்ச்சித் தொகுதி. பக். 177

திரு. மு. ராகவையங்கார் எழுதிய கட்டுரைகளில் காணுதல் கூடும்.

தனிப்பட்ட சொற்களின் ஓசை நயத்திற்கு மேலாக, சொற்கள் தொடர்ந்து வருகிற நிலையிலே தோன்றும் ஒலித்தொடர்ச்சியின் மூலமாய்க் கருத்து விளக்கம் அடைதலும் உண்டு. இங்ஙனம் தொடர்ந்து வருதல் இப்போதுள்ள தமிழ் வசனங்களில் மிக அருகியே காணப்படுகின்றது. ஆனால், கம்பன் இவ்வகைச் சொற்களை நன்கு தெரிந்து உணர்ந்து பாடுகிறான். கீழ்வரும் உதாரணம் காண்க :

மானினம் வருவ போன்றும்,
மயிலினம் திரிவ போன்றும்,
மீனினம் மிளிர்வ போன்றும்,
மின்னினம் மிடைவ போன்றும்,
தேனினம் சிலம்பி யார்ப்ப,
சிலம்பினம் புலம்ப எங்கும்,
பூனை கோதை மாதர்
பொம்மெனப் புகுந்து மொய்த்தார்.

இனி, சில சொற்களுக்கு அவற்றின் வழக்காறுகளின் மூலமாய்ப் பொருட்சிறப்பு ஏற்படுதல் உண்டு. உதாரணமாக, காமம், காதல் என்ற இரண்டு சொற்களை எடுத்துக் கொள்வோம். இரண்டும் ஒரு பொருளையே ஆகியில் உணர்த்தின. என்றாலும், காமம் என்பதற்கு இழிந்த குறிப்பும், காதல் என்பதற்கு உயர்ந்த குறிப்பும் நாளடைவில் ஏற்பட்டுவிட்டன. இந்த வழக்கினைத் தெரிந்து சொற்களை ஆளுதல் வேண்டும். இங்கே, நெஞ்சு, இதயம் என்ற சொற்களையும் உதாரணமாகக் காட்டலாம். இதயஒலி, நெஞ்சின் ஒலி

என்பவற்றையும் சொல்லி நோக்கி எது உசிதமானது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். இதயம் வடசொல் என்று இங்கே நீக்கிவிட முடியுமா?

இனி, தற்காலத்து வழக்கிலுள்ள சொற்களையே நாம் தெரிந்து ஆளுதல் வேண்டும். இவையே உயிர்த் தத்துவத்துடன் கூடியிருப்பவை. இவற்றிற்கு இருக்கும் ஆற்றல் பழங்காலச் சொற்களுக்கு ஏற்பட மாட்டாது. ஒருசிலர் தவறான மொழிப்பற்றுக் கொண்டு பழங்காலச் சொற்களையும் தொடர்களையும் வழங்குகிறார்கள். பண்டைக் காலத்துச் சொற்களைப் (archaism) பற்றி, பெளலர் (Fowler) கொண்டுள்ள கருத்தை நாம் நினைவில் வைத்தல் வேண்டும். அவர் இச்சொற்களைப் பற்றி மிக எச்சரிக்கையாகவே எழுதியிருக்கிறார். அரைகுறையாகக் கற்றவர்கள் இச் சொற்களை வேண்டும் என்றே பொறுக்கிப் பொருத்த மற்ற இடங்களில் புகுத்துவதை மட்டுமே அவர் கண்டிக்கிறார். கற்றறிந்தோர்கள் இச் சொல்லின் ஆட்சியை உணர்ந்து தக்க இடத்தில் தகுதிபெற வழங்குவதை அவர் கண்டிக்கவே இல்லை.

எனினும், 'இது வழக்கிலுள்ளது,' 'இது வழக் கொழிந்தது' என்ற உணர்ச்சி வசனம் எழுதுவோர் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியமாகும். ஆனால், இவ்வுணர்ச்சி நன்கு நிரம்பிப் பயன்அளிக்க வேண்டுமானால், பழங்காலத்திலும் மத்திய காலத்திலும், இக்காலத்திலும் உள்ள சொல்வழக்காறுகளை எல்லாம் தெரிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. இலக்கணம் என்பது இவ்வழக்காறுகளைத் தொகுத்து அவற்றை ஆளும் நியதிகளைத் தெரிவிக்கும் நூலே

யாகும். இதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. இலக்கணம் வழக்குணர்ச்சிக்கு அவசியமேயாம். தற்காலத் தமிழ் மக்களுடைய சொல்வழக்கினைப் புலப்படுத்துதல் தற்காலத் தமிழ் இலக்கணத்தின் கடமையாகும். எனவே, சிறந்த வசனநடை எழுதுவதற்கு இலக்கணம் பயன்பட மாட்டாது என ஒதுக்குதல் தவறு. வசனநடையும், இலக்கணத்திற்கு உட்பட்டதேயாகும்.

ஆனால், இலக்கியங்களில் பயிற்சிபெற்ற பின்னரே இலக்கணம் தெரிந்து கொள்ளுதல் நலமாகும். இலக்கணம் மட்டும் கற்றவர்கள் பொதுவாக நல்ல வசனநடை எழுத முடியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பது அனுபவத்தால் நாம் அறிகிறோம். இவ்விஷயத்தைக் குறித்து லாம்பாரன் (E. A. G. Lamborn) என்ற ஆசிரியர் நான் கூறிய முடிபிற்கே வந்திருக்கின்றனர்.*

பழங்காலத்தமிழ்ச் சொற்களை வழங்குதல் ஒருபுறமிருக்க, வடமொழிச் சொற்களை மிகுதியாக வழங்கியுள்ள ஆசிரியர்களும் உளர்.

இதிலே வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குண விசேஷங்கள் நேராகப் பரகாசிக்கிறது.

இதிலே காண்பதுபோல வடமொழிச் சொற்களை மிகுதியாய் ஆளுதலும் நீக்கத்தக்கதாம்.

இவையேயன்றி, கருதியதை நேரே சொல்லாது சில வசன ஆசிரியர்கள் வளைத்து வளைத்து எழுதுகிறார்கள்.

நூறு பத்தெக்கி யொன்று கடைநிறுத்த வெண்பொற்காசு.

ஆலையாழி மிசைத்துயில்கூர் பண்ணவன்.

என்பன உதாரணங்கள். இவைகளையும் வசனத்தில் நீக்குதல் வேண்டும்.

எம்பெருமாட்டி கவல்கின்றது என்னெகொல்?

என்பது போன்ற நடிப்புச் சொற்களையும் விலக்குதல் வேண்டும்.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ் மக்களில் சிலர் ஆங்கில மரபுத் தொடர்களை நேரடியாக மொழி பெயர்த்து தமிழ் வசனத்தில் அமைத்து விடுகிறார்கள்.

தமது அகன்ற கல்விக்கு அஸ்திவாரம் போட்டார்.

அவர் ஒளி விளங்கும் விவேகம் நிறைந்துள்ளவராயிருந்தார்.

மாணிக்கவாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் கிளம்பினார்.

ஒவ்வொருவனும் சேர்ப்பதற்குரிய அதிகாரக்கோல் தன்தன் பயணப் பொதிக்குள் வைத்திருந்தாலும் இருக்குமென்று

எண்ணுவது இயற்கை.

இவ்வாறான மொழிபெயர்ப்புக்களும் நாம் ஒழிக்கத் தக்கனவே.

இதுவரை, கொள்ளவேண்டும் சொற்களையும், நீக்கவேண்டும் சொல்வகைகளையும் நோக்கினோம். இனி, அடைமொழிகளை வழங்குவதில் கையாள வேண்டும் நியமங்களை நோக்குவோம். அவசியமில்லாத அடைமொழிகளைப் பலரும் எழுதி வருகிறார்கள்.

கடல்புடை சூழ்ந்த மலர்தலை யுலகத்துள்ள உயிரினங்க ளெல்லாம்

என்ற இத்தொடரிலுள்ள அடைமொழி சிறிதும் பயனற்றது; சிறிதும் அவசியமில்லாதது. இது

போன்றவற்றை நீக்குவதில் நாம் மிக்க மனவுறுதியோடு இருக்கவேண்டும். வேறொரு வகையான அடைமொழியும் உண்டு. இதனை அநாவசியம் என்று சொல்ல முடியாது; ஆனால், தகுதி நோக்காமல் குருட்டுப் போக்காக வழங்கியிருக்கக் காண்போம். உதாரணமாக, அமைதியாயிருக்கிற கடலை 'பொங்கிரும் புணரி' என்றல் சிறிதும் பொருத்தமின்மை காணலாம். இவ்வகையான அடைமொழிகளையும் ஒழித்து விடுதல் வேண்டும். இந்த அடைமொழி பற்றிய அளவில், ஒரே ஒரு நியதியைப் பின்பற்றினால் போதுமானது. இயற்கையில் ஊக்கக்கூடிய அடைமொழிகளை நீக்கிவிடலாம். பொருளின் அல்லது செயலின் தன்மையை வேறுபடுத்தக் கருதினால், அதற்குரிய அடைமொழிகளைச் சேர்க்கவேண்டும். இந்நியதியைத் தவறாமல் நாம் கையாண்டால் தமிழ் வசனநடை எவ்வளவோ திருந்திவிடும்.

சொற்களைப் பற்றிய குறிப்பை முடிப்பதற்கு முன்னால், அணிகளைக் குறித்துச் சில சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுப்பட அணிகள், எல்லாம் செய்யுளுக்கு உரியனவே யன்றி, வசனத்துக்கு உரியன அல்ல. எனினும், ஒருசில சந்தர்ப்பங்களிலே உவமானம், உருவகம் என்ற அணிகளைக் கையாள் நேரிடலாம். உருவகம் சில இடங்களில் பொருளை விளக்குவதன் பொருட்டு வரலாம்; சில இடங்களில் கேவலம் அணியின் பொருட்டும் வருவதாகலாம். இவற்றை முறையே 'விளக்க - உருவகம்' என்றும் 'அணி-உருவகம்' என்றும் பெயரிடலாம். இரண்டும் செய்யுட்கு உரியனவே. எனினும், விளக்க உருவகம்

மட்டும் வசனநடையிலும் ஏகதேசமாக வருதல் குற்றமாகாது. 'கல்வி மக்களுக்குக் கண்' என்ற இடத்தில், பொருளை விளக்குவதற்கே உருவகம் வந்துள்ளது. இது போன்ற உருவகங்களை வசன நடையிலும் கையாளலாம்.

சொற்கள், தொடர்களுக்கு அடுத்தபடியாக, இனி வாக்கிய - அமைதியை எடுத்துக்கொள்வோம். சிலர் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் முதலிய எல்லா உறுப்புக்களும் பொருந்தியே வாக்கியங்கள் அமைதல் வேண்டும் என்பர். வாக்கியத்தின் பல உறுப்புக்களையும் மாணவர்கள் அறிந்துகொள்ளல் அவசியம் என்பதற்காக, முற்குறித்தபடி சொல்லுகிறார்கள் என்றுதான் நாம் கருதுதல் வேண்டும். பொருளின் விளக்கத்திற்கு எல்லா உறுப்புக்களும் வாக்கியத்தில் இருத்தல் வேண்டா. எல்லா உறுப்புக்களும் வாக்கியந்தோறும் அமைவதாயின், அதன் பொருளாற்றலும் குறைந்துவிடும். அன்றியும் பயனற்ற சொற்கள் மிகுதலால் பொருளின் தொடர்ச்சியும் கெட்டுவிடும். ஆகவே பல வாக்கியங்கள் தொடர்ந்த ஒரு வசனப் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால், ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் எல்லா உறுப்புக்களும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற நியதி கொள்ளத்தக்கதன்று.

ம க க ள து ஆதிமொழிகளின் வரலாற்றை ஆராய்ந்து நோக்கினால், வாக்கியம் என்று தற்காலத்தில் சொல்வது பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றோடொன்று பிணைந்து அமைந்த ஒலித்தொகுதியே யாகும். 'இத் தொகுதி ஏகம் என்னும் ஒருமை யுணர்ச்சியை விளைக்கும். ஒருமை உணர்ச்சியினாலே, இத் தொகுதி

யின் நீட்சி, ஒலியின் ஒத்திசைப்பு (rhythm), அமைப்பு என்ற பல இயல்புகளும் கட்டுண்டு நிற்கும்' என்றனர் ஆசிரியர் ரீட். இப்படி அமைந்த வாக்கியத்தில், பல வேறு உறுப்புக்களும், பெயர், வினை என்ற இரண்டின் வேறுபாடு மக்கள் மனத்தில் பதிந்த பின்னரே அறியப்படுவனவாயின. மக்கள் முதலாவது அறிந்தவை பெயரும் செயலும்தான். இவ்வாறாக, பெயர் மாத்திரம் தனித்து நின்று வாக்கியமாக அமைந்துவிடலாம்; சில இடங்களில் இது மாத்திரமே, நிரம்பிய வாக்கியத்தைக் காட்டிலும் ஆற்றல் உடையதாயிருக்கும். இவ்விடங்களில் வினை தொக்கு நிற்கிறது என்றே நாம் கருதுதல் வேண்டும். இவ்வாறே வினை மாத்திரம் தனித்து நின்று வாக்கியத்தின் பயனைத் தருதலும் உண்டு. ஆனால், முன் வாக்கியமேனும் முன் வாக்கியத்திலுள்ள எழுவாயேனும், எழுவாயாக அமைந்துள்ளதெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். தனித்தும் அடைமொழியோடு சேர்ந்தும் வருகிற பெயர்கள் மாத்திரம் எழுவாயாக நின்று மிக்க ஆற்றலோடு பொருள் உணர்த்துவதற்கு ஓர் உதாரணம்:

சிறிய தானியம் போன்ற மூக்கு; சின்னக் கண்கள்; சின்னத் தலை; வெள்ளைக் கழுத்து; அழகிய மங்கல் - வெண்மை நிறமுடைய பட்டுப் போர்த்த வயிறு; கருமையும் வெண்மையும் இவை கலந்த சாம்பல் நிறத்தாலாகிய பட்டிற் போர்த்த முதுகு; சிறிய தோகை; துளித்துளிக் கால்கள். இத்தனையும் சேர்த்து ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் கைப்பிடியிலே பிடித்துவிடலாம். இவ்விதமான உடலைச் சுமந்து கொண்டு என் வீட்டிலே இரண்டு உயிர்கள் வாழ்கின்றன.

இப்படிச் சிட்டுக் குருவியைப் பற்றிப் பாரதியார்

எழுதுகிறார். இந்த வசனத்தின் அழகையும் ஆற்றலையும் நாம் உணர்ந்து அனுபவித்தால், வாக்கியங்கள் எப்பொழுதும் உறுப்புக்கள் நிரம்பியே அமைதல் வேண்டும் எனக் கூறமாட்டோம்.

சிலர் எழுவாய், செயப்படு பொருள், பயனிலை என்ற இலக்கண முறைப்படியே எப்பொழுதும் வாக்கியங்கள் இயலவேண்டும் என்று கூறுவர். உறுப்புக்கள் நிரம்பி அமைதல் வேண்டும் என்ற நியதியைப் போல, இதுவும் பெரும்பான்மை நியதியேயாம். சில இடங்களில் இம் முறை மாறிவருதலும் அப்பொழுது பொருளாற்றல் சிறந்து விளங்குவதும் உண்டு. இதனைச் செய்யுளுக்கு மட்டும் உரிய ஓர் முறை என்று கொள்ளுதலும் கூடாது. வசனத்திலும் இது உரியதே. ஓர் உதாரணம் :

பேரண்டத்திலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் சிறந்த பொருள் மனிதன். மனிதனிடத்தில் உள்ள பொருள்களிலெல்லாம் சிறந்தது மனசு.

இப்படி அழகாக மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருக்கிறார் டி. கே. சி. இது மொழி பெயர்ப்பு ஆயிற்றே; ஒரு வேளை ஆங்கில மூலத்திலும் இம் முறை மாற்றம் இருக்கலாம் என்று நாம் நினைக்கக்கூடும். வேறோர் உதாரணத்தைப் பார்ப்போம் :

‘சரியான அடிமையடா நீ! உன் தாய்பாஷை உனக்கு ஆகவா செய்யும்? மாட்டாது. வேறொரு பாஷைக்குமே நீ அடிமை என்பது தெரிய வேண்டாமா?’ என்று கதறுகிறார் கவி.

இவையும் டி. கே. சி. யின் வாக்கியங்களே. இவற்றையெல்லாம் வாசித்தால் வாக்கியத்தை முறை மாற்றி

அமைப்பதில் சில நயம் உண்டாகிறது என்பது தெளிவு.

மேலே தந்துள்ள வாக்கியங்கள் இலக்கண விரோதமானவை என்று சிலர் கூறலாம். அவ்வாறு இருப்பினும் வாக்கியங்களுக்கு உயிர் இருக்க வேண்டுமானால், நான் காட்டியவை போன்ற நெறிகளைப் பின்பற்றத்தான் வேண்டும். இலக்கணம் என்பது காலத்துக்குக் காலம் மாறுவது. ஒரு காலத்துத் தோன்றிய இலக்கணம் பின் வருங்காலம் முழுமைக்கும் ஒரு மொழியை நெறிப்படுத்துதல் இயற்கை விரோதம். இந்த உண்மையை உணர்ந்து, பொருளின் திட்பம், தெளிவு முதலியவற்றையே முக்கியமாகக் கொண்டு, ஒருவன் தனது ஆத்மகுணம் தோன்றவும், தனது நோக்கம் நிரம்பவும் வசனத்தை அமைத்தலே தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு அறிகுறியாகும். வாக்கியங்களால் அமைந்த தொடரின் (paragraph) அமைதியும், சொல்லக் கருதிய பொருளைப் பாகுபடுத்தி முறைப்பட விரிக்கும் நெறியும் வசன நூல்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்கன. இவ்வாறு பல வழியிலும் திருந்திய செம்மையான வசன நூல்களை இயற்றி மறுமலர்ச்சியைப் பேணி வருவோமாக.

தமிழ்ப் பாட்டும் இசையும்

தருக்க நெறிப்படி, அதாவது காரணகாரியத் தொடர் போடு பொருள் முழுதும் வெளியிடுவது வசனம். காரண காரியத் தொடர்பை இரண்டாவதாகக் கொண்டு குறிப்பாற்றலாலும் ஓசையின் நயத்தாலும் பொருளை உணர்த்துவது பாட்டு. இது வசனத்திற்கும் பாட்டிற்கு முள்ள வேறுபாடுகளில் மிக முக்கியமானது. பாட்டுக்களைப் பாடினால்தான் அவற்றின் னுடைய சுவையும் பொருளின் சிறப்பும் நம்மால் அறியமுடியும். பாடாமல் போனால் இவை இரண்டும் விளங்கமாட்டா.

பாடுவதற்கு இசை இன்றியமையாதது. இவ் இசை தமிழ்ப்பாட்டுடன் கலந்துவந்த வரலாற்றை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் நலம். இதற்குத் தமிழ்ப் பாட்டு வடிவங்களின் வரலாறு கூர்ந்து உணரத்தக்கது. முதன் முதலில் அகவல் என்ற பாவினமே தோன்றியதாகும். சங்கச் செய்யுட்களில் பெரும்பாலான இவ்வகைச் செய்யுளிலே இயன்றவையாகும். இப்பாவினத்திற்குத் தனித்து உரிய ஓசை உண்டு. ஆனால் இசையோடு பாடுவதற்கு இப்பாவினம் தக்கதன்று. அடிகளுக்கு வரையறை யில்லாமை இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். சொல்லின் இனிமையாலும், சொல் தொடர்

களின் நயத்தினாலும், அடிகளின் ஒத்திசைப்பினாலும் (rhythm), பொருளின் நயத்தாலுமே இவ்வகைச் செய்யுட்கள் சிறந்து விளங்கின. இதற்கு உதாரணம்:

பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர் ;
பாரி ஒருவனும் அல்லன் ;
மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே. (புறம். 107)

அகவலுக்குப் பின்பாக வெண்பா தோன்றியது என்று கொள்ளலாம். இது பெரும்பாலும் நான்கு அடி உடையது. இதற்கு உரியது செப்பலோசை. இவ் ஓசையோடு தளைக்குரிய நியமங்களும் சேர்ந்து, இவ்வகைச் செய்யுட்கள் இயலுகின்றன. இவற்றை இசையோடு சேர்த்துப் பாடுதற்குப் பெரிதும் ஏற் புடைமை உண்டு.

என்னை உரையல் என்பேர் உரையல் ஊர் உரையல்
அன்னையும் இன்னள் எனஉரையல் - பின்னையும்
தண்படா யானைத் தமிழ்நர் பெருமாமற்குஎன்
கண்படா வாறே உரை. (புறத்திரட்டு, 1540)

இதனைப் பாடி நோக்குக.

வெண்பாவின்பின் வந்தது கலிப்பாவின் ஒரு பகுப் பாகிய தாழிசை. இது பாடுதற்கெனவே அமைந்தது என்று கூறலாம். தாழிசை என்ற பெயரே இதனை விளக்குகின்றது. கலிப்பாவிற்குரிய 'முரற்கை' (தொல். பொருள். 382) என்ற பெயரும் இதனையே வலியுறுத் தும். முரற்கை என்பது ஒலித்தல் என்று பொருள் படும். 'இசை முரலுதல்' என்றல் முற்காலத்து மரபு.

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும் ?
நினைபுங்கால் நும்மகளும் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும் ?
தேருங்கால் நும்மகளும் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்செய்யும் ?
சூழுங்கால் நும்மகளும் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.

(கலி. 8)

செய்யுளின் அமைப்பே பாடுதற்கு ஒத்ததாக
மேற்கூறிய அகவலொழிந்த ஏனையவற்றில் காணப்படு
கிறது. கால அடைவில் இசைக்கலையானது மிகவும்
வளம்பெறலாயிற்று. அந்நிலையில் பாடல்களிற் சில
வற்றிற்கு இசையூட்டப் பெற்றது. பரிபாடல் இதற்கு
உதாரணமாகும். இசைக்கு எனவே பாடல்கள்
இயற்றப் பெற்றன. தேவாரம் முதலிய திருப்பாட்டுக்
கள் அனைத்தும் இவ்வாறு பண்களுக்கு எனப் பாடப்
பெற்றனவே. பிற செய்யுள் வகைகளும் கூட இசை
யோடு இனிமையாகப் பாடுதற்கு ஒத்தனவாக இருக்க
வேண்டும் என்று ஆசிரியர்கள் கொண்டனர். இதன்
விளைவாக ஆசிரியவிருத்தம் முதலிய செய்யுள் வகை
கள் தமிழாசிரியர்களால் கையாளப்பட்டன. சிந்தா
மணி முதலிய காவியங்களின் விருத்தங்கள் இதற்குச்
சான்று. தாழிசையும், பாடுதற்கு அமைந்த தன்மை
பற்றியே, தனிப்பட்ட நூலுக்குரிய யாப்பாகக் கொள்
ளப்பட்டது. கலிங்கத்துப் பரணி இதற்கு எடுத்துக்
காட்டு.

சுரிசூழல் அசைவுற அசைவுறத்
துயில்எழு மயில்என மயில்என
பரிபுர ஒலிஎழ ஒலிஎழப்
பனிமொழி யவர்கடை திறமினே.

முருகில் சிவந்த கழநீரும்
முதிரா இளைஞர் ஆருயிரும்
திருகிச் செருகும் குழல்மடவீர்
செம்பொற் கபாடம் திறமினே. (கடைதிறப்பு. 3. 10)

இங்ஙனமே குறள்வெண் செந்துறையும் இசையோடு பாடுதற்கு ஏற்றதாக ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையால் சிவகாமிசரிதத்தில் கொள்ளப்பட்டது.

இந்திரநம் சால வித்தை எதுவோ ஒன்றிழைக்க
இட்டதிரை எனத்திசைகள் எட்டும் இருள் விரிய
அந்தரத்தே கண்சிமிட்டிச் சுந்தர தாரகைகள்
அரிய ரகசியம் தமக்குள் அறைந்து நகைபுரிய :

என்புருகப் பிணைந்த அன்றில் இணை சிறிது பிரிய
ஏங்கி யுயிர் விடுப்பவர்போல் இடையிடையே கூவ,
அன்புநிலை யார் அறிவர் என்பன போல் மரங்கள்
அலர் மலர்க் கண்ணீர் அருவி அகம் உடைந்து தாவ.
(சிவகாமி. 7, 8)

சொல்லின் இனிமைக்கும் இசையின் இனிமைக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது குளாமணி.

பொன்னே! நன் மணிக்கொம்பே! பூமிமேல்
ஆரணங்கே! போற்றி போற்றி;
அன்னே! எம் அரசர்குலத் தவிர்விளக்கே!
ஆரமிர்தே! போற்றி; உன்றன்
மின்னேர் துண் ணிடையோமால்; மென்மலர்மேல்
மென்மெலவே ஒதுங்காய் என்று

மன்னேர்செய் அயில்நெடுங்கண் மங்கைமார்
போற்றிசைப்ப மாடம் புக்காள்.

(சுயம்வர. 246)

இசையின் இனிமைக்கும், செய்யுளின் இனிமைக்கும், பொருளின் இனிமைக்கும், பேரெல்லையாக உள்ளது கம்ப ராமாயணம். அதிலே உள்ள வீருத்தங்கள் செம்பாக நடையிற் சென்று தமிழ் மக்களுடைய பேச்சில் இயற்கையாயுள்ள ஒத்திசையோடு (rhythm) அமைந்திருக்கின்றன. அக்காலத்துப் பெரும்பான்மை மக்கள் வழங்கிய சொற்கள் இவ்வீருத்தங்களில் மிகுதியாகக் காணலாம். தமிழ் கற்ற பெரும் புலவர்களேயன்றி, சாதாரண மக்களும் ஓதியுணர்ந்து இன்புற வேண்டும் என்பது கம்பர் கருத்து. ஆகவே அதற்கேற்ற பல முறைகளும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

கரங்கள்மீச் சுமந்து செல்லும்
கதிர்மணி முடியன் கல்லும்
மரங்களும் உருக நோக்கும்
காதலான் கருணை வள்ளல்
இரங்கினன் நோக்கும் தோறும்
இருநிலத்து இறைஞ்ச கின்றான்
வரங்களின் வாரியன்ன தாளினை
வந்து வீழ்ந்தான்.

அழிந்தது பிறவி என்னும்
அகத்துஇயல் முகத்தில் காட்ட
வழிந்த கண்ணீரின் மண்ணின்
மார்புற வணங்கினுனைப்
பொழிந்ததோர் கருணை தன்னால்
புல்லினன் என்று தோன்ற

எழுந்து இனிதுஇருத்தி என்ன

மலர்க்கையால் இருக்கை ஈந்தான்.

(உயுத்த. விபீடண. 140, 141)

இங்ஙனமாக, இயலும் இசையும் ஒன்று சேர்ந்து செய்யுளின் நயங்களைக் கனியும்படி செய்தன. பொது மக்களது இலக்கிய நுகர்ச்சிக்குப் பெருங்கருவியாக இசை துணைபுரிந்தது.

கம்பர் ஆன்றோராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்ட புலமை மரபில் சிறந்து விளங்கியவர். பிற்காலத்து வந்த பெருங் கவிஞர்களுள் இயலையும் இசையையும் ஒருங்கு கையாண்டவர் இராமலிங்க சுவாமிகள்.

கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளும் களிப்பே !

காணார்க்கும் கண்டவர்க்கும் கண் அளிக்கும் கண்ணே !
வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரம் அளிக்கும் வரமே !

மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிகொடுக்கும் மதியே !
நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே !

நரர்களுக்கும் சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கும் நலமே !
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நடம் இடுகின்ற சிவமே !

என் அரசே ! யான்புகலும் இசையும் அணிந்தருளே.

(vi. அருள்விளக். 39)

கற்றவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட பொது மக்கள் உள்ளத்திலேயும் இசையின் உணர்ச்சியால் செய்யுட்கள் தோன்றத் தொடங்கின. சிந்து, கும்மி, பள்ளு, குறவஞ்சி முதலியன இதற்கு உதாரணங்களாம். இவற்றைப் பாடினாலன்றிச் சுவை பிறக்கமாட்டாது. பொருளுணர்ச்சியும் பாடுதலிலேயே நிரம்பிக் காணப்படும். இவ்வகைச் செய்யுட்களைப் புலவர்கள் கையாளுவதில் அத்துணை விருப்பம் கொள்ளவில்லை என்று

தான் தோன்றுகிறது. நாளடைவிலே அவர்களையும் கூட இச் செய்யுள்வகை வசப்படுத்திவிட்டது. பிற்காலத்தே சிறந்த கவிஞர்களும் இச் செய்யுட்களை இயற்றுவா ராயினர். உதாரணமாக, திரிகூடராசப்பக் கவிராயர்

தண் அமுதுடன் பிறந்தாய், வெண்ணிலாவே !—அந்தத்

தண்ணளியை ஏன்மறந்தாய் ? வெண்ணிலாவே !

பெண்ணுடன் பிறந்த துண்டே வெண்ணிலாவே !—என்றன்

பெண்மை கண்டும் காயலாமோ ? வெண்ணிலாவே !

விண்ணிலே பிறந்ததற்கோ ? வெண்ணிலாவே !—எரு

விட்டுநான் எறிந்ததற்கோ ? வெண்ணிலாவே !

கண்ணில் விழியாதவர்போல் வெண்ணிலாவே !—மெத்தக்

காந்தி யாட்டம் ஆடுகிறாய், வெண்ணிலாவே !

(குற்றலக் குறவஞ்சி. 23)

எனப் பாடுகிறார்.

இசையின் கதியை உணர்த்தும் மெட்டு என்று இக்காலத்தில் சொல்லப் படுவதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இச் செய்யுள் வகைகள் இயற்றப்பட்டன. முதன் முதலில், இசை நயம் ஒன்றே பள்ளு முதலிய வற்றின் ஆசிரியர்களைக் கவர்ந்தது. நாளடைவில் உணர்ச்சியின் வேகத்திற்கும் அளவிற்கும் தக்கபடி அடிகளைச் சுருக்கியும் விரித்தும் அமைப்பதற்குக் கூடும் என்ற தன்மையைக் கவிஞர்கள் கண்டு கொண்டனர். இவ்வகைச் செய்யுட்களை அதற்கு ஏற்றபடி இயற்றத் தொடங்கினர். இராகம், பாவம், வடிவம் என்ற இம் மூன்றும் கலந்து இச் செய்யுள்வகை அனைவரையும் மோகங் கொள்ளும்படியாகச் செய்தது. கிரீத்தனம் என்று இச் செய்யுள் வகையைக் கூறுவது

பொருந்தாது; இதில் இராகமும் தாளமுமே பிரதானம்; இதன் பொருளை அத்துணை விசேஷமாகக் கீர்த்தனாச்சாரியர்கள் கொள்ளவில்லை. ஆனால் பாவமே அதி முக்கியமாகும். இராகமும் தாளமும் அதற்குத் துணைபுரியும் அளவில்தான் சிறப்பு எய்தும். குறிப்பிட்ட ஓர் உணர்ச்சியைச் சாங்கோபாங்கமாக வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள ஒரு செய்யுள் வகையையே நான் இங்கே கருதுவது. இச் செய்யுள் வகைக்குத் தந்தை என்று சொல்லத் தகுந்தவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவருடைய தேச பக்தியும், தமிழுணர்ச்சியும், இசையுணர்ச்சியும், பலதிறப்பட்ட கல்வியறிவும் இவரது கவிதைகளுக்கு முன்பு ஒரு காலத்தும் இல்லாத புதிய அழகைக் கொடுத்தன. இவரது கவிகளிலே ஆண்மைத் தத்துவம் நிரம்பியுள்ளது :

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
கிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம்
அமிழ்ந்து பேரிரு ளாம்அறி யாழமையில்
அவலம் எய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை
உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணறம் ஆகுமாம்
உதய கன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ ! (புதுமைப். 7)

என்ற பாட்டில் மேற் சொல்லியதன் உண்மையை அறியலாம்.

இங்குக் குறித்த அம்சங்களில் பெரும்பாலான கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் கவிதையிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், இவரது பாடல்களில்

பெண்மைத் தத்துவம் நிரம்பியுள்ளது என்று கூறலாம். அடக்கம், அமைதி, கருணை, பேதையுள்ளத்தில் எழும் களிப்பு முதலியன இப்பெண்மைக்குச் சிறப்பாக உரிய நலன்கள் என்று கூறலாம்.

தேமலர்ச் சோலையிலே—வாசம் எழு
தென்றல் உலாவையிலே
மாமண மங்கையைப் போல்—பெரிதும்
மகிழ்ந்துநீ தங்கினையோ ?

மாணிக்க மூக்கழகும்—மரகத
வர்ண வடிவழகும்
காணக்கண் ணயிரந்தான்—இருப்பினும்
கண்டு முடிந்திடுமோ !

இருதிறப்பட்ட இசைப் பாட்டுக்களும் தற்காலத் தமிழ் மலர்ச்சிக்கும் செய்யுள் வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இந்நெறிகள் செழித்தோங்குக.

மறுமலர்ச்சியும் கவிமணியும்

தற்காலத்தில் மறுமலர்ச்சி பொதுமக்களுடைய உள்ளத்தை நன்றாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டது. மறுமலர்ச்சியைப் பற்றி ஒருவன் பேசாமற் போனால், அவனது பேச்சுச்சையோ, பிரசங்கத்தையோ ஒருவரும் கேட்க வரமாட்டார்கள். அதைப்பற்றி ஒருவன் எழுதாமற் போனால், அவன் எழுதியதை ஒருவரும் விரும்பிப் படிக்க மாட்டார்கள். ஒருவரும் படியாமற் போனால் போகட்டும் : அவனை ஓர் எழுத்தாளன் என்றேனும் சொல்வார்களா? அப்படியும் ஒருவரும் சொல்லமாட்டார்கள். அதுவுமன்றி, அவனைப் படித்தவன் என்று கூட எவரும் நினைக்க மாட்டார்கள். அவன் தற்காலத்துத் தமிழுலகில் வாழ்ந்திருப்பவன் என்றும் ஒருவரேனும் கருத மாட்டார்கள். இவையெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். யாரேனும் ஒரு கவிஞனைப் பொதுமக்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்றால், அவனை மறுமலர்ச்சிக் கவிஞன் என்றோ அல்லது புரட்சிக் கவிஞன் என்றோ சொல்லியாக வேண்டும். இல்லாமற் போனால் அவனை மதிப்பாரே கிடையாது.

பாரதியார் ஒரு மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர் என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். தமிழின் மறுமலர்ச்

சிக்கு அவரே காரணம் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லலாம். ஒரு நாட்டிலுள்ள மக்களிற் பெரும்பாலாரை இயக்கி வந்த ஓர் ஆழ்ந்த உணர்ச்சி அவர்களைப் பலவாறான செயல்களைச் செய்யும்படி தூண்டி, நாடு முழுவதும் ஓர் பரபரப்பு உண்டாகும்படி ஊக்கிய காலத்திலே, அவ்வுணர்ச்சியின் விளைவாய் மீண்டும் அவ்வுணர்ச்சிக்கு உரமாவதாய் அமைந்த கவிதைகளை மறுமலர்ச்சிக் கவிதை என்று சொல்லுவதற்கு என்ன தடை? அக்கவிதைகளைக் கொட்டிச் சொரிந்து மக்கள் உள்ளத்தில் அனலை எழுப்பிப் பொங்கியெழச் செய்த கவிஞனை மறுமலர்ச்சிக் கவிஞன் என்று சொல்வதில் என்ன ஐயம்?

ஆனால், இது மட்டும் தானா அதன் பொருள்? அப்படி யென்றால் உணர்ச்சி வேகமுள்ள ஒவ்வொரு கவிஞனையும் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞன் என்று கூறி விடலாமே?

மறுமலர்ச்சி என்று ஆர்வத்துடன் கூறுகிறோம். இதன் பொருள் என்ன? இதன் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள நாம் ஆங்கிலத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அம் மொழியிலே 'ரிநேஸான்ஸ்' (renaissance) என்ற ஒரு பிரெஞ்சுப் பதத்தை ஆங்கில-இலக்கிய நிபுணர்கள் வழங்குகிறார்கள். எவ்விதச் சந்தர்ப்பத்தில் என்றால், சொல்லுகிறேன்:

கி. பி. 16 - ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் சில நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பியர் வாழ்வு இருள் அடைந்து கிடந்தது. சமயவாதிகளுடைய வியவகாரங்களும், விவாதங்களும், தர்க்க படாடோபங்களும் மக்களைக் கொடுமையாய் ஆண்டுவந்தன. எல்லாவற்றையும்

சமயக் கோட்பாடுகளை வைத்துத்தான் அளந்து பார்த்தார்கள். சமய சாஸ்திரங்களுக்கு வியாக்கியானங்களும், வியாக்கியானத்திற்கு வியாக்கியானங்களும், கண்டனங்களும், கண்டன கண்டனங்களும் எழுதுவதிலேயே கற்றறிந்தவர்கள் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தமது அறிவையும் கல்வியையும் இவற்றின் பொருட்டே செலவு செய்துவந்தார்கள். சமய நூல்களும் சமயாச்சாரியர்களும் கூறியவைகளே உண்மை என்றும், இவ்வுண்மைகளுக்கு மாறாக, புறம்பாக, ஓர் உண்மையும் இருக்கமுடியாதென்றும் கருதினார்கள். அறிவைப் பயன்படுத்தி, புதிய உண்மைகளைக் கண்டு பிடிக்க முயற்சி செய்யவும் இல்லை; புதிய உண்மைகளைக் கண்டு பிடிப்பதும் உலகத்தார்க்கு வெளியிடுவதும் பாவச் செயல் என்றே கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் கற்றவர்கள் கூர்மையான அறிவுள்ளவர்களாய்த்தான் இருந்தார்கள். அறிவிலே தேவாம்சர்போல இருந்தாலும், சிறு குழந்தைகள் பொம்மைகளை வைத்து விளையாடுவது போல விளையாடி வந்தார்கள். உலகத்தை ஆண்டுவரும் பெளதிக விதிகளைக் குறித்து இவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது; ஆனால் தெய்வத்தின் இயல்பு என்ன? தேவதூதர்கள் எவ்வளவு வேகமாய்ச் செல்வார்கள்? எதின் மேல் ஏறிச் செல்வார்கள்? என்றெல்லாம் மிக நுட்பமாகத் தர்க்கம் பண்ணி வந்தார்கள். புதிய அறிவுத்துறைகளில் புகுந்து உண்மைகளைக் கண்டு பிடிக்க இவர்களுக்கு ஆசைதான். ஆனால், சமயக் கோட்பாடுகளால் இவர்கள் வெளியேற முடியாமற் போய்விட்டது.

இவ்வாறு அஞ்ஞான இருளில் உழன்று கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவர்களுக்குக் கைகொடுத்து வெளிச்சத்தில் அழைத்து வருவதற்கு, சில விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களும் புதிய அறிவுகளும் அராபியர்கள் மூலமாகச் சிறிதுசிறிதாக, துளித்துளியாக, இவர்களுக்குக் கிடைத்தன. இவற்றால் இயற்கையுலகைக் காணுவதற்குக் கண் திறந்தது. கிரேக்க இலக்கியங்களும் இப்போது வெளிவரலாயின. அச்ச யந்திரம் அமைக்கப்பட்டுப் பிரசாரத்திற்கு வந்தபடியால், இந்த இலக்கியங்களும் மற்ற நூல்களும் வெகுவாய்ப்பரந்து பெருகலாயின. சமய பந்தத்தினால் சிறையிடப்பட்டாத புதிய அறிவும் புதிய நோக்கங்களும் தலைப்படலாயின. கிரேக்கக் கவிஞர்கள் நிருமித்த புதிய உலகமும் இவர்கள் கண்முன் தோன்றிற்று. கிரேக்க தத்துவஞானிகளின் புதிய அறிவுலகமும் இவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டது. ஸர்வகலாசாலைகள் பல நகரங்களிலும் நிருமிக்கப்பட்டன. அந்தகாரம் தெளியலாயிற்று. மனிதன் விழித்தான்; தன்னையும் இயற்கை யுலகையும் கண்டு கொண்டான். உண்மைதான் பிரமாணமேயல்லாமல் சமய சாஸ்திரங்களல்ல என்பதை உணர்ந்தான். இந்த கிலைகளுக்கு ஏற்க, மாலுமிகள் துணிந்து நீண்டகாலம் கப்பல் யாத்திரை செய்து புதுநிலப் பகுதிகளைக் கண்டு பிடித்தனர். புதிய உணர்ச்சி மக்கள் இருதயத்தில் தோன்றிற்று. ஒரு புதிய யுகமும் தோன்றிவிட்டது. இதைத்தான் 'ரிநேஸான்ஸ்' என்று மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் கூறுவது. இச் சொல்லின் பொருள் மறுபிறப்பு என்பது.

இந்தப் பிரெஞ்சப் பதத்தைத் தமிழில் 'மறு

‘மலர்ச்சி’ என்று மொழி பெயர்த்திருக்கிறது. அழகான பெயர். மொழிபெயர்த்தவர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. யாராயிருந்தாலும், அவர் கவித்வ உணர்ச்சி யுடையவர். சுமார் 1920-ல் இப்பெயரை எனது நண்பர் பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார்யா வழங்கியுள்ளார் என்று தெரிகிறது. பெரும்பாலும் இப்பெயரை அமைத்தவர் காலஞ் சென்ற தேசபக்தர் வ. வெ. சு. அய்யராக இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

மேலே குறித்த நிலைமைக்கும் சுமார் 60-ஆண்டு களுக்கு முன்னால் நமது தமிழ்நாடு இருந்த நிலைமைக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமை! இங்கேயும் சமயப்பூசல்களும் தர்க்கப்பூசல்களும் நாட்டில் நிரம்பியிருந்தன. சைவ வைஷ்ணவப் போர்களும், வைதிக கிறிஸ்தவப் போர்களும் நிகழ்ந்த வண்ணமாயிருந்தன. அத்வைத சண்ட மாருதங்களும், தர்க்க குடாரங்களும், ஆபாச நிரசனங்களும், அருட்பா மருட்பாப் போர்களும் அறிவைச் சூறையாடி வந்தன. சிவஞான முனிவர் முதலிய பேரறிஞர்கள் பலர் இவ்வித விநோத விளை யாட்டுக்களிற் கவனம் செலுத்தினர்; வயிரக் குப்பாயங்கள் அமைத்தனர்; கண்டன கண்டனங்கள் இயற்றினர்; குறுவளிகள் கிளம்பின. நாடெங்கும் வாதிப சிங்கங்களும், பரசமய கோளரிகளும், தர்க்கப் புலிகளுமாய் நிரம்பிவிட்டன. இறைவன் இயல்பும், உயிர்களின் இயல்பும், பூதங்களின் இயல்பும் துருவித் துருவி ஆராயப்பட்டன. முத்தியின் இயல்பு நீரும் உப்பும் கலந்தது போலவா அல்லது நீரும் பாலும் கலந்தது போலவா என்பது பற்றிப் பெரும்போர்கள் விளைந்தன. அறிவு விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் சம

யந்தான் கொடுங்கோலாட்சி புரிந்து வந்தது. இவ் ஆட்சிக்குத் துணைபுரிந்து வந்தவை வடமொழித் தருக்க சாஸ்திரமும் தத்துவ சாஸ்திரங்களும். குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொண்டது பேர்ல, அறிவு வெளிச்சத்திற்கு நாடிச் சென்று அஞ்ஞான இருளில் மக்கள் தத்தளித்து வந்தனர்.

ஆறு கோடி மாயா சக்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர்;
விரதமே பரமாக வேதியரும்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்;
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்;
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும்
சண்ட மாருதம் சுழித்தடித்து ஆர்த்து
உலோகா யதன்எனும் ஒண்திறற் பாம்பின்
கலா பேதத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்

(போற்றித். 44-57)

என்று மாணிக்கவாசகர் கதறி அரற்றுவது மேலே நான் கூறியது உண்மையெனக் காட்டும். வீணான குதர்க்கங்களிலே காலங் கழிந்தது.

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
கற்றும் அறிவில் லாத என்
கன்மத்தை என்சொல்வேன் மதியை என்சொல்லுவேன்
கைவல்ய ஞான நீதி
நல்லோர் உரைக்கிலோ கர்ம முக்கிய மென்று
நாட்டுவேன் கர்மம் ஒருவன்

நாட்டி னாலோ பழைய ஞான முக்கியமென்று
 நவிலு வேன் வட மொழியிலே
 வல்லான் ஒருத்தன் வரவும் த்ராவிடத்திலே
 வந்ததா விவகரிப்பேன்
 வல்ல தமிழறிஞர் வரின் அங்கனே வடமொழியின்
 வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்
 வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிட வகைவந்த
 வித்தை யென் முத்தி தருமோ
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே.

என்று தாயுமானார் கூறியது அவர் காலத்திலே நிகழ்ந்து
 வந்த தர்க்க விவகாரங்களை நன்றாக எடுத்துக் காட்டு
 கிறது. இது போன்றுள்ள தர்க்கங்கள் என்றேனும்
 உண்மைகளை அறிய இடந்தருமா?

இங்ஙனம் இருக்க, ஐரோப்பியர்கள் நம் நாட்டுக்கு
 வரத்தொடங்கினார்கள். அவர்கள் கூட்டுறவு வரவர
 நெருக்கமாகிக் கொண்டே வந்தது. ஒரு புதிய
 நாகரிகம் நம்மவர்களைத் தாக்கத் தொடங்கிற்று.
 விஞ்ஞான அறிவு சிறிது சிறிதாகப் பரவலாயிற்று.
 ஒரு புதிய கலைப் பண்பாடும் நம்மவர்கள் மனத்தைக்
 கவர்ந்தது. அந்தகாரத்திலிருந்து மக்கள் பிழைத்து
 வெளியேற முயன்றனர். அச்ச எந்திரங்களும் நாட்டில்
 ஸ்தாபிக்கப் பெற்றன. வெகுகாலமாகப் புதையுண்டு
 கிடந்த நமது பண்டை இலக்கியங்கள் அச்சில் வெளி
 வந்து பலர்க்கும் கிடைத்தன. சி. வை. தாமோதரம்
 பிள்ளை, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் முதலியோர்
 பண்டை இலக்கியங்களை வெளியிட்டனர். கனகசபைப்
 பிள்ளை, பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை : இருவரும்
 முறையே பண்டைத் தமிழ் நாகரிகச் சிறப்பையும்,

பண்டை இலக்கிய நயங்களையும் அறிவுறுத்தினர். இவர் அனைவரும் மறுமலர்ச்சியின் தூதுவர்களாய் அமைந்தனர். இங்ஙனமே வடமொழியிலுள்ள பல புராதன இலக்கியங்களும் மற்றச் சிறந்த நூல்களும் அச்சின் வாயிலாக வெளிவந்து கோல்புருக், மாக்ஸ் முல்லர் முதலிய அறிஞர்களால் பாராட்டப்பெற்று, மறுமலர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தன. வடமொழியானது உலக மொழிகள் பலவற்றோடும் தொடர்புடைய தென்பதும், மொழிநூற்பயிற்சிக்கு அவ்வடமொழி யறிவு அவசியம் என்பதும் உணரப்பட்டன. சமயச் சிறைச்சாலையினின்றும் வெளிவந்து, சுதந்திரத்தைச் சுவாசித்து மக்கள் புதிய அறிவுலகத்திற் புகும் காலம் வந்து சேர்ந்தது. ஆங்கில இலக்கிய அறிவும், மேல் நாட்டு விஞ்ஞான அறிவும் இப் புத்துணர்ச்சியை நமக்கு அளித்தன. ஆங்கில மொழியில் அறிவுநூல்கள் கற்று மேம்பாடு அடையும்படி நமது நாட்டிலும் இக்காலத்தில் ஸர்வ கலா சாலைகள் ஏற்பட்டன. நானூ பக்கங்களிலிருந்தும் தமிழ் மக்கள் வந்து இப்புதிய கல்வியையும் அறிவையும் பெறுதற்குக் கலாசாலைகளில் சேர்ந்தனர். கல்வி பெருகிற்று. ஒரு புதுயுகம் நமது நாட்டிலும் ஆரம்பமாயிற்று. இங்கே கூறிய நிகழ்ச்சிகள் மட்டும் தனித்திருந்தாலும் இந்நிலையை 'ரிநேஸான்ஸ்' என்று சொல்லுதற்குத் தடையில்லை. ஆனால், இதற்கு மேலும் ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. அந்நிலைமை யாது?

வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்த ஆங்கிலேயர்கள் முடிவில் இங்கே இந்தியாவில் ராஜ்யத்தையே ஸ்தாபித்து விட்டார்கள். நமது தமிழ் நாடும் இந்த ராஜ்

யத்தின் பகுதியாய் அடங்கிற்று. நாமும் ஆங்கிலேயர் களுடைய சேவகர்களாய் விட்டோம்; அடிமைகளும் ஆய்விட்டோம். அடிமைத் தனத்தினின்றும் இனி என்றும் நமக்கு மீட்சியில்லை என்ற ஒரு நிலையும் வந்து விட்டது. மீட்சி வேண்டாம் என்று கூடச் சிலர் சொல்லத் தொடங்கி விட்டனர். தன்னலத்திற்காகத் தன்மதிப்பு இழந்து, அடிமை மோகத்தில் ஆழ்ந்து, நீண்ட துயில் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டோம். அப் பொழுது தமிழ் நாட்டில் இரண்டு தியாகிகள் தோன்றினார்கள். ஒருவர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை; மற்றொருவர் பாரதி. வ. உ. சி. தமது தீரச் செயல்களினால் தமிழ்மக்களின் உள்ளத்தில் தேசிய உணர்ச்சியை விதைத்தனர். பாரதியார் என்றுமுள தென் தமிழ்ச் சொற்களால் தேசிய உணர்ச்சியை மூட்டி அது நம் உள்ளத்தில் கொழுந்துவிட்டு எரியும்படி செய்தனர். சுதந்திரதாகம் அடங்காத தாகமாயிற்று. அறிவுத் துறைகளில் கீழ்ப்பட்டு, பெளராணிக இருளில் விழிகண் குருடர்களாய் நாம் வாழ்ந்து வந்ததனால் அல்லவா நாம் அடிமையாக நேர்ந்தது என்று பாரதியார் கருதினார்; நெஞ்சம் புழுங்கிக் குமுறிக் கதறுகிறார் பாரதி. இரத்தக் கண்ணீர் சிந்துகிறார். தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தைத் தொட்டு விட்டார். ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தார் கையாண்ட அடக்குமுறைச் சட்டம் தேசிய உணர்ச்சியை வளர்த்தது. புத்தறிவின் தாகத் தாலும் தேச பக்தியாலும் கணிந்தன பாரதியார் பாட்டுக்கள். பழைய யுகத்தைப் போக்கிப் புது யுகத்தை வரச் சொல்லும் இவருடைய வீரத் திருமொழிகளைக் கேளுங்கள் :

இன்று பாரதத்திடை நாய் போல

ஏற்ற மின்றி வாழுவாய்

போ, போ, போ

நன்று கூறில் அஞ்சுவாய்

போ, போ, போ

நாணி லாது கெஞ்சுவாய்

போ, போ, போ

சென்று போன பொய்யெலாம் மெய்யாகச்

சிந்தை கொண்டு போற்றுவாய்

போ, போ, போ

வென்று நிற்க மெய்யெலாம் பொய்யாக

விழி மயங்கி நோக்குவாய்

போ, போ, போ.

இனைய பாரதத்தினும்

வா, வா, வா

எதிரிலா வலத்தினும்

வா, வா, வா

ஒளியிழந்த நாட்டிலே நின்றேறும்

உதய ஞாயி றெப்பவே

வா, வா, வா

களை யிழந்த நாட்டிலே முன்போலே

களை சிறக்க வந்தனை

வா, வா, வா

வினையும் மாண்பு யாவையும் பார்த்தன்போல்

விழியினால் விளக்குவாய்

வா, வா, வா.

இவரை மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர் என்று சொல்லுவது
எவ்வளவு பொருத்தம்!

ஆனால், கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையின் வாழ்க்கையோ பாரதியின் வாழ்க்கைக்கு முற்றும் மாறுபட்டது. அவர் சுதேச மன்னர் நாடாகிய திருவிதாங்கூரில் உள்ளவர். இந்தியன் என்ற அளவிலே அவருக்குத் தேசபக்தி உண்டே தவிர, இப்பக்தி அவர் உள்ளத்தில் கனன்று பொங்கி எழுவதற்கு நியாயமே இல்லை. ஆங்கில அரசினர் பாரதியை விசேஷப் பாதுகாப்பில் வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் இருந்தது. தனிப்பட்ட இந்த அருளுக்குக் கவிமணி பாத்திரரான தில்லை. மேலும் இருபெருங்கவிஞர்களது இயல்புகளும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை. பாரதியினிடத்திலே வேகம், கோபம், அசாதாரண இரக்கம், அசாதாரண

பக்தி, தன்மறதி, பகற்கனவு காணல், ஆவேசம் முதலிய இயல்புகளெல்லாம் இருந்தன. ஆனால், கவிமணியிடத்திலே அமைதி, பொறுமை, அடக்கம், இனிய மனப்பண்பு, இரக்கம், உபகார சிந்தை, முறைமையிலே பிரியம், நினைவாற்றல் முதலியவற்றைக் காணலாம். நீண்ட காலமாகப் பெண்கள் கலாசாலையில் ஆசிரியராயிருந்தமையால் இக்குணங்கள் சிறந்து விளங்குவதற்கும் இடமிருந்தது. ஆவேசம், பரபரப்பு முதலியன சிறிதளவும் கிடையாது. கவிமணியோடு 35 ஆண்டுகளாகப் பழகியுள்ளேன்; என்றாலும் ஒரு முறையாவது யர்ரோடும் அவர் கோபங் கொண்டதைப் பார்த்ததேயில்லை.

இவ்வாறு இயற்கையிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் இருவருக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. மறுமலர்ச்சிக் கவிஞன் என்று பாரதியைக் கூறினால், கவிமணிக்கு அந்தப் பதவி இருக்கமுடியாது என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். ஆனால், பாரதியிடம் சிறந்து விளங்கும் புதிய அறிவுத் தாகமும் சுதந்திர தாகமும் தவிர, மறுமலர்ச்சியில் (Renaissance) வேறொரு அம்சம் உண்டு. இந்த அம்சத்தில் கவிமணியின் நிலையாதென்று நோக்குவோம்.

இலக்கிய அறிஞர் கண்ட இந்த அம்சத்திற்கு 'ஹ்யூமனிஸம்' (Humanism) என்று பெயர். இதனை மக்கள் நல-நாட்டம் என்று கூறலாம். ஐரோப்பாவில் 16-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்புள்ள இருட்காலத்தில், கல்வி என்றால் சமயக் கல்வி ஒன்றைத்தான் குறித்தது. அவ்வாறே கற்றோர்கள் என்றால், சமய சாஸ்திரம், புராணம் முதலியவற்றில் வல்லவர்களைத்தான்

குறித்தது. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்புள்ள கிரேக்க இலக்கியங்களை அச்சின் வாயிலாகப் பெற்று அவற்றை வாசித்த அறிஞர்கள் சமயங்களோடு யாதொரு தொடர்பும் இல்லாதபடி அவ் இலக்கியங்கள், தத்துவ நூல்கள் முதலியன மக்கள் நலத்தை மட்டும் பேணின என்று கருதினார்கள். சமயச் சார்புள்ள நூல்களை நீக்கி, அவ்வகைச் சார்பற்ற இலக்கியங்களே மக்கள் நலத்தை உண்மையிற் பேணுவன என்றும், அவையே வேண்டத் தக்கன என்றும் இவர்கள் கொண்டார்கள். இங்ஙனமாக, மக்கள் - நலம் நாடும் கொள்கையும் முயற்சியும் 'ஹ்யூமனிஸம்' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்பட்டது.

பூர்வத்தில் இவ்வாறு மக்கள் - நலம் பேணும் செயல்களில் ஈடுபட்டவர் புத்தர்பிரான். 'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்' என்று இவர் போற்றப் படுகிறார். பல பிறவிகள் எடுத்து மக்களின் நலத்தைப் பேணிநென்றும் இவர் சரித்திரம் கூறும். இவர் ஆத்மா உண்டென்பதில் நம்பிக்கையற்றவர்; கடவுள் உண்டென்ற கொள்கையிலும் அவ்வாறே; எனவே, 'இவ்விரண்டும் உண்டென்று கொண்ட வைதிக சமயத்தின் கட்டுப்பாட்டினின்றும் நீங்கியவர். கிரேக்க இலக்கியங்கள் மக்கள் நலம் பேணியமைபோல, புத்த ஞாயிறு தோன்றி அவ் அரிய செயலைச் செய்து ஒளி மிகுந்து சிறந்தது. மனிதன் தனக்குரிய கௌரவ ஸ்தானத்தைப் பெற்றான். 'வேறுள குழுவை யெல்லாம் மானுடம் வென்றதம்மா' என்று கம்பன் கூறியதுபோல, மனிதன் சமயங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டவன். கற்பிதங்களாயுள்ள தெய்வங்களுக்

கெல்லாம் அவன் மேற்பட்டவனே. இதனை உணர்ந்தே புத்தர் மக்கள் நலத்தைப் பேணுதலே தமது கடமை எனக் கொண்டனர். இதனோடும் நிற்கவில்லை. உயிரினங்களை யெல்லாம் பேணுதலே தமது வாழ்வின் பெரு நோக்கம் எனவும் கருதினர்.

புத்தர்பிரான் கொண்ட இக்கருத்து கவிமணியின் இதயத்தைக் கவர்ந்தது. அவரது சரித்திரப் பகுதிகளில் சிலவற்றை அதியற்புதமான தமிழில் பாடியுள்ளார். இப்பகுதிகளை நாம் படித்து நோக்கினால், கவிமணி எவ்வளவு ஆழமாக இச் சரிதத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது தெரியும். ஆசிரியரது ஆழ்ந்த உணர்ச்சியும் தமிழின் குழைவும், கவிதையின் அருமைப்பாடும் படிப்போரது உளத்தைக் கனிவிப்பன. இவை மக்கள் நலம் பேணுவது இவரது இயற்கைக்குண மென்பதை விளக்கும். இவரது பிற கவிதைகளும் இக்குணத்தையே வெளிக்காட்டுகின்றன. மக்கள் நல நாட்டம் இவர் கவிதவத்தின் ஜீவநாடி என்று கொள்ளலாம். ஆதலால், இவரை மறு மலர்ச்சிக் கவிஞன் என்று கூறுவது பொருந்துவதேயாம்.

இப் பாடற் பகுதிகள் மொழிபெயர்ப்புத் தானே என்று சிலர் கூறுவர். பல உயர்ந்த செய்யுட்கள் ஆங்கிலத்திலிருக்க, இதனைத் தெரிந்து எடுத்துத் கொள்வானேன்? புத்த பகவானது அருட்பாங்கிலே கவிமணி ஈடு பட்டதே காரணம். தாமும் அவ் அருட் கொள்கையைக் கொண்டவர் என்பதும் காரணம். அன்றியும் இப்பாடல்கள் பெயரளவில்தான் மொழிபெயர்ப்பு. இவற்றை ஒரு நூதன சிருஷ்டி என்றே நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

உண்மையான தமிழ் மரபுணர்ச்சி வேண்டுமாயின் ‘கருணைக்கடல்’ முதலிய பாடற் பகுதிகளைக் கற்க வேண்டும். வருங் காலத்துக் குரிய தமிழ் வேண்டுமாயின், இவற்றையே கற்க வேண்டும். மிகப் பூர்வ காலத்துள்ள இயற்கைத் தமிழின் இனிமை காண வேண்டுமாயின், இப்பகுதிகளையே மீண்டும் மீண்டும் கற்க வேண்டும். அமர்ந்த, இனிய, மனோரம்மியமான தமிழ் மணம் வேண்டுமாயின், கவிமணியினது இப் பாடற் பகுதிகளிலே இனிது நுகரலாம்.

கவிமணியின் மற்றப் பாடல்களும் இவர் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன. ‘மருமக்கள் வழி மான்மியம்’ என்ற நூல் தமிழுக்கு ஒரு நூதன நெறியைத் தந்துள்ளது. ஓரளவில் இவரைப் புரட்சிக்கவிஞர் என்பதையும் தெரிவிக்கிறது. ஆனால், இந்நூலில் இவர் கைக்கொண்டுள்ள முறை பிரகசன முறையாகும். இதுவே சமுதாயத் சீர்திருத்தத்திற்குத் தக்க முறை என்பது சார்ல்ஸ் டிக்கென்ஸ் (Charles Dickens) முதலியோரது நாவல்களினால் விளங்கும். மக்களது சமுதாய நிலையில், அவர்களுடைய துன்பங்கள் கண்டு ஆற்றாது உருகிக் கவிமணி வருந்துவதை இம் மான்மியம் சோகம் நிரம்பிய எளிய பாடல்களால் உணர்த்துகிறது. சிறுகுழந்தைகளுக்கு எனக் கவிமணி பாடிய பாடல்களிலும் மறுமலர்ச்சியின் மக்கள் நல-நாட்டமே கமழ்கின்றது. இங்ஙனமாகப் பல படியாலும் இவர் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரே. மறுமலர்ச்சியின் ஓர் அம்சமாகிய மக்கள் நல - நாட்டப் பகுதிக்கு இவரே பிரதிநிதியாவார்.

நூல்நிலயப் பிரசாரம்

மக்களுக்குக் கண் போன்றது கல்வி என்பது நமது நாட்டுப் பெரியோர்கள் கொண்டுள்ள கருத்து. இது மிக அழகியதோர் உபமானமாகும். இதனால் வற்புறுத்தப்படும். உண்மை ஆழ்ந்து சிந்தித்தற் குரியது. உயிரினங்களுக்குக் கெல்லாம் கண் இன்றியமையாத உறுப்பு. ஒருவனுக்குக் கண் இல்லையேல், நுகர்தற்கு உரிய நலன்களெல்லாம் அவனுக்குப் பயன்படாது ஒழிகின்றன. இயற்கை யழகுகளெல்லாம் அவன் மனத்தில் சிறிதும் உணர்ச்சியை யெழுப்ப மாட்டா தனவாய்க் கழிகின்றன ; வானத்தில் ஒளிப்பிழம்பாய்த் திகழும் சூரியனை அறியமாட்டான் ; இரவில் நகைத் திரங்கள் பக்கத்தில் சூழ்ந்துவர வான வீதியில் உலவி நின்று இன்புறுத்தும் சந்திரனை அறியான் ; பூமியைத் தெரிந்து கொள்ளான் ; மலைகளை உணரான் ; கடலினைக் காணான் ; வீட்டினை அறியான் ; தன்னுடன் பயிலும் மக்களையும் அறியான் ; செறிந்த அந்த காரமானது அவனை எங்கும் சூழ்ந்திருக்கின்றது. சுருங்கக் கூறின், அவனுக்கு உலக வாழ்வு என்பதே இல்லையா யொழிகின்றது. இங்ஙனமே கல்வியறிவு இல்லாதவனும் திணிந்த இருளுலகில் தட்டுண்டு தடுமாறி உழல்கின்றான். இவனுக்கும் உலகவாழ்வு என்பது இல்லை யென்றே கொள்ளலாம்.

இவ்வாறாக, மக்கள் உயிர்வாழ்வதற்கே இன்றியமையாத பெருஞ்சிறப்பினதாயுள்ளது கல்வி. இது யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததே. ஆனால், எம் முறையில் மக்களைக் கல்வி பயிற்றுவித்தல் வேண்டும்? இக்கேள்வி மிகப் பூர்வகாலம் தொட்டு இன்றுவரை ஆராய்ச்சிக்கு இடமாய் நின்றுவரும் அரிய விஷயமாயுள்ளது. அரசினரும் சமுதாயத்தின் அபிவிருத்தியை நாடும் நல்லறிஞர்களும் மேற்கொண்டுவரும் பெரு முயற்சிகளுள்ளே மிக முக்கியமானது இக் கல்வியைக் குறித்ததேயாகும். கல்வியைப் பொது மக்களிடையே பரக்க விதைத்தற்குத் தற்காலத்தில் மேல்நாட்டாரால் கையாளப் பெற்றுவரும் அதிநூதன முறைகளுள் ஒன்றாகும் இங்கே விவரிக்கப்புகுகின்ற நூல்நிலயப் பிரசாரம்.

காலந்தோறும் அவ்வக்காலத்திற் கிடைப்பனவாகிய சௌகரியங்களுக்குத் தக்கவாறு கல்வியைப் பரவச் செய்தற்கு ஒவ்வொரு சாதனம் ஏற்படுவதாகும். எழுத்துக்களே வழக்கில் இல்லாத அதிபுராதன காலத்தில் கேள்வியின் மூலமாக அறிவு பரவி வந்தது. இக்காரணத்தாலே முற்காலத்தில் கேள்விஞானம் மிக விசேடமாகப் பாராட்டப் பெற்றது. நெடுங்காலத்திற்குப் பின்பு எழுத்துக்கள் வழங்கப் பெறலாயின. கல்விகற்க விரும்புவோரது கருத்து இனிது முற்றுதற்குரிய கருவிகள் இப்பொழுது கைகூடின. "கற்றற்குரியவற்றில் பெரும்பாலான நூல்களாய் அமைந்தன. இவற்றைக் கற்பித்தற்குரிய கலாசாலைகள் அங்கங்கே நிறுவப் பெற்றன. 'கணக்காயர்' என்பது இக்கலாசாலையில் நூலுரைப்போர்க்கு முந்

காலத்து வழங்கிய பெயர். பின்பு, காலத்தாலும் இடத்தாலும் நிலைபேறுடைய இடங்களே கல்வி-நிலயமாக இருத்தற்குரியன என்ற உணர்ச்சி தோன்ற, திருக்கோயில்களில் கல்விச் சாலைகள் அமைக்கப் பெறலாயின. இங்கே பெரும்பாலும் சமயச் சார்பான நூல்களையே ஓதியுணர்ந்து வந்தனர். 11-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த முதல் இராஜேந்திரன் வெட்டுவித்த சாசனமொன்று, தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் எண்ணாயிரம் என்ற ஊரின் கோயில் மண்டபத்தில் வேதங்கள், கிருஹ்ய குத்திரங்கள், சாஸ்திரம், ஹியாகரணம் முதலியவற்றை 340 மாணுக்கர்கள் ஓதியுணர்தற்குரிய வைதிகக் கல்விச்சாலை ஏற்படுத்தப் பட்டமையைக் கூறுகிறது. இராஜேந்திரன் போன்று வேறுபல அரசர்களும் கோயிலிடங்களில் கல்விநிலயம் நிறுவியுள்ளார்கள் என்பதைச் சாசனவாயிலாக அறிகிறோம். இவற்றில் கற்றுவந்த மாணவர்கள் 'சட்டர்' என அழைக்கப் பெற்றனர். பின்பு காலாந்தரத்தில் வெவ்வேறு சமயத்தைச் சார்ந்த துறவிகள் தாங்கள் வசித்து வந்த மடங்களில் கல்வியைப் போற்றி நூல்களைத் தொகுத்து வருவராயினர். இத்துறவிகள் கல்வியின் பொருட்டுச் செய்துவந்த நன்மைகள் மிகப் பல. தாமே ஆசிரியராயிருந்து கைம்மாறு கருதாது, கல்வி போதித்து வந்தனர்; ஆயுள் முழுதும் மாணவராயிருந்து இடைவிடாது பயின்று கல்வியை அபிவிருத்தி செய்தனர்; அரிய நூல்கள் பலவற்றை ஒருங்கு தொகுத்துப் பிரதிகள் பண்ணித் தங்கள் பரம்பரையினருக்கு என்றும் அழியாத ஞானப் பெருநிதியை ஈட்டி வைத்தனர்.

இவ்வகை முயற்சிகளால் கல்வியின் எல்லைப் பரப்பு வரவர விரிந்துகொண்டே வந்தது. மடங்கள், கோயில்கள், கலாசாலைகள் முதலியன, வித்தியாதானத் தைத் தாமே மேலிட்டுக் கொண்ட பொறுப்பு அன்றி, பிறிதொரு பொறுப்பும் இல்லாதனவாய் இருந்தன. இவற்றின் வசம் கல்வியை ஒப்பித்துவிட்டு அரசாங்கத்தினர் சும்மா இருப்பது தவறு என்ற உணர்ச்சி பிறந்தது. கல்வியின் அருமை பெருமையும் இன்றி யமையாச் சிறப்பும் அரசர்களால் முற்காலந் தொட்டே நன்குணரப்பட்டனவேயாம். எனினும், கல்வியில் சிறந்தோர்களையும் கவிவாணர்களையும் பெர்ருஷ் முதலியன கொடுத்து நன்கு போற்றிவந்தனரே அன்றி, பிறவாறு பொதுக்கலாசாலைகள் நிறுவிப் பொதுக் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வித்ததாகத் தெரியவில்லை. இதன் உண்மை எவ்வாறாயினும், ஆங்கிலேய அரசு நமது நாட்டில் நிலைபெறத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு அரசாங்கத்தினர் தாமே நேரில் கல்வியைப் போற்றி வருவராயினர். பிரதான நகரங்கள் பலவற்றில் ஸர்வ கலா சங்கங்கள் நிறுவப் பெற்றன. இவற்றின் ஆட்சியின் கீழாக, கலாசாலைகள் பல அமைந்து நின்றன. பெருமக்களது நன்முயற்சியாலும் அரசாங்கத்தினரது உதவியாலும் இக்கலாசாலைகளின் தொகை நாளுக்குநாள் பெருகிக்கொண்டே வருவதாயிற்று. ஒவ்வொரு கலாசாலையிலும் ஒரு நூல்நிலயம் இருத்தல் அவசியமாய் முடிந்தது.

இங்ஙனம் பலவகையாலும் கல்வி ஏற்றம் அடைவதற்குத் தகுதியுற்ற இக்காலத்தில், நூல்கள் பெருகுதற்குரிய சாதனமாகிய 'அச்சு யந்திரம்' நமது நாட்டில்

மேல்நாட்டாரால் கொண்டுவரப்பட்டது. அளவற்ற நன்மைகள் இதனால் விளைந்தன. ஆண்டுதோறும் பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்கள் இயற்றப் பெற்று வெளி வருவன ஆயின. இந்நூல்கள் பலதிறத்தனவாயுள்ளன. அறிவு என்னும் எல்லையற்ற பெருங்கண்டத்தினுள்ளே சிறியசிறிய பகுதிகளை வரம்பு கட்டி மக்களின் வசமாக்கிச் சுவாதீனப் படுத்தத் தொடங்கின. இந்நூலினங்கள் மிகப் பூர்விகக் காலந்தொட்டு நாளிது வரையுள்ள பெரியோர்கள் பலரும் பற்பல மொழிகளில் நூல்வடிவாய் எழுதிவைத்துள்ள கருத்துக்கள் அனைத்தையும் நமக்கு உதவுவன ஆயின. இவ்வகை நூல்கள் வெகுவிநைவில் நாடெங்கும் பரவுதற்குற்ற பிற செளகரியங்களும் அமைந்தன.

கல்வி கரையில் ; கற்பவர் நாள்சில;
மெல்ல நினைக்கில் மிணிபல—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீர்ஒழியப்
பால்உண் குருகில் தெரிந்து

என்ற செய்யுளின் கருத்து உபசாரமன்றி உண்மையாகவே முடிந்தது.

அறிவினால் ஆராய்ந்து கற்றற்கு உரிய பொருள்கள் அளவின்றிப் பரந்து கிடப்பினும், துணைக்கருவியாயுள்ள நூல்கள் மலிந்து பெருகினும், கல்வியை நமது நாட்டில் பரக்க விதைப்பதற்கு அரசாங்கத்தினரே நேரில் முயன்ற போதினும், நம்மவர்களில் நூற்றுக்கு 3 பேர் வீதமே எழுத்தறியும் அத்துணையளவு கல்வி பயின்றுள்ளார்கள். 32 கோடி ஜனங்களுள்ள நம் நாட்டில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றேழு பேர்கள் எழுத வாசிக்கவும் தெரியாத நிரக்ஷரகுக்ஷிகளாயிருக்

கின்றார்கள்.* மேலைத் தேயங்களில் கல்வியறிவில்லாதார் நூற்றுக்கு மூன்று வீதத்தினும் குறைந்திருக்க, நமது நாட்டிலோ அத்துணையளவாகவே கற்றோர்கள் இருக்கின்றனர். நமது தேச மக்களை இருள்போல் சூழ்ந்திருக்கும் இவ் அறியாமையைப் போக்குதற்கு, அரசாங்கத்தினரும் கல்வி மிக்க நல்லறிஞர்களும் கூடி ஒன்று பட்டு முயற்சி செய்யவேண்டுவது அவசியமாகின்றது. இம்முயற்சியில் இருதிருத்தாரும் ஒருங்கு போற்றுதற்குரிய பெருங்கருவியாயுள்ளது நூல் நிலையப்பிரசாரம்.

நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும், அங்கங்கே யுள்ள மக்களின் தகுதிக்கும் அளவிற்கும் ஏற்றவாறு, பலதிறப்பட்ட நூல்களையும் தொகுத்து வைத்து, வேண்டியோர்க்கு வேண்டும் சமயத்து எளிதில் உதவி, கல்வியறிவைப் பரவச் செய்வதே நூல்நிலையப் பிரசாரத்தின் முக்கிய நோக்கம். அறிவு பெருகி வளர் தற்கு நூல்களைக் காட்டினும் சிறந்த கருவி இல்லை என்றே கூறலாம். ஆசிரியர்களிடம் கற்பது ஒரு சிறிய அளவாகவே எப்போதும் இருத்தல் கூடும். 'ஆசான் உரைத்தது அமைவரக் கொளினும், காற் கூறு அல்லது பற்றலனாகும்' என்றார் பவணந்தியாசிரியர். ஆசிரியரது நல்லுதவி பெரிதும் வேண்டத் தகுவதும் போற்றத் தகுவதுமாகவேயுள்ளது. எனினும், கல்வி எனப்படுவது கற்கும் மாணவன், நூல்களைத் தானே ஓதி உணர்ந்து, தானே சிந்தித்து, ஆராய்ந்து துணிவதன் பயனாகவே அமையும். ஆகவே, பிறருதவி வேண்டாது தாமே ஓதியுணர்வதற்குரிய நூல்கள் மக்க

* 1929-ல் சென்னை நூல்நிலையப் பிரசார சங்கத்தின் பொருட்டு எழுதியது.

ளிடையே பரவப் பரவ, கல்வியும் பரவி அஞ்ஞானமும் அகன்று ஒழியும் என்பது கூறவேண்டா.

நூல்நிலயங்கள் இக்காலத்தே புதியனவாக ஏற்பட்டுள்ளன எனல் பொருந்துவதன்று. கடைச் சங்க நூல்கள் அனைத்தும் தொகை நூல்களாகும். புலவர்கள் பலர் பாடியனவற்றைத் தனித்தனி நூல்களாகத் தொகுத்த காரணத்தாலேயே, இப் பெயர் வழங்குதலாயிற்று. கடைச்சங்க நூல்கள் பெரும்பாலானவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் தொகுத்தான் இன்ன புலவன் என்பதும் தொகுப்பித்தான் இவ் அரசன் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன. தொகை நூல்கள் எழுந்த வரலாறு இதுவாயின், வேறு வேறு காலத்து வேறு வேறு இடங்களில் பலரால் பாடப்பெற்ற நூல்கள் ஓரிடத்தே அரசர் முதலியோரால் தொகுத்து வைக்கப் பெற்றிருந்தன என்பது உண்மையாகக் கொள்ளக் கூடியதே. இவ்வகை நூல்நிலயங்கள் விளங்கிய இடமே சங்கம் என வழங்கப் பெற்றதென்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். இவ்விடத்திலேயே புலவர்கள் நூல்களை ஆராய்ந்தனர். கடைச்சங்க காலம் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டென்பர். அக்கால முதற்கொண்டே தமிழ் நாட்டில் நூல்நிலயங்கள் விளங்கி வந்தன என்று ஒப்புக் கொள்ளலாம். அரசர்களும், ஜைன சங்கத்தவரும், தேவாலய கர்த்தர்களும் நூல்நிலயங்கள் அமைத்துப் போற்றி வந்தார்கள். தேவாரம் என்னும் தெய்வப்பாடல்கள் சிதம்பரமாகிய திருக்கோயிலுள்ளே சேமித்து வைக்கப் பெற்றிருந்த தென்பது பிரசித்தம். கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் வச்சிரநந்தியின் சங்கம் இருந்தமை நன்கறியப்பட்டதே.

சீவக சிந்தாமணிக் காலமாகிய 10-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஒரு சங்கம் இருந்ததும் ஆராய்ச்சியாளர் அறிவர். மடாதிபதிகள் தத்தம் மடங்களிலே நூல்களைத் தொகுத்து வைத்துப் போற்றிவந்தமையும் யாவரும் அறிந்ததே. தஞ்சை அரண்மனையைச் சார்ந்த சரஸ்வதிமஹால் கலைவாணரது உள்ளத்தைக்கொள்ளை கொள்ளும் சிறப்பு மிக்கதொரு நூல்நிலயமாக இன்று வரை விளங்கிவந்திருக்கின்றமை நாம் நன்குணர்ந்ததே. எனவே, மக்களால் நூல்களின் அவசியம் உணரப் பெற்ற மிகப்பழைய காலந்தொட்டே நூல்நிலயங்கள் தமிழ்நாட்டில் உள்ளன என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஆனால், முற்காலத்திருந்த நூல்நிலயங்களுக்கும் தற்காலத்தில் ஏற்படுத்தும் நூல்நிலயங்களுக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. நூல்கள் இறந்துபடாமல் காத்தற் பொருட்டு ஓரிடத்துத் தொகுத்து வைத்தலே முற்காலத்துப் பெருநோக்கமா யிருந்தது. பெரும் பாலும் பண்டைநூல்களே இவ்வாறு போற்றிவரப் பெற்றன. இந் நூல்நிலயங்கள் யாரேனும் ஒருவருக்குத் தனிப்பட உரியவாயிருந்தன. நூல்கள் தவறிவிடா திருத்தற் பொருட்டும் பழுது படாதிருத்தற் பொருட்டும் கடினமான நியமங்கள் கையாளப்பட்டும் வந்தன. நிலயங்களிலிருந்து நூல்களைப் பெரும்பாலும் இரவல் கொடுப்பதே இல்லை. பொது ஜனங்கள் இவற்றால் சிறிதும் பயன் கொள்ளத் தகாத முறையில் இவை அமைந்திருந்தன. தற்காலத்து வேண்டப்படும் நூல் நிலயங்களின் நோக்கம் முற்றிலும் வேறுக உள்ளது. பொதுமக்களுக்குப் பயன்பட்டு அவர்களது

கல்வி விருத்தியாக வேண்டுமென்பது ஒன்றே இவற்றின் தனிப் பெருநோக்கம்.

இந் நோக்கத்தினை முற்றுவித்தற்குரிய உபாயங்களுள்ளாம் நூல்நிலயப் பிரசாரத்திற்கு உரியனவே. பொது மக்கள் அனைவரது உள்ளத்தையும் கவருமாறு நகரம், ஊர், சிற்றூர் முதலிய பல இடங்களிலும் நூல்நிலயங்கள் அமைக்கப் பெறுதல் வேண்டும். மக்களின் விருப்பத்தையும் செளகரியத்தையும் தகுதியையும் நோக்கி, அவர்களுக்கு ஏற்ற புத்தகங்களைக் கொடுத்துதவுதல் வேண்டும். அவர்களுக்கு நூல்களில் அபிருசி யுண்டாதற்பொருட்டு அவற்றின் நயங்களைக் குறித்து விவரணப் பத்திரிகைகள் வெளியிடுதல் வேண்டும். பரந்து பட்ட அறிவின் பல்வேறு பகுதிகளைப் பற்றிப் புதுப்புது நூல்கள் வெளிவர வெளிவர, அவற்றை யெல்லாம் பொது ஜனங்களிடையே பரக்க விதைத்தல் வேண்டும். கல்வியறிவு இன்றியமையாததாகும் என்பதை வற்புறுத்திக் கூறி, அதனையடைதற்குச் சாதனமாகும் கருவி நூல்களைக் குறித்து உபநியாசங்கள் செய்துவரல் வேண்டும். சுருங்கக் கூறின், அரசியலின் நெறிப் பட்ட ஒரு நாட்டில் பலதிறத்தானும் உத்தம வாழ்வுவாழ்வதற்கு வேண்டும் கல்வியறிவு அனைத்தையும் நூல்கள் மூலம் உதவிவர எல்லாவகையாலும் முயற்சி செய்வதே நூல்-நிலயங்கள் மேற்கொள்ளுதற்குரிய தனிப்பெருங் கடமையாயுள்ளது.

இந் நூல்நிலயங்கள் பலதிறத்தனவா யிருத்தலே தக்கதென்பது வெளிப்படை. குழந்தை முதல் முதியோர் வரையுள்ள அனைவர்க்கும் கல்வி யூட்டுதற்

கென நூல்நிலயங்கள் ஆயிரக்கணக்காக ஏற்படுத்தப் பெறுதல் மிக அவசியம். இவைகளேயன்றி, கல்வித் துறைகள் பலவற்றிற்கும் தனித்தனியே உரிய நூல்நிலயங்களும் மிகப் பலவாக அமைக்கப் பெறுதல் இன்றியமையாதது. மேலும், பற்பல கல்வித்துறைகளிலும் ஆராய்ச்சிக்கெனத் தனியாயமைந்த நூல்நிலயங்கள் பல ஸ்தாபிக்கப் பெறுதலும் தக்கதே யாகும். பிற்கூறிய இரண்டுவகை நூல்நிலயங்களும் ஸர்வகலா சங்கங்களாலும் கலாசாலைகளாலும் நிறுவப் பெறுதற்கு உரியன என்பது கூறாமலே அமையும்.

நமது நாட்டில் பெரிதும் வேண்டப்படுவதாகும் பிறிதொரு நூல்நிலய வகையை இங்கே விசேடித்துக் கூறுதல் அமைவுடைத்தென்று எண்ணுகிறேன். அங்கங்கே கிடைப்பனவாகிய ஏட்டு - நூல்களைத் தொகுத்துப் போற்றிப் பாதுகாத்தற்கெனத் தனிப்பட்ட நூல்நிலயங்கள் பல முற்பட அமைக்கவேண்டுவது மிகப் பெரியதோர் அவசியமாகும். இக்கடமையை நாம் வெகுகாலமாக மறந்து விட்டோம். எத்தனையோ அரிய நூல்கள் பாதுகாக்கப் பெறுது அழிந்தொழிந்து போயின. நமது முன்னோர்கள் நமக்கென ஈட்டி வைத்துள்ள பெறற்கரும் செல்வங்களை நமது மடமையாலும் மடிமையாலும் பாழ்போக விடுவதாயின், தமிழ்மக்கள் என்னும் பெயர்க்குத்தான் நாம் தகுதியுடையார் ஆவோமா? இன்னும் சிறிது காலத்தில் இப்போது கிடைக்கும் ஏடுகள்தாமும் இறந்துவிடுமன்றோ? அதற்குமுன் ஏட்டு - நூல்களை அங்கங்கே சேகரித்து வைத்து, ஊர்ப் பொதுவிடங்களில் நூல்நிலயங்கள் அமைத்து, ஏடுகள் பழுதுபடாத வண்ணம் காப்பாற்றி

வருதல் நமது பெருங் கடமைகளில் ஒன்றும். இம் முறையில் அரசாங்கத்தினர் எடுத்து வரும் முயற்சி ஒரு சிறிதும் போதாது என்பதைச் சிறிது விசனத்துடன் வற்புறுத்திக் கூறவேண்டியதாயிருக்கிறது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் இம் முயற்சியை மேற்கொண்டு பெரிதும் உழைத்து வருகிறது. எனினும் முயற்சியினளவு போதியதெனக் கருதக் கூடவில்லை. ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அளவற்ற ஏட்டு நூல்கள் நெருப்பினும் நீரினும் அழிவெய்துவதைக் கண்டு வைத்தும், நாம் செயலின்றியிருத்தல் அழகன்று. நமது முன்னோர்கள் இயற்றிவைத்துள்ள அரிய நூற்செல்வங்களைப் பரிபாலிப்பதன்கண் நாம் மேற்கொள்ளவேண்டும் கடமையை இனியேனும் உணர்ந்து உரியவாறு முயன்று வருமோமாக.

மேலே விவரித்தன போன்ற நூல்நிலயங்கள் நாட்டில் எங்கும் நிரம்புதல் வேண்டும். நமது நாட்டிலே நீடித்துக் குடிகொண்டிருக்கும் அறியாமையைக் கால்தரிக்க வொட்டாது வெருட்டுதல் வேண்டும். அறிவுச் சுடரின் பேரொளி நமது நாடெங்கும் பரந்து வீசுதல் வேண்டும். அறிவின் மூலமாய் ஒற்றுமை மிகுதல் வேண்டும். அறிவு சிறந்து ஒற்றுமை மிக்கு நம்மவர்கள் நல்லின்ப நெறியில் நின்றல் வேண்டும். இத்தகைய நோக்கங்கொண்டே நூல்நிலயப் பிரசாரம் நிகழ்ந்து வருகின்றது. பல சிறந்த அறிஞர்கள் இத்துறையில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு உழைத்து வருகிறார்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவன் இப்பிரசாரத்தினை வாழ்வித்தருள்க. நமது தேசிய கவி பாரதி,

இன்னுங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்
 இனிய நீர்த்தண் சுனைகள் இயற்றல்
 அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
 ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
 பின்னர் உள்ள தருமங்கள் யாவும்
 பெயர் விளங்கி ஒளிர நிறுத்தல்
 அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
 ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்.

வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்
 வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி
 நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
 நகர்கள் எங்கும் பல பல பள்ளி
 தேடு கல்வி யிலாததொர் ஊரைத்
 தீயினுக்கு இரையாக மடுத்தல்
 கேடு தீர்க்கும் அமுதம் என் அன்னை
 கேண்மை கொள்ள வழிஇவை கண்டீர்.

எனப் பாடுகிறார். இவரது நல்லுபதேசம் நம்மை
 நெறிப்படுத்துக.

சொல் வரலாற்று நியதி

நமது கண்ணுக்குத் தோன்றுவது வெளியுலகம். வெளியுலகிலுள்ள பொருள்களையே விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ந்த வண்ணமாயிருக்கிறார்கள். இங்கே மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் தன்மைகளையும் பற்பல நியதிகளையும் கண்டுபிடித்து வருகிறார்கள். புதிய புதிய எந்திரங்களை இயற்றி வருகிறார்கள். புதிய புதிய வசதிகளை அமைத்து வருகிறார்கள். உலகம் மாறிய வண்ணமாயிருக்கிறது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவன் ஒருவன் தான் முன்வாழ்ந்த இடத்திலேயே இக்காலத்தில் திடீரென்று தோன்றுவானால், அவன் அறிவு சுழன்றுவிடும்; தான் இருந்த இடத்தைத் தெரிந்து கொள்ளமாட்டான். எல்லாம் நூதனமாக இருக்கும். வேறொரு புதிய உலகத்தில் தான் தவறிப் புகுந்துவிட்டதாகவே உணர்வான். இது வெளியுலகத்தின் தன்மை. இந்த வெளியுலகத்தை அர்த்தப் பிரபஞ்சம் அல்லது 'பொருளுலகு' என்று நமது சமயவாதிகள் கூறுகிறார்கள்.

இந்த அர்த்தப் பிரபஞ்சத்தைப் போலவே, வேறொரு பிரபஞ்சம் இருக்கிறது. இதன் பெயர் சப்தப் பிரபஞ்சம்; 'சொல்லுலகு' என்று தமிழில் வழங்கலாம். இங்கேயும் வேறுபாடு நிகழ்ந்த வண்ண

மாகவே இருக்கிறது. பழைய சொற்கள் மறைந்து விடுகின்றன ; புதுச் சொற்கள் பிறக்கின்றன. பழைய சொற்கள், வடிவில் வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டு, புதிய வடிவத்தைப் பெறுகின்றன. பழைய சொற்களுக்குப் புதிய பொருள்கள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இவ்வேறுபாடுகளால், ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் உயர்வாழ்ந்தவன் மீண்டும் இக்காலத்துத் திடீரென்று நம் மிடையில் வருவானால், அவனுக்குச் சொற்களும், சொல்வடிவங்களும் சொல்லின் பொருள்களும் புதியனவாயிருக்கும். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தவன் ஒருவன் இக்காலத்து வாழ்ந்தால், தான் பேசிக்கொண்டிருந்த மொழிதானா இப்போது வழங்குவது என்று கூடச் சந்தேகங்கொள்வான். சந்தேகத்தின் முடிவாக, 'தனது மொழியல்ல' என்று கூட நினைக்கலாம். அவன் தனது மொழியில் பேசினால் இக்காலத்துள்ளவன் பொருளுணர்ந்து கொள்வான். இதற்குமாறாக, இக்காலத்துள்ளவன் ஒருவன் பேசினால் அவனுக்குப் பெரும்பாலும் பொருளுணர் முடியாமலே போய்விடும். தொல்காப்பியருக்குத் திருக்குறளின் பொருள் விளங்காமற் போகும் ; ஆனால், திருவள்ளுவருக்குத் தொல்காப்பியம் விளங்கிவிடும். திருவள்ளுவருக்குக் கம்பராமாயணம் விளங்கமாட்டாது ; ஆனால், கம்பருக்குத் திருக்குறள் விளங்கிவிடும். தற்காலத்து நாட்டு மக்களின் மொழியிலேயே பாடியுள்ள தேசிய கவி பாரதியின் அற்புதமான கவிதைகள் கம்பருக்கு எளிதில் விளங்காத புதை பொருளாக இருக்கும் ; ஆனால், பாரதிக்குக் கம்பராமாயணம் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கும். சுருங்கச் சொன்னால், முன்

தோன்றியவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் பின் தோன்றிய வர்களுக்கு விளங்கும் ; ஆனால் பின் தோன்றியவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் முன் தோன்றியவர்களுக்கு விளங்க மாட்டா. பின்னுள்ளவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து முன் நூல்களின் பொருள்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் ; முன்னுள்ளவர்களுக்கு இதுவும் முடியாத காரியமாகும். சொல்லுலகின் தன்மை இப்படி யுள்ளது.

இவ்வாறு பிரசங்கம் செய்தார் மொழிநூல்-அறிஞர். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவரது நண்பர்கள் தொல்காப்பியத் தொண்டரும், தமிழ் மறைச் செல்வரும், கம்பதாசரும் கடுங்கோபம் கொண்டார்கள். தொல்காப்பியருக்கும் தெரியாத தமிழ் உண்டென்று சொல்லும் காலம் வந்து விட்டதே என்று வயிற்றெரிந்தார் ஒருவர். வள்ளுவர் உணராத தமிழ் மண்ணுலகில் உண்டா என்று கோபங் கொண்டார் மற்றொருவர். கம்பர் அறியாத தமிழ் கருந்தமிழ் தான் என்றார் மூன்றாமவர். பக்கத்தில் இருந்த நண்பர்களின் முகங்களும் எள்ளுங் கொள்ளும் வெடித்தது போலத் தோன்றின. தொல்காப்பியத் தொண்டர் எழுந்து கோபவேசத்துடன் பேசத் தொடங்கினார் : தமிழின் தொன்மையையும் பெருமையையும் பற்றிப் பேசுவதாயிருக்கும் என்று நாங்கள் வந்தோம். நீர் தொல்காப்பியருக்கு நமது தமிழ் தெரியாது; வள்ளுவர் நமது தமிழ் அறியமாட்டார் ; கம்பருக்கு நமது இனிய தமிழ் விளங்காது என்றெல்லாம் பிதற்றுகிறீர் ! இவ்வாறு நமது பண்டைப் பெருமக்களை இகழ வேண்டுமென்று உம்முடைய மொழிநூல் உமக்குக் கற்பித்து வருகிறதோ ? வெகு நன்றாயிருக்கிறது உமது பேச்சு !

மொழிநூலறிஞர் :—கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது; நான் உண்மையை.—

தமிழ்மறைச் செல்வர் :—உண்மையைச் சொல்லுகிற லட்சணமா இது ? நன்றாயிருக்கிறது!

எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும்

ஆன்ற பெருமை தரும்.

என்பது தமிழ்வேதம். நீங்கள் கூறிய கூற்று நல்ல தென்று எண்ணக் கூடுமா ?

கம்பதாசர் :—பெரியோர்களுக்கு அபசாரம் செய்கிறீரென்று கூட உமக்குத் தெரியவில்லை. தெரிந்தால் இப்படிப் பேசமாட்டீர்.

அறிஞர் :—நான் அபசாரமொன்றும் செய்யவும் இல்லை ; கருதவும் இல்லை. தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், கம்பர் : இம்மூவர்களிடத்தும் எனக்குப் பெரும் பக்தி உண்டு. இவர்கள் கடவுளர் அல்லர் என்று சொல்வது அபசாரம் ஆகுமா ? நான் சொல்லப் போவதை முழுவதும் கேட்டு விட்டுப் பின்னால் என் கொள்கை தவறா அல்லவா என்று தீர்மானியுங்கள். அதற்கு முன் கோபித்துக் கொண்டால் நான் என்ன செய்வது ?

செல்வர் :—கேட்டுத்தான் பார்ப்போமே. ‘நெருப்பு’ என்று சொன்னால் வாய் வெந்து விடுமா ?

(தொண்டரும் தாசரும் மௌனமாயிருக்கிறார்கள்)

அறிஞர் :—நான் ஒரு சிறு வாக்கியம் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள் :

‘இந்தப் பத்திரிகை நான் வாங்கியது’

இந்த வாக்கியம் உங்களுக்குப் பொருள் விளங்குகிற தல்லவா !

தொண்டர் :—‘ விளங்குகிறதல்லவா ? ’ என்று நீர் கேட்பதற்கு இதில் என்ன இருக்கிறது ?

அறிஞர் :—உங்களுக்கு நன்றாக விளங்கும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. முற்காலத்துள்ளவர்களுக்கு இது விளங்குமா என்றுதான் பார்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வார்த்தையாக எடுத்துக் கொள்வோம். ‘ இந்த ’ என்ற சொல் தொல்காப்பியத்தில் வந்திருக்கிறதா ?

தொண்டர் :—வரவில்லை.

அறிஞர் :—திருக்குறளில் வந்திருக்கிறதா ?

செல்வர் :—இல்லை.

அறிஞர் :—இதுதான் வரவில்லை. இதன் இனமான ‘ அ ந த ’ ‘ எ ந த ’ என்ற சொற்களாவது வந்துள்ளனவா ?

தொண்டர், செல்வர் :—அவையும் இல்லை.

தாசர் :—என்ன ! வியப்பாயிருக்கிறதே ! சுட்டுகிற கருத்துடன் ஒரு பொருளைத் தொல்காப்பியரும், திருவள்ளுவரும் குறிக்கவே இல்லையா ? அப்படிக் குறிப்பதற்கு என்ன செய்து வந்தார்கள் ?

தொண்டர் :—‘ அப்பொருள் ’ ‘ இ வ் வை ந் து ’ என்று சுட்டு எழுத்துக்களைப் பிரயோகித்து வந்தார் தொல்காப்பியர்.

தாசர் :—வள்ளுவர் என்ன செய்தார் ?

செல்வர் :—அவரும் இவ்வாறே சுட்டெழுத்துக்களைத்தான் வழங்கியிருக்கிறார் :

எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்டினும் அப்பொருள்
இவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு

என்ற இடங்களைப் பார்த்தால் தெரியவில்லையா ?

அறிஞர் :—கம்பர் 'இந்த' என்பதை வழங்கி
யிருக்கிறாரல்லவா ?

நாசர் :— இந்த இப் பிறவிக் கிரு மாதரைச்
சிந்தையாலுந் தொடேன்
அந்த இந்திரனைக் கண்ட அமரர்கள்

என்ற இடங்களிற் போல அவர் வழங்கித்தானிருக்கிறார்.

அறிஞர் :—சங்கப் புலவர்கள் யாரேனும் 'அந்த'
'இந்த' என்ற சொற்களை ஆண்டிருக்கிறார்களா ?

தொண்டர் :—ஆளவில்லை என்றுதான் தோன்று
கிறது.

சேல்வர் :—ஏன் ? மணிமேகலையில் சீத்தலைச்
சாத்தனார் 'காலால் அந்தக் கருங்கனி சிதைத்தேன்'
என்று கூறியுள்ளார் அல்லவா ?

அறிஞர் :—உண்மை. ஆனால், மணிமேகலைச்
சாத்தனார்,

தெய்வத் தொழாஅள் கொழுநந் ரெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறிய்

எனத் திருக்குறளை எடுத்தாளுகிறார். ஆதலால், இவர்
வள்ளுவருக்குப் பிற்பட்டவர். அன்றியும், சங்க
காலத்துச் சீத்தலைச் சாத்தனார் பத்துச் செய்யுட்கள்
இயற்றியிருக்கிறார். இச்செய்யுட்களின் நடையும் மணி
மேகலையின் நடையும் முற்றும் வேறுபட்டுள்ளன.

மேலும், இளங்கோ, சேரன் செங்குட்டுவன் முதலானோரைக் குறித்துச் சங்ககாலத்துச் சாத்தனார் யாதும் அறிந்ததாக இச் செய்யுட்கள் புலப்படுத்தவில்லை. இச் சாத்தனார் பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடியுள்ளாரே யன்றிப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடவில்லை. மணிமேகலையை இயற்றியவர் கூலவாணிகள் சாத்தனார் என்று சொல்லப் படுகிறதே தவிர, சீத்தலை என்ற அடைமொழி இவர் பெயரில் காணவில்லை. மணிமேகலையோடு உடன் தோன்றிய காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் பஞ்சதந்திரக் கதை யொன்றும் அக் கதையில் வரும் வடமொழிச் சுலோகம் ஒன்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சதந்திரத்தின் காலம் கி. பி. 4 அல்லது 5-ம் நூற்றாண்டு. ஆதலால், இவ் இருகாப்பியங்களும் சங்ககாலத்துக்கு மிகப் பிற்பட்டனவாம். இக்காரணங்களால் பழைய சங்கநூல் வழக்குக்களைப் பற்றி விவகரிக்கும் பொழுது இவ் இருநூல்களையும் நீக்கி விடுதல் வேண்டும்.

செல்வர் :—அப்படியானால் வேறொரு சங்கப் புலவரும் 'அந்த' 'இந்த' என்ற சொற்களை வழங்கவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அறிஞர் :—தொல்காப்பியத்தில் இல்லை ; திருக்குறளில் இல்லை ; சங்க இலக்கியங்கள் ஒன்றிலும் இல்லை. இந்தச் சொற்கள் தொல்காப்பியர், வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலங்களில் இல்லை யென்று கொள்ளலாம் அல்லவா ?

தொண்டர் :—நூல் வழக்கிற் காணாமற்போனாலும், உலக வழக்கில் இருந்திருக்கலாம்.

அறிஞர்:—இருந்திருக்கலாம். இதைக் கணக்குப் போடுவதுபோல் காட்ட முடியாதுதான். ஆனால், பெரும்பான்மை எப்படியென்று கவனிக்க வேண்டாமா? நமது கேள்வியென்ன? ஒரு சொல் எந்தக் காலத்தில் தோன்றியிருக்கலாம் என்பது. குறித்த ஒரு காலத்துள்ளதாய் நமக்கு அகப்பட்ட இலக்கியத்தொகுதியில் அச் சொல் காணப்படவில்லை. பின்னுள்ள இலக்கியத்தொகுதியில் காலக்கிரமத்தில் வரவர மிகுதியாய் அது காணப்படுகிறது. அப்படியானால் பெரும்பாலும் எந்தத் தொகுதியை அடுத்து அச் சொல் தோன்றியிருக்கலாம்? நீங்களே சொல்லுங்கள்.

செல்வர்:—பெரும்பாலும் பிற்பட்ட தொகுதியைத்தான்.

அறிஞர்:—நீங்கள் சொன்ன முடிவு சரிதான் என்பதற்குச் சில சான்றுகள் தருகிறேன். உலக வழக்குச் சொற்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் இச் சொற்களைக் காட்டவில்லை. திராவிட கணத்து மொழிகளில் மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் என்ற மூன்றும் தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்பு உடையன. இவற்றுள் மலையாளம் சுமார் கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டில் பிரிந்து வேறுபடுவதாயிற்று. அதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தெலுங்கும் கன்னடமும் வேறுபட்டு உருப்பெறலாயின. இவைகள் ஒவ்வொன்றும், உலகவழக்கிலிருந்த பூர்வ மொழியிலிருந்தே காலமிடையிட்டுச் சிறிதுசிறிதாக மாறித் தனி மொழியாக உருப்பெற்றன. எனவே, இம் மொழிகள் அனைத்திலும் ஒருசொல் காணப்படுமாயின் அது பூர்வ

மொழியில் உலகவழக்கில் இருந்ததெனக் கருதலாம்; ஒன்றிலும் காணப்படவில்லையாயின் அது பூர்வ மொழியில் உலகவழக்கில் இருந்ததில்லை யெனக்கருதலாம்.

இப் பூர்வமொழி தமிழ்மொழியோடு மிகமிக நெருங்கிய தொடர்புடையது; பூர்வமொழியின் வழக்குவடிவினைப் பூர்விகத் தமிழ்மொழி யென்று கொள்வோமாயின் அது பொருந்துவதேயாகும். இப் பொதுவிளக்கத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் இம் மூன்றிலும் 'அந்த' 'இந்த' என்ற சுட்டு மொழிகள் இல்லை. இதனால் என்ன ஊகிக்கத் தக்கது? பூர்விகத்தில் உலகவழக்குத் தமிழ் மொழியிலும் இச் சொற்கள் இல்லை என்பதுதான். அ, இ என்ற சுட்டெழுத்துக்கள் மாத்திரையில் நீண்டு சுட்டுச்சொற்களாக இம் மொழிகளில் வழங்கி வந்திருக்கின்றன.

தொண்டர்:—பண்டைத் தமிழில் நூல்வழக்கிலும், உலக வழக்கிலும் இல்லை யென்று வைத்துக் கொள்வோம். இவைகளைப் புத்தம் புதிதாக ஒருவர் அமைத்து விட்டனர் என்று சொல்கிறீர்களா?

அறிஞர்:—அப்படியன்று. புத்தம் புதிதாக ஒரு சொல்லை அமைத்து விடுதல் எக்காலத்தும் இல்லை. 'இந்த' என்பதனை வேறொரு வகையாக ஆராய்தல் வேண்டும்.

செல்வர்:—எந்த வகையாகவோ?

அறிஞர்:—சரித்திர முறையாக நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். சொற்களுக்கும் சரித்திரம் உண்டு;

அவைகளும் தாய்ச்சொல்லினிடமிருந்து பிறப்பனவே ; சிறிது சிறிதாக உருமாறி வளர்வனவே ; வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவனவே; அப் போராட்டத்தில் வெற்றிகொண்டு வாழ்வுறுதலும், தோல்வியுற்று மாய்தலும் சொற்களுக்கும் உண்டு.

சேல்வர் :—இதைப்பற்றி வேறொருநாள் பிரசங்கம் வைத்துக் கொள்வோம். தொல்காப்பியர் காலத்திலும் வள்ளுவர் காலத்திலும் இச் சொற்கள் இல்லையென்று இப்பொழுது ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால், அவர்கள் எவ்வளவு ஆராய்ந்தாலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது என்றீர் ! அது எப்படி ?

அறிஞர் :—அதில் சந்தேகம் இல்லை. எதிர் காலத்தில் நிகழப் போவதைக் குறித்து யாருக்கு என்ன தெரியும் ? முக்காலங்களையும் உணரவல்ல இறைவனுக்குத் தான் தெரியும்.

தாசர் :—ஒருவனுக்குத் தன் பேரனது பேரனது பேரனைத் தெரிய முடியாது என்று சொல்லுவது போலத்தானே இதுவும் ?

அறிஞர் :—அதுபோலவேதான். பேரனைப் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால், 'பேரனது பேரனது பேரன் ஒருவன் தோன்றுவான்' என்றாவது, அவன் இப்படிப்பட்டவன் என்றாவது எவ்வளவு முயற்சி பண்ணினாலும் அறிய முடியாது. அப்படியே தொல்காப்பியருக்கும் வள்ளுவருக்கும் 'இந்த' 'அந்த' என்ற சுட்டுச் சொற்கள் தோன்றும் என்று எவ்வளவு ஆராய்ந்தாலும் ஊகிக்க முடியாது. தங்களுக்கு முன்காலத்திலேயும் சொற்கள் மாய்ந்து புதுச் சொற்கள் வந்துள்ளன என்பதை உணர்ந்து, மொழியின் இயல்பே இதுதான்

என்பதையும் உணர்ந்து, 'கடி சொல் இல்லை காலத்துப் படினே' என்று பொதுவாகத் தான் தொல்காப்பியர் கூறமுடியும். அவ்வாறு அவர் கூறியது அவர் பெருமைக்குத் தக்க அறிகுறியாக உள்ளது.

தொண்டர்:—இனி, பத்திரிகையைப் பற்றி என்ன சொல்லப் போகிறீர்?

அறிஞர்:—'இந்த' என்பது சுட்டுப் பொருளை உணர்த்துவது. இவ்வாறு சுட்டிச் சொல்லும் வழக்கம் மக்கட் பிறப்பினர் எல்லோருக்கும் தொன்று தொட்டே உள்ளதெனக் கருதலாம். ஆனால், 'பத்திரிகை' என்று இப்பொழுது குறிக்கப்படும் பொருள் (journal) நமது நாட்டில் தோன்றி, சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுதான் ஆகிறது. முதன்முதல் இதைத் தொடங்கியவர்கள் கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளே. நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த நமது தாத்தாக்களுக்குப் பத்திரிகை என்பது என்ன என்று தெரியாது. 1831-ல் தமிழ் மகனீன் என்ற பத்திரிகை வெளிவரத் தொடங்கியது. 1855-ல் 'தின வர்த்தமானி' என்னும் தினசரிப் பத்திரிகை தோன்றிச் சிலகாலம் நடைபெற்று வந்தது. நற்போதகம் (1840), தேசோபகாரி (1861), அருணோதயம் (1863) முதலிய பத்திரிகைகள் வெளி வந்தன. பெண்பாலர்க்கென அமிர்தவசனி (1865)யும், சிறுவர்க்கென பாலதீபிகை (1840), சிறு பிள்ளையின் நேசத்தோழன் (1849), பாலியர் நேசன் (1859) முதலிய பத்திரிகைகளும் வெளியிடப்பட்டன. நமது வைதிக சமயத்தவர்களால் தத்துவ போதினி (1864), விவேக விளக்கம் (1865) என்பவை பதிப்பிக்கப்பெற்றன. பொதுவகை அறிவைப் பரப்பிய மாதப் பத்திரிகை

‘ஜனவிநோதினி.’ இது தொடங்கிய காலம் கி. பி. 1870. இப்போது தினசரிப்பத்திரிகை, வாரப்பத்திரிகை, மாதப்பத்திரிகை, ஆண்டுப் பத்திரிகை, தீபாவளி மலர்கள் முதலிய பலவகைப் பத்திரிகைகள் நமது நாட்டில் உள்ளன. ஆனால், இந்த வெளியீட்டுவகை தோன்றத் தொடங்கிய காலத்து (1831), பத்திரிகை என்ற பெயரோடு தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை. இப்போது தெரிந்த அளவில், சென்னை லூதர்ன் மிஷனைச் சார்ந்த முன்ஷி சாமுவேல் பிள்ளை 1864-ல் பதிப்பிட்ட ‘திருச்சபைப்பத்திரிகை’ ஒன்றே இப்பெயரால் வெளிவந்தது.

செல்வர் :—நம் முன்னோர்களுக்குப் பத்திரிகை என்ற பதங்கூட தெரியாதென்று சொல்லுகிறீர்களா?

அறிஞர் :—அப்படிச் சொல்லமுடியாது. பத்திரிகை என்பது வடசொல். ஒருவேளை தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், கம்பர் ஆகிய மூவருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். மூவருக்கும் வடமொழிப் பயிற்சியுண்டு. மாதப்பத்திரிகை என்று சொல்லும்போது நாம் கருதும் பொருளில் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

தொண்டர் :—என்ன பொருளில் அவர்கள் அறிந்திருக்கக் கூடும்?

அறிஞர் :—பத்திரிகை என்பதற்கு ‘இலை’ என்று பொருள். முன்காலத்தில் இலையில் அதாவது பனையோலை முதலியவற்றில் செய்திகள் எழுதிவந்தமையால் அவ்வகை இலை முதலியவற்றிற்கு அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. பின்னர், திருமணம் முதலிய மங்கலச் செய்திகளை அறிவிக்கும் கடிதங்களுக்கும் இப்பெயர் அமைந்தது. தமிழ்ச் சொல்லாகிய இலை என்பதும் இப்படித்தான். இப்போது மரணச்

செய்தியைத் தெரிவிக்கும் இழவு அறிக்கைக்குத்தான் இப்பெயர் (ஓலை) பெரும்பாலும் வழங்கிவருகிறது. பத்திரிகை என்ற பெயர் திருமண அழைப்புக் கடிதங்களுக்கு வழங்குவதுடன், இப்போது குறிப்பிட்ட காலங்களில், குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து, குறிப்பிட்ட வடிவில் செய்திகள் கட்டுரைகள் முதலியன அடங்கிய வெளியீடுகளுக்கு வழங்கிவருகிறது. ஆனால், மாசிகை, சஞ்சிகை என்ற பெயர்களோடு போராடி வெற்றி பெற்று, சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசியிலிருந்துதான் இப்பெயர் நிலைத்திருக்கிறது.

தொண்டர்:—இது வடமொழிச் சொல்; எப்படியாவது தொலையட்டும். சில பத்திரிகைகளில் வரும் தமிழைப் பார்த்தால், பத்திரிகை என்பதே தோன்றாமலிருந்தால் நலமென்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

செல்வர்:—தொல்காப்பியருக்கு வடமொழியில் வெறுப்புக் கிடையாது. நீர் சொல்வது முறையல்ல.

அறிஞர்:—பத்திரிகைகளில் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள் அதிகமாகக் காணுகின்றன. அவ்வகைச் சொற்களை இழிவாகச் சொல்லுவதும், தூய உயரிய நடையைக் கையாளுவதாகக் கருதி எழுதும் நடையைப் புகழ்ந்து சொல்லுவதும் சரியல்ல; அது இருக்கட்டும். காலகதியில் சொற்களின் பொருள் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும். அல்லாமலும் மக்களின் நாகரிக வரலாற்றைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் சிறுகண்ணாடி போலவும் சொற்கள் உள்ளன. இந்நியதி களுக்குரிய உதாரணங்களுள் பத்திரிகையும் ஒன்று.

தொண்டர்:—மீளவும் பிரசங்கத்திற்குத் தொடங்கி

விட்டார். உமது வாக்கியம் இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லையே !

அறிஞர் :—அடுத்த சொல் ‘நான்’ என்பது.

தொண்டர் :—இது தொல்காப்பியர் காலத்திலே வழக்கில் இல்லை. தொல்காப்பியர் ‘யான்’ என்றே வழங்கினார். ‘யான் யாம் நாம் என வருஉம் பெயரும்’ என்று ஓரிடத்தில் சொல்லுகிறார். இப்போதுகூட எங்களிற் பலர் ‘யான்’ என்றே சொல்லுகிறோம்.

சேல்வர் :—வள்ளுவரும் ‘யான் நோக்குங் காலை நிலனோக்கும்’ என்றுதான் கூறினர். சங்க இலக்கிய வழக்கில் எப்படியோ ?

அறிஞர் :—சங்க இலக்கிய வழக்கிலும் ‘யான்’ என்றே உள்ளது.

தாசர் :—ஒருவேளை ‘நான்’ என உலக வழக்கிலிருந்ததை இலக்கண ஆசிரியர்கள் திருத்தியமைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

அறிஞர் :—உருப ஏற்குமிடத்து ‘என்னை’ ‘என்னால்’ ‘எனக்கு’ முதலியனவாகவும், தன்மையொருமை வினை முற்று ‘செய்தனன்’ ‘செய்தேன்’ ‘செய்வேன்’ முதலியனவாகவும் வருதலால், என் முதலியவற்றோடு மிக நெருங்கிய ‘யான்’ என்பது திரிந்து இவ்வடிவுகளை ஏற்றதெனல் வேண்டும். ஆகவே, மூலச் சொல் ‘யான்’ என்பதே யன்றி, ‘நான்’ என்பதன்று. இதனால் தொல்காப்பியர் திருத்தியமைத்துக்கொண்டது ‘யான்’ என்று கூறுதல் தவறும். பிற்பட்டனவாகிய கன்னடங் தெலுங்கு மொழிகளில் ‘நேனு’ முதலியவாக வருதலும், இன்னும் பிற்பட்டதாகிய மலையாளத்தில் ‘ஞான்’ என்று வருதலும் இவற்றோடு நெருங்கிய

தொடர்புடைய 'நான்' என்பது பிற்பட்ட வழக்கு என்பதைக் காட்டுகின்றன.

தாசர்:—கம்பர் நான் என்பதை வழங்கியிருக்கிறார்.

நாவி னுரை யின்படி நான் தமிழ்ப்

பாவி னுலிது ணர்த்திய பண்ப ரோ

என்பது அவர் கூறிய பாயிரச்செய்யுள். இவர்க்கு முன் இச்சொல்லை ஒருவரும் வழங்கவில்லையா?

அறிஞர்:—'நீ நான் தான்' எனக் கூறினர் வீர சோழியத்தில் அதன் ஆசிரியர் புத்த மித்திரர் (கி. பி. 1060). 'நானார் என்னுள்ளமார்' என்றனர் திருவாசக முடையார் (கி. பி. 850). 'நான் உகந்துன்னை நானும் நனுகுமா கருதி' என்றனர் நாவுக்கரசர் (கி. பி. 650). சிலப்பதிகாரத்தில் வாழ்த்துக் காதையில்,

தொடிவளைத் தோளிக்குத் தோழிநான் கண்டீர்

சோனாட்டார் பாவைக்குத் தோழிநான் கண்டீர்

எனவும்,

தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்

நல்விருந் தாயினான் நான் அவன் தன்மகள்

எனவும் வந்துள்ளது. ஆனால், இக்காப்பியம் —

செல்வர்:—சங்க காலத்துக் காப்பியம் அன்று என்பது உமது கருத்து என்று சொல்லிவிட்டீரே. அதைத்தானே இப்போ சொல்லப் போகிறீர்?

அறிஞர்:—அப்படித்தான். என்றாலும் ஐயத்திற் கிடமாயுள்ள இக்காப்பியத்தை நீக்கியே நாம் விசாரணை செய்யவேண்டும் என்று முன் சொன்னது ஞாபக மில்லையா?

தொண்டர்:—ஞாபகந்தான். இந்தச் சொல்லும் தொல்காப்பியர், வள்ளுவர் இருவருக்கும் தெரியாது. 'வாங்கியது' என்பதன் கதி என்ன?

அறிஞர்:—வாங்குதல் என்ற சொல் தொல்காப்பியத்திலும் திருக்குறளிலும் பயின்று வரவே இல்லை. ஆனால், சங்கநூல்களில் இச் சொல் பயின்று வந்திருத்தலால், தொல்காப்பியர் வள்ளுவர் காலத்தில் இச்சொல் இல்லையெனத் துணியமுடியாது. சங்கநூல் வழக்கில் வளைதல்(வாங்கு கதிர் வரகு : முல்லை. 98), வளைத்தல் (இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடையந்தணன்: கலித்.38), இழுத்தல் (மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி : பெரும்பாண். 156) முதலிய பல பொருள்களில் வருகின்றது. 'விலைக்குக் கொள்ளுதல், பெற்றுக் கொள்ளுதல்' என்ற தற் காலத்துப் பொருள்கள் சங்கநூல் வழக்கில் இல்லை. இது பிற்காலப் பொருள். இப்பொருள் தொல்காப்பியர், வள்ளுவர் காலங்களில் இல்லை.

தாசர்:—சிலப்பதிகாரத்தில் இப்பொருள் காணப் படுவதுபோல் தோன்றுகிறதே:

சேல்வர்:—காணப்படுகிறது.

நூறுபத்து அடுக்கி யெட்டுக்கடை நிறுத்த
வீறுயர் பசும்பொன் பெறுவதுஇம் மாலை
மாலை வாங்குநர் சாலும்நம் கொடிக்கு என
மானமர் நோக்கியோர் கூனிகைக் கொடுத்து
நகர நம்பியர் திரிதரு மறுகிற்
பகர்வனர் போல்வதோர் பான்மையின் நிறுத்த
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி மாலை

கோவலன் வாங்கி

(III-164,171)

என்ற பகுதியில் இரண்டு இடங்களில் இப்பொருளைக் காணலாம்.

அறிஞர்:—ஆனால், இதுவும் பிற்கால வழக்குகளைச் சிலப்பதிகாரம் கையாண்டுள்ளது என்பதற்குப் பிறிதொரு சான்றாய் முடிகின்றது. இக்காப்பியம் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட தென்பதனை இதுவும் உறுதிப்படுத்துகிறது. இதிலே வருவது கொண்டு சங்க காலத்து வழக்குகளை அறுதியிடல் கூடாது.

சேல்வர்:—தாங்கள் முன்கூறிய வாக்கியத்தில் ‘இந்த’ ‘நான்’ என்ற இரண்டு சொற்கள் தொல்காப்பியர் வள்ளுவர் காலங்களில் இல்லை. ‘பத்திரிகை’ யின் தற்காலப் பொருள் மிகப்பிற்பட்ட கம்பருக்குக் கூடப் புதுமையே. ‘வாங்கியது’ என்பதன் தற்காலப் பொருள் கம்பர் காலத்து வழங்கியிருக்கலாமாயினும் தொல்காப்பியர் வள்ளுவர் காலங்களில் வழக்கில் இல்லை. இது தானே தங்கள் கருத்து.

அறிஞர்:—ஆம். இக்காரணங்களால் தொல்காப்பியர் வள்ளுவர் காலத்தினர்க்கு இவ்வாக்கியம் சிறிதும் விளங்காது. வாக்கியச் சொற்களுள் ‘பத்திரிகை’ தவிர மற்றவற்றின் பொருள் கம்பர் காலத்தினருக்கு விளங்கும். ஒருசொல் விளங்காவிடினும் வாக்கியம் விளங்கமாட்டாது. சரிதானே?

தொண்டர்:—இதில் என்ன புதுமையிருக்கிறது. பிற்காலச்சரிதங்களை முற்காலத்தவர் அறிய முடியாது தானே?

அறிஞர்:—தாங்கள் இப்போது சொல்வது உண்மை. இதை நாம் அடிக்கடி மறந்து விடுகிறோம். நீங்களும் முதலில் கோபித்துக் கொண்டீர்களே! தற்காலத்தில் வழங்கும் ‘மறுமலர்ச்சி’ சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உண்டா?

மொழி-நூல் வினோதங்கள்

மொழி-ஆராய்ச்சி எல்லாத் தேசங்களிலும், எல்லா மொழிகளிலும் உள்ளதொன்றே. பல நூற்றாண்டு கட்டு முன்னர் வாழ்ந்த ஓர் எகிப்து அரசன் 'மக்கள் முதன்முதற் பேசிய மொழி யாது?' என்றதைக் குறித்து ஒரு வினோதமான ஆராய்ச்சி செய்தானாம். குழந்தையொன்றை அது பிறந்தவுடன் காட்டிற்கு அனுப்பி, அதை ஊமையும் செவிடுமாயுள்ளவர்களைக் கொண்டு உணவூட்டி வளர்த்தான். வாலிபனாக அக்குழந்தை வளரும் வரை மக்கள் பேச்சொலியொன்றும் அது கேட்காத வண்ணம் பாதுகாத்து வந்தான். குழந்தையோடு விளையாடுவதற்குக்கூட வெகு காலமாக எதையும் அனுமதிக்கவில்லை. கடைசியாகச் சிறிது கருணை பிறந்து அதனோடு விளையாட ஓர் ஆட்டுக்குட்டியை அனுப்பினான். இந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவைத் தெரிதற்கு ஒரு தினம் குறிக்கப்பட்டது. அன்று அரசன் கொலு மண்டபத்திலே வீற்றிருந்தான். அவனைச் சூழ அவனுடைய மந்திரி முதலானவர்கள் எழுதுகருவிகளோடு எதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தார்கள். மக்கள் முதன்முதற் பேசிய மொழி இக்குழந்தை-மனிதன் வாயிலிருந்து வெளிவந்தவுடன் குறித்துக்கொள்ள வேண்டாமா! ஆனால் அந்தக்

குழந்தை-மனிதன் 'பா அஅ' என்று சத்தமிட்டதுடன் நின்றிவிட்டான் ! இந்தச் சொல் எந்த மொழியைச் சார்ந்ததென்பதைப் பற்றி மொழி-ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே நீண்ட காலமாகப் பெரும் போர் நடந்து வந்ததாம் !

இதைப்போல எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகள் மேல் நாடுகளில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முடிய நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அக்காலத்திற்குப் பின்பு இது போன்ற வழியைவிட்டுச் சரியான வழிகளில் இவ் ஆராய்ச்சி பிரவேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதற்கப் புறந்தான் மொழி-ஆராய்ச்சியும் ஒரு கௌரவ ஸ்தானத்தைப் பெற்றது.

மற்றை நாடுகளில் மொழிநூல் ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு கௌரவம் ஏற்படவே, நமது நாட்டிலும் இவ்வகை ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள். மொழிகளின் தத்துவம்பற்றிப் பலவகையான ஆராய்ச்சிகள் செய்ய இடமுண்டு. அவற்றுளெல்லாம் சொற் பிறப்பு அல்லது உற்பத்தியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியே ஆனந்தத்தை விளைவிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இச்சொல் ஆராய்ச்சியை நமது நாட்டு அறிஞர்கள் எவ்வாறு நிகழ்த்தி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம்.

முதலில் தமிழ்ச்சொற்களெல்லாம் எங்கிருந்து தோன்றின என்னும் கேள்வி மொழி-ஆராய்ச்சிக்காரர்களுடைய மனத்தில் உறுத்திக்கொண்டே யிருந்தது. இக் கேள்விக்குரிய விடையைப் பலரும் பலவாறு கண்டனர்.

'உலகத்துக்குச் சூரியனே கண் ; சூரியனுக்கு ஒரு பெயர் 'சுல்' என்பது ; ஆகவே, எல்லாச் சொற்

களுக்கும் சுல் என்பதே கண். எல்லாப் பொருளும் சூரியனாலே உண்டாகின்றன; எல்லாச் சொற்களும் சுல் என்பதனாலே உண்டாகின்றன' என்பது ஒரு கொள்கை. இக்கொள்கையைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் மாகறல்-கார்த்திகேய முதலியாரவர்கள் தமது 'மொழி நூல்' என்ற புத்தகத்தில் (இலக். பக். 63) 1913-ம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்கள். 'சுல்' எவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதெனின், சூரியனது வெப்பமான கிரணமானது ஒருவன் மேனியிலே படும் போது வெப்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது சுரீரெனச் சுடுகிறதே என்கிறான். 'சுல்' என்பது சுரீரெனத் திரிந்தது என்பர் (பக். 61).

இந்த முடிவு வேதாந்த சாஸ்திர முடிபோடு மிகவும் பொருத்தமாயுள்ளதை எளிதிலே உணரலாம். உலகத்துள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒரே பொருளின் தோற்றங்கள். இதைப் போலவே தமிழ் மொழிச் சொற்களெல்லாம் சுல் என்ற ஒரே தாதுவி ன்ன்றும் பிறந்தன என்று கொள்ளுதல் எத்தனை திருப்திகரமாயிருக்கிறது!

ஆனால் சைவசித்தாந்திகளும் பிறரும் வேதாந்த முடிபை ஒப்புக்கொள்வது முடியாதல்லவா? அது போல, இந்தச் 'சுல்' முடிவையும் இதன் ஆசிரியரைத் தவிர வேறொருவரும் ஒப்புக் கொண்டதாகத் தெரிய வில்லை. மற்றை மொழி-ஆராய்ச்சியாளர்களுள் ஒருவர், தமிழ்ச் சொற்கள் அனைத்தும் அண்மை, சேய்மை, கீழுறல், மேலுறல் எனும் இடச் சம்பந்தம் பற்றியே பிறந்தன; இவ்விடச் சார்புகளை முறையே அ, இ, உ, எ என்ற உயிரெழுத்துக்கள் உணர்த்தும்;

இவ்வுயிரெழுத்துக்களே தமிழ்ச் சொற்களுக்கு மூலம் என்பர். இவர் அர்ச். ஞானப்பிரகாசர்.

தமது கொள்கையை விளக்கி, 'தமிழ் சொற் பிறப்பு பாராய்ச்சி' என்ற ஓர் அரிய நூலை 1932-ல் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். குரங்கு என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொண்டு அது இடச்சார்புபற்றித் தோன்றிய வரலாற்றையும் விவரித்திருக்கிறார் (பக். 9). 'குர-ங்கு' எனுஞ் சொல் கொடு-கு என்னுஞ் சொல்லின் மரூஉ; கொடுகு-தலே, குடங்கு-தல் குரங்கு-தல் என வருவன; கொடு-கு என்பது குட-கு என்பதன் மரூஉ; குடகுச் சொற்கு உற்பத்தி குழையென்பது; குழைதல் உலை தலினின்றும் தோற்றுவது; உலைதல் உள் விழுந்து விழுந்து வருதலாம். வளைதலும் அது; இவ்வாறாக உள் என்னுஞ் சொல்லே 'குழைதல்' 'குடங்குதல்' 'குரங்குதல்' என நின்று வளைந்து குடங்கிய மேனியையுடைய மிருகத்தைக் குறிக்கும்' என்பர்.

மக்களுக்கு மூலமான குரங்கின் தோற்றத்திற்குச் சமமாகத்தானே தமிழ் மக்கள் பேசும் சொற்களும் இருத்தல் வேண்டும்! இந்த ஆசிரியர் லத்தீன்கிரீக் முதலிய மொழிகளையும் கற்றவர். சமீபத்தில் தமது அரிய ஆராய்ச்சி முடிபுகளை உட்புகுத்தி ஓர் அருமையான 'சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி' என்ற அகராதி எழுதியிருக்கிறார். அதன் பகுதி யொன்று 1938-ல் வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது.

இன்னொரு ஆராய்ச்சியாளர் சொல்வதைப் பாருங்கள்: 'மனிதனுக்குப் பூமியே முக்கியமானது; ஆதலால் பூமியும் அதன் பல பகுதிகளும் அதினின்றும் தோன்றுவனவுமே அவனால் முதன் முதற் பெயரிடப்

பட்டன; இப்பெயர்கள் ஓரசைச் சொற்களாகவே இருத்தல் வேண்டும்; இவ் ஓரசைச் சொற்களும் மிகச் சிலவாகவே ஆதியில் இருத்தல் கூடும்; இவையே தமிழ் நெடுங் கணக்கிலுள்ள எழுத்துக்கள்; இவ் எழுத்துக்களோடு முன்னும் பின்னும் ஆய்தத்தைச் சேர்த்தும், இவற்றை இவ்விரண்டாகவும் மும்முன்றாகவும் புணர்க்கும் முறைகளிலெல்லாம் புணர்த்தும், சொற்களைப் பெருக்கினர்' என்றும் இவர் கூறுவர். அன்றியும் ஆங்கிலோ - ஸாக்ஸன் மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்பதும் இவர் கொள்கை. இக்கொள்கைகளை விவரித்து ஆங்கிலத்தில், ஒரு நூல்* 1935-ல் வெளியிட்டுள்ளார். அதில் 30-ம் பக்கத்திலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள சொல் - உற்பத்தி ஒன்று இங்கே எடுத்துக் காட்டத் தக்கது: 'த' அல்லது 'தஃ' என்பது பூமி அல்லது அதன் பகுதியையுணர்த்தும்; தஃக அல்லது தக்கன் என்பது மக்களைத் தோற்றுவித்த ஆதிபுருஷர்களிலொருவரை உணர்த்தும்; இந்தத் 'தக்க' என்பதும் ஆங்கிலோ-ஸாக்ஸன் 'த்யூக்,' ப்ரெஞ்சு 'துக்,' லத்தீன் 'துக்ஸ்,' இத்தாலியன் 'தோகெ' (Doge) என்பனவும் தொடர் புடையன என்று எண்ண இடமுண்டு. தக்காணம் என்பது தக்கனது நாடு என்பதாகலாம். தரை (இறுகிய பூமி) என்பதும், ஆங்கிலம் எர்த் (Earth), லத்தீன் தெர்ரா (Terra) என்பவையும் ஒன்று;

* Dravidian Researches : Stray Hints on a comparative study of The Ancient Dravidian Language and People and Their Relation to others: Vaduvur Duraiswamy Iyengar.

தரணி=பூமி=நாடு=யமபூமி; இதனோடு துரேனியன் என்பதை. ஒப்பிடுக. தரையிடம்=ஒருநாடு=தரவிடம்—திராவிடம். திராவிடர்களுக்குரிய நாடு. தரி அல்லது தரிசு=விளை நிலமில்லாத பூமி; தரிதரம்=சாகுபடி செய்யாத பூமி; தரிதரம் அல்லது தரித் திரம்=பூமி விளைவற்றுப் போவதால் ஏற்படும் வறுமை. தஃ அல்லது தா=கொடு; இது முதலில் பூமி தானத்தைக் குறித்தது; லத்தின் டேட்டம் (datum) என்பதை ஒப்பிடுக. தம் என்ற சொல்லிறுதி= உரிமைப் பூமி என்பதை யுணர்த்தும்; ஆங்கிலத்தில் ட்யூக்டம் (dukedom) என்பதிலுள்ள 'டம்' என்பதனோடு ஒப்பிடுக. இந்த மொழி-ஆராய்ச்சியில் ஆய்தம் பலவாறு பயன் படுவதைக் காணலாம். ஆய்தத்தின் உபயோகத்தை நன்றாக உணர்ந்த பிற்பாடுதான் அது எத்தனை சிறந்த ஆயுத மென்பது நமக்கு விளங்கும்!

மேற் குறித்த ஆராய்ச்சிகளில் தமிழ்சொற்களின் பிறப்பிடம் குரியன் என ஒருவரும், இடச்சார்பு அல்லது திசை என ஒருவரும், பூமி என ஒருவரும் கூறுதல் காணலாம். இக்கூற்றுக்களுள் எது உண்மை என்பதை ஆராய்தல் இவர்களின் சகோதரர்களான ஏனைய மொழி-ஆராய்ச்சிப் புலவர்களுக்குரிய கடமையாகும். இப்புலவர்கள் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டிக் கொள்ளும்படி இவ்விஷயத்தை விட்டுவிட்டு, வேறொரு வகையான மொழி ஆராய்ச்சியைக் கவனிப்போம். தமிழ்ச் சொற்கள் அனைத்திற்கும் தாது அல்லது பிறப்பிடம் ஒன்றாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை இவ் இரண்டாவது வகை ஆராய்ச்சியாளர்

கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொருசொல்லுக்கும் தனித்தனியே பிறப்பிடம் இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையே இவர்களுக்கு உடன்பாடாவது. ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் இருவகையான ஆராய்ச்சியாளர்களும் ஒத்துச் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லுக்கும் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருளின் தன்மைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பது இருவருக்கும் பொதுவான கொள்கை. அதாவது சொல் அதற்குரிய பொருளின் தன்மையை நன்றாக உணர்த்துமாறு அமைந்துள்ளது என்பதே யாகும்.

இவ் இரண்டாவது வகை ஆராய்ச்சியிலும் பலர் உழைத்துவந்திருக்கின்றனர். சில ஆண்டுகட்கு முன் திருநெல்வேலியில் தமிழறிஞராக விளங்கிய திரு. பால் வண்ண முதலியாரைப் பற்றிப் பலரும் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். முதலியார் நீண்டகாலமாக ஆராய்ச்சி செய்து நூற்றுக் கணக்கான சொற்களுக்கு உற்பத்திகண்டு வைத்திருந்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் தமிழுலகு பெற்று ஆனந்திக்கும்படியான பாக்கியம் இல்லாமற் போயிற்று. இவர்களுடைய நண்பர்கள் வாயிலாக, ஒரு சில சொற்களுக்குரிய உற்பத்தியே இப்போது நமக்குத் தெரிகிறது. அவற்றுள் இரண்டு சொற்களை இங்கே தருகிறேன்.

வயிறு என்ற சொல் எவ்வாறு பிறந்தது? இதனை வாய்+ஈறு எனப் பிரித்தல் வேண்டும். வாயினுடைய ஈறுக இருத்தலினாலே 'வாயிறு' எனப் பெயர் பெற்றது; வாயிறு என்பது முதல் குறுகி 'வயிறு' என்றாயிற்று. அரும்பு என்ற சொல் எவ்வாறு பிறந்தது? ஆர்+உப்பு எனப் பிரித்தல் வேண்டும். உப்பு

தலைப் பொருந்தினமையினாலே 'ஆருப்பு' எனப் பெயராயிற்று; இது முதல் குறுகி, மெலித்தல் விகாரம் பெற்று, அரும்பு என ஆயிற்று.

இவ்வாறு தமிழ்ச் சொற்பிறப்பை உணர்த்தினர் முதலியார். ஒரு சிலர் ஆங்கிலச் சொற்களுக்கும் இவ்வகை உற்பத்தி காட்டித் தம்முடைய மொழிநூல் ஆராய்ச்சி வன்மையைப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பார்பேரியன் (barbarian) என்ற ஆங்கில வார்த்தையைப் பலரும் அறிவார்கள். இவ்வார்த்தையைப் பார்ப்பார் + ஐயன் என்ற இரண்டு தமிழ்ச் சொற்களின் புணர்ப்பினால் பிறந்ததென்று கொண்டு வடுவூர்துரைசாமி ஐயங்கார் உற்பத்தி காட்டியிருக்கிறார். இவர் எழுதிய 'Missing link' என்ற ஆங்கிலப் புத்தகத்தில் இதுபோன்ற மொழியாராய்ச்சிகள் எத்தனையோ காணப்படுகின்றன.

மேற்குறித்த ஆராய்ச்சியில் ஒரு சொல்லை இரண்டு சொற்களாகப் பகுத்து அவை சொற்பொருளை உணர்த்துமாறு காட்டப்படுகிறது. இதற்கு அப்பாலும் சென்று, அடிப்படையைக் காணவேண்டும் என்பது ஒருவரது கொள்கை. இவர் கைக்கொண்ட முறை அறிந்து இன்புறத் தக்கது. சொல்லை எழுத்தெழுத்தாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் பல பொருள்களைக் கற்பித்து, சொல்லுக்குரிய எழுத்துக்களின் பொருள்களில் தக்கவற்றை ஒருங்கு சேர்த்து, இங்ஙனம் திரண்ட பொருள் சொல்லுக்குரிய பொருளின் தன்மையைச் சுட்டுவதாகக் காட்டுவதே இம் முறை. இவர்கள் கொடுத்துள்ள உதாரணங்களுள் இரண்டினை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறேன்.

மா இலக்குமி. $ம் + ஆ = மா$; மகரம் மனவொப்பு, மனநிறைவு, மனமகிழ்வு, மனத்தினிமை என விருப்பம் எழுப்பத்தகு பொருளைக் குறிக்கும். ஆ என்பது ஆதல். எனவே துய்ப்போர்க்கு மனம் ஒப்பு நிலை, மன நிறைவு உண்டாகும்படி 'இன்பம் பயக்கி இம்மைக்குப் புகழ் பெருக்க இன்றியமையாத செல்வப் பொருளை அருள் பவள் மா' என்று பொருள் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'பயக்கி' என்பது இதுவரைத் தமிழ் மக்கள் ஒருவர்க்கும் தெரியாத புதுச்சொல்! அதனால் என்ன?

இங்ஙனமே கா என்பது காவல் செய் என்னும் பொருளுடையது. இதனை $க் + ஆ$ எனப் பிரித்தல் வேண்டும். ககரம் தொடவும் படவும் தக்க நிலைமையிலுள்ள வடிவுடைய பொருள். ஆ என்பது 'ஆகுதலைக் கொள்.' எனவே தொடவும் படவும் தக்க நிலைமையிலுள்ள ஓர் வடிவுடைய பொருளில், தன் உள் எண்ணமும் நிறைவேற்றும் தொழிற்பாடும் ஆகுதலைக் கொள் (அதாவது காத்திரு) என அமையுமாம்.

இச்சொற் பொருள்களை யாவரேனும் மறுக்க முடியுமா? இங்கே காட்டியவை போன்ற வினோத ஆராய்ச்சிகளை யெல்லாம் செய்தவர் காலஞ்சென்ற திருவனந்தபுரம் திரு. டி. எஸ். கணேசபிள்ளை. இவர் 'தமிழ்த் தோற்றத் தேற்றம்' என்ற நூலொன்று எழுதியுள்ளார். இந்த நூலைத் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் 1937-ல் வெளியிட்டுத் தமிழுலகுக்கு உதவியிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய சொல் ஆராய்ச்சிகள் ரஸிகர்களை எப்பொழுதும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கும்படியாகச் செய்யக் கூடியன. மறுமலர்ச்சி யுலகிற்கு இந்த ஆனந்தம் கிட்டாமற் போகலாமா?

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு நூல் நிலையத்திலும் இருக்கவேண்டிய நூல்கள்

திருவிளையாடற் புராணம்

ரு.அ.

12 0

1272 பக்கத்தில் ஈக்காடு இரத்தினவேலு
முதலியாரின் உரையுடன்

மைக்கேல் காவின்ஸ்

4 0

ப. ரா. எழுதிய வீர சரித்திரம். அயர்லாந்தின்
விடுதலை வரலாற்றை இதிலே காணலாம்.

திருமணம்

3 0

ப. ஸ்ரீனிவாஸன் பி. ஏ. எழுதிய அரிய கற்
பனைக் கதைகள் ; நூலைப் படித்தவர் அனை
வரும் பாராட்டிப் புகழ்கின்ற கதைகள்.

தேய்ந்த லாடம்

1 8

கோவை அய்யாழுத்து எழுதிய சமூகப் புரட்
சிக் கேற்ற பாடல்கள் ஒவ்வொரு வாலிபரும்
படிக்கவேண்டிய புத்தகம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலா

1 8

தர்க்க சிரோமணி ஸ்ரீராம தேசிகன் எழுதிய
பாகவதக் கதைகள் ; இனிய தமிழில் அமைந்
திருக்கின்றன.

ஜெயில்

1 8

சிந்தனையைத் தூண்டும் ப. ரா. வின் கட்டுரை
கள் ஐந்து இதில் உள்ளன. படித்துச் சிந்
திக்கவேண்டிய நூல்.

**வேறு பல தமிழ், ஆங்கில, ஹிந்தி
புத்தகங்களும் கிடைக்கும்**

நவ பாரதி பிரசுராலயம் லிமிடெட்

ஸ்ஹரோடு, திருநெல்வேலி ஜங்ஷன்.

கிளைக் காரியாலயம் :

திருவல்விக்கேணி, சென்னை—5.

அரிய புத்தகங்கள்

சுந்தர காண்டம்

இது அறிஞர் மி. ஸ்ரீ. எழுதிய கம்பசித்திரம். கம்பன் பாடல்களில் சுமார் 300 பாடல்களும் மி. ஸ்ரீ. யின் இனிய வசனத்தில் விளக்கங்களும் உள்ளன.

‘மி. ஸ்ரீ. எழுதுவது சில ஆராய்ச்சியாளரைப் போல் ருசியற்ற வழியிலன்று. அகமகிழும் வண்ணம் அவர் அடுத்தடுத்துக் கூறிக்கொண்டே போகிறார். வெறும் வாதமின்றி, சமரச் சோக்கு—பரந்த எண்ணம்—ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி—நுண்ணிய பார்வை ஆகியவைகளுடன் நூலின் அழகை விரித்தெடுத்து ஒதுகிறார். காரண-காரிய வாத முறையில் முடிவு கட்டுகிறார். நடையோ தமிழ்த் தெளிவுடன் ஒடிப் பொலிகின்றது.

28 அத்தியாயம்—464 பக்கம்
உயர்ந்த பதிப்பு—விலை ரூ. 7-8-0

அவமானச் சின்னம்

இந்த அமெரிக்க நாவலைத் தமிழாக்கியவர் ரா. ஆறுமுகம். தெளிவான நடையில் உயர்ந்த ஓர் இலக்கியத்தை அவர் தமிழருக்கு அளித்துள்ளார். இந்த நாவல் உலகிலேயே உயர்ந்தனவாகக் கருதும் ஏழெட்டு நாவல்களில் ஒன்று. படிக்கப் படிக்கச் சிறிதும் தெவிட்டாது உள்ளத்தை உருக்கும் கதை.

348 பக்கம்—காலிகோ பைண்டு—விலை ரூ 5-0-0

அன்னை

ரஷ்ய இலக்கிய மேதையான மாக்ஸிம் கார்க்கியின் தலைசிறந்த நாவல். ப. ரா. வின் இனிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. அலைமேல் அலை வீசுவது போல் மனத்தில் சிந்தனைகளை எழுப்பும் புரட்சிக் கதை. இந்த நாவலில் சொற்பப் பிரதிகளே இருக்கின்றன.

508 பக்கம்—அழகிய அட்டையுடையது

உறுதியான பைண்டு—விலை ரூ. 6-0-0

நவ பாரதி பிரசுராலயம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி & சென்னை